

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΣΟΥΤΣΟΥ

ΔΙΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΠΟΙΗΤΙΚΑ

Ε Π Ι

ΤΟΥ ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ.

«Μὴ σιγήσης, μηδὲ καταπρῦνῃς ὁ Θεός.
«Ὅτι ἰδοὺ οἱ ἐχθροὶ σου ἤχησαν, καὶ οἱ μισοῦν-
«τές σε ἦσαν κεφαλὴν
«Ἐπὶ τὸν λαόν σου κατεπανουργήσαντο γνώμην,
καὶ ἐβουλεύσαντο κατὰ τῶν ἀγίων σου
«Ἐβουλεύσαντο ἐν ἠμνοίᾳ ἐπὶ τὸ αὐτὸ τὰ σκν.
«νώματα τῶν ἰδουμαίων καὶ οἱ Ἰσμηλίται· Μωᾶδ
καὶ οἱ Ἀγαρινοὶ μετὰ τῶν κατοικούντων Τύρον.
«Εἶπαν· Κληρονομήσωμεν ἑαυτοῖς τὸ θυσιαστή-
«ριον τοῦ Θεοῦ.
«Ὁ Θεός μου, θοῦ αὐτοὺς ὡς τροχόν, ὡς καλά-
«μην κατὰ πρόσωπον ἀνίκου.»

(ΨΑΛΜΟΣ ΠΒ΄.)

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ,

Εἰς ἡν προσπιθεται ὠδὴ τοῦ αὐτοῦ ἐπι τῆς στεφάνου

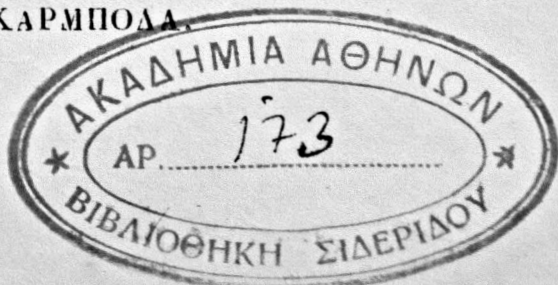
τοῦ αὐτοκράτορος τῆς ρωσσίας, ἀλεξάνδρου τοῦ β΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΤΥΠΟΙΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΓΚΑΡΜΠΟΛΑ.

1857

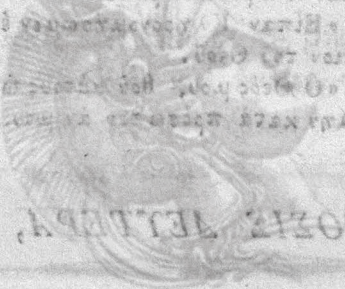
ΑΠΟΜΗΝΟΜΕΥΜΑΤΑ ΒΟΗΘΙΚΑ

ΤΟΥ ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ.

1877

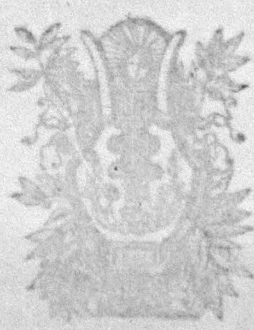
ΕΚΔΟΣΗ ΤΕΤΡΤΗ.

Οι λόγοι της ειρήνης... Η ειρήνη είναι η βάση της πολιτείας... Η ειρήνη είναι η βάση της πολιτείας... Η ειρήνη είναι η βάση της πολιτείας...

ΕΙΣ ΗΝ ΠΡΟΪΚΤΗΤΗΝ ΝΗΝ ΤΟΥ ΚΥΛΟΥ ΕΝΙ ΤΗ ΕΙΡΗΝΗ.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΡΑΤΟΡΟΣ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ, ΑΔΕΛΦΟΤΟΥ ΤΟΥ Ε.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

ΤΙΠΟΤΙΣ ΑΔΕΛΦΟΤΟΥ ΕΚΔΟΣΗ.

1877

ΒΙΒΛΙΟΦΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΦΙΕΡΩΣΙΣ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑ

ΤΗ Α. Μ. ΤΩ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙ ΠΑΣΩΝ ΤΩΝ ΡΩΣΙΩΝ,

ΑΛΕΞΑΝΔΡΩ Β΄.

Ὅτε πρωτοστάτης γένους δούλου καὶ διωκομένου,
Νέος Μωϋσῆς ἐπάνω τοῦ Σινᾶ πυρπολούμενος,
Ὁ γεννήτωρ Σου τὰς πλάκας εἰς τοὺς κόλπους του ἐκράτει
Ὅπου τὸν ἀρχέγονόν του Νόμον ὁ Θεὸς φυλάττει,
Ὅτε εἰς τὸ μέτωπόν του λάμπουσα ἡ Πίστις ἔβη
Ὡς ἡλίον χρυσοῦς δίσκος πόρρωθεν ἐφωτοβόλει,
Πᾶσα δὲ τὸν ἐθεῖτο ἡ Ἄρατολὴ σκιρτώσα,
Καῖσαρ! ἡ Ἑλλάς ἀρέστη πρὸς αὐτὸν ἐνθουσιῶσα.
Πλὴν ἐφώρμησεν ἡ Δύσις καὶ τὴν ἔδραξεν, ὡς δράττει
Ὁ ἱέραξ τὸ στρουθίον καὶ ἀσπαῖρον τὸ σπαράττει.
Καὶ τὴν χώραν τῆς δουλείας ἐγὼ φεύγων, ὡς αἱ Μοῦσαι
Αἰὰπὸ πολλῶν αἰώνων τὴν ἐστίαν των φυγῶσαι,
ἦλθον πρὸς τὸν κυβερνῶντα τὴν ὑψίπυλον Ῥωσίαν
Διὰ σκήπτρου συγκρατοῦντος τὴν Εὐρώπην καὶ Ἀσίαν...

Φεῦ ! τὸν Μάρτυρα ἐκείνον ἢ γῆ σήμερον δὲν βλέπεις,
 Διδὼν ἔγραψα τσαῦτα εἰς τὸν Ἑλικῶνα ἔπη·
 Ὁ ἀστὴρ, ὁ ἐπιχύσας λαμπηδόρα παγκοσμίου,
 Εἰς τὴν ἄπειρον ἐκρύβη τοῦ αἰθέρος ἐρημίου,
 Καὶ τῆς Πίστεως τὴν γέαν κιβωτὸν εἰς τὰς ἐκτάσεις
 Σκοτεινῆς, πολυχυμάρτου ἐγκατέλιπε θαλάσσης . . .

Πλὴν τί λέγω ; Ἄυτοχράτωρ, ἔλαβες κληρονομίαν
 Τὸ ἔδραϊον φρόνημά του, τὴν γενναίαν του καρδίαν.

Ἡ ἐκ πένθους βαθυτάτου ἀραδνομένη μόλις
 Βασιλεία Σου ἀγάζει ἐπὶ τῆς Ῥωσσίας ὅλης,

Ὡς ἑαρινοῦ ἡλίου ἱλαρόφωτος πρῶτα

Ῥοδοστέφουσα τὰ ὄρη καὶ χρυσοῦσα τὰ πεδία.

Ἀπολύεις τοῦ ἐδάφους τοὺς λαοὺς Σου καθ' ἡμέραν,

Τῆς παιδείας τὴν λαμπάδα καθιστᾶς φωτεινότεραν,

Καὶ διὰ σιδηροδρόμων ἐπὶ τῆς Ῥωσσίας πάσης,
 Συρτεμυρόντων καὶ τοῦ τόπου καὶ τοῦ χρόνου τὰς ἐκτάσεις,
 Κατ' Αὐστρίας καὶ Τουρκίας δίδεις εἰς τοὺς Ῥώσσοις δῶρον
 Τὰς ἐπτὰ τῶν Θεῶν Πύλας μεθ' ἐπτὰ δοξατοφόρων.

Τὴν Ῥωσσίαν ἢ προὴ Σου, Βασιλεῦ! ἰσχυροτάτη,
 Εἰς εὐρείαν ὀπλοθήκην, εἰς στρατῶνα μεταλλάττει
 Φάλαγγες δὲ Τουρκομάχοι καὶ στρατοὶ πεζῶν, ἐφιλιππων,
 Ὡς ἀπὸ τῆν γῆν γεννῶνται εἰς τῆς πτέρης Σου τὸν κτύπον.

Μετὰ φλογερῶν δακρῶν βρέχω κατ' αὐτὴν τὴν ὄραν
 Τὴν διὰ τῆς Ἑλληνίδος Ἄρρης βαπτισθεῖσαν χώραν,
 Ἥτις ἔχει στέφανόν της τοὺς ἀδάμαρτας τοῦ πόλου
 Καὶ τοὺς πάγονε προμαχῶνας κατ' ἐχθροῦ της κόσμου ὅλοι,
 Λαλιὰν ἀκαύω, ἥτις μὲ ἀνακαλεῖ ἐκείνον
 Τὸν ὀκταετῆ ἀγῶνα τῶν ἡρωικῶν Ἑλλήνων.

Ἀνατριχιῶν δὲ βλέπω ἀκρατήτους συγκιρήσεις,
 Πατριωτικὰς ἐμπρεύσεις καὶ ἀγρὰς αὐταπαρήσεις
 Λαοῦ τρέχοντος ἀτρόμως εἰς τὰ ἕλην τοῦ θανάτου
 Διὰ τὴν Ἐλευθερίαν καὶ διὰ τὸν Καίσαρά του.

Ὁ Θεὸς εἴηρει σῶους εἰς ἑπτὰ πυρὰς κλιβάνου
 Τοὺς Ἀβραμιαίους παῖδας, ρικηφόρους τῆς βασάνου·
 Οὕτω χθὲς εἰς τὴν πυρώδη Σεβαστούπολιν ἐκράτει
 Ἀβλαβῆ τὸν Ῥώσσον, ὅστις ἐπὶ τῶν φλογῶν ἐπάτει.

Ἄλλ' ἀφ' οὗ αὐτὸς ἐν μέσῳ ἐχθρικῶν ὀχυρωμάτων
 Ἐμειρε, τὴν ὠρισμένην ὥραν τοῦ Θεοῦ φυλάττων,
 Ὡς ὁ Τάραϊς, ὁ πρόσω φραγμῶν πάντα καταβάλλων,
 Ἀκατάσχετος διῆλθε τὰ στρατεύματα τῶν Γάλλων.

Κατὰ θέλαρ βουλὴν ἤδη τελευτᾷ ἡ Συμμαχία.
 Πλὴν αἰῶνων βίον ἔχει ἀτερμόνων ἡ Ῥωσία.

Ἄ. 2.
Ο Ζητῶν τὰ καταστρέψη τὸ Σὸν, Καῖσαρ, μεγαλειῶν
Τὴν γῆν πρέπει ν' ἀνατρέψη πρῶτον ἀπὸ θεμελιῶν.

Εὐτυχὴς ἂν ἡ γραφὴ μου ἐπαξίως ὄψιν μίαν
Τοῦ πολέμου δείξῃ τούτου, πρῶτον εἰς τὴν Ἱστορίαν!
Εὐτυχέστερος διότι, ὅτε καὶ ὑπὸ τὰ φύλλα
Τρέμει τῆς μικρᾶς τῆς γλώσσης τὴν κοπὴν ἡ Φιλομήλα,
Σὺ, προστάτης τῶν ψαλμῶν μου, τὴν ἀθανάσιαν οὕτω
Τοῦ ὀνόματός Σου δίδεις εἰς τὸ σύγγραμμά μου τοῦτο!

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

(18 ΑΚΡΕΜΒΙΟΥ 1825.)

Οτε, και ανακλυθη επισημως η μεν εφημεριδα
ημερα της Αγγλιας, οπου ημετεροι την Ηνωσαν
Εταιριαν καταστησαν ελευθερον, και ημετεροι
την ημεραν ημετερον ημετερον ημετερον ημετερον
Εταιριαν ημετερον ημετερον ημετερον ημετερον
Τοις κολλητοις εμιν, ημετεροι εμιν ημετεροι
Εταιριαν ημετερον ημετερον ημετερον ημετερον
Τημερι της ημερας ημετεροι ημετεροι ημετεροι
Εταιριαν ημετερον ημετερον ημετερον ημετερον
Τοις εμιν ημετεροι ημετεροι ημετεροι ημετεροι
καταβληται ημετεροι ημετεροι ημετεροι ημετεροι
ημετεροι ημετεροι ημετεροι ημετεροι ημετεροι
Τοις εμιν ημετεροι ημετεροι ημετεροι ημετεροι
εμιν ημετεροι ημετεροι ημετεροι ημετεροι
ημετεροι ημετεροι ημετεροι ημετεροι ημετεροι

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

(19 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1855.)

Ὅτε, καὶ ἀνακωχῆς ἐπιγενομένης, ἡ μὲν ἡμεριδο-
γραφία τῆς Ἀγγλίας, ἀδιαλλάκτως πρὸς τὴν Ῥωσσίαν
καὶ τὴν Ἑλλάδα ἔχουσα, διαστρέφει τὴν ἀλήθειαν ἐπὶ τοῦ
Ἀνατολικοῦ πολέμου, ὁ δὲ τύπος τῆς Γαλλίας, ὑπὸ
σιδηρᾶ χειρὸς πιεζόμενος, ἐκφέρει ἐγκώμια καὶ πανηγυ-
ρικούς ὑπὲρ τῆς Τουρκίας, δημοσιεύω ἐγὼ, πρὸς ἀνά-
βλεψιν τῆς τυφλωττούσης Εὐρώπης, μελέτας τινὰς μὴ
ἀμοιρούσας ἴσως ἐμβριθείας, καὶ τοὶ ἐπιγραφομένας
Ἀπομνημονεύματα Ποιητικά.

Εἰς τὰς σελίδας αὐτὰς ἐγχαράττω τὰ ἐπισημότερα
τῶν ἐπὶ τοὺς τρεῖς φοβεροὺς ἐνιαυτοὺς γεγονότων,
καταδεικνύω τὰ αἷτια καὶ τὰ ἐπακόλουθα τούτων, προσ-
τίθημι τὰς σκέψεις καὶ τὰς εὐχὰς μου, ἀνασκευά-
ζω δὲ καὶ ὅσα τὸ ψεῦδος δι' ἀναριθμήτων βιβλιαρίων
εἰσέτι διαδίδει, πλανῶν τοὺς εὐπίστους λαοὺς ἐπὶ πο-
λέμου ἀνοσίως ἀρθέντος καὶ πασιφανῶς λαβόντος τὴν
ἀρὰν τοῦ Θεοῦ.

Τὸ προκείμενον πόνημα, ὡς τρίπλευρόν τι μνημεῖον, ἀπὸ τριῶν προσόψεων παρίστησιν εἰς μὲν τὴν Δύσειν τὰ στυγερά ἐγκλήματα τῶν διεπόντων τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴν Γαλλίαν, εἰς δὲ τὴν Ἀνατολήν τὴν ἀδιάκοπον σειρὰν τῶν μαρτυρίωντες καὶ τὴν προαγγελίαν τῆς ἀπὸ τούτων ἀπαλλαγῆς, εἰς δὲ τὴν Ἄρκτον τὴν ἄδικον κατ' αὐτῆς ἐπίθεσιν τῶν ἐσπερίων ἔθνῶν καὶ τὸ μέγεθος τοῦ προορισμοῦ τῆς ἐν ἐμμένῃ ἐπιζητοῦσα τὴν ἐλευθερίαν τῶν ἐν τῇ Τουρκίᾳ Χριστιανῶν.

Ἡ τοῦ λόγου μου ἔμμετρος ὑφὴ οὐδόλως βλάπτει τὴν εὐνυχμιν τοῦ συλλογισμοῦ· ἐν ᾧ δὲ κρύπτει αἵματηράς καὶ φρικαλέας σκηνάς ὑπ' ἄνθη καλλίχροα, προσκτᾶται ἀπὸ τῆς παιήσεως καὶ νεῦρα ἔλκοντα τὴν προσοχὴν ἐπὶ πραγμάτων τοσοῦτω σοβαρῶν.

Ἄλλ' ἐνὸς μάνου λύχνου φῶς ἀρκεῖ πρὸς διασκέδασιν τοσοῦτου σκότους, ἢ μιᾶς μόνης φωνῆς ἐπήχησις πρὸς κατασίγασιν τοσοῦτων κραυγῶν; Ἀμφιβάλλω.

Ἡ γῆ ἐν τούτοις ὑπέταξε τὸν οὐρανόν; Οἱ κοσμοκράτορες ἐξήλειψαν τὴν ἄνωθεν αὐτῶν ἰσταμένην εἰκόνα τοῦ τιμωροῦ Θεοῦ, καὶ συνέτριψαν τὸν ὄπισθεν αὐτῶν ὀξυνόμενον κάλαμον τῆς ἀδεκάστου Ἱστορίας;

Ἡ συγγραφή μου ἔστω κἂν διαμαρτύρησις τῆς σφαγισθείσης ἀνθρωπότητος κατὰ τῶν σφαγέων αὐτῆς.

Πρὶν ἢ σάλπιγξ τοῦ Ἀρχαγγέλου καλέσῃ τούτους ἐνώπιον τοῦ κρινοῦντος τοὺς δυνατοὺς τῆς γῆς, ἢ φωνή

μου καλεῖ αὐτοὺς τούτους εἰς τὸ δικαστήριον τῶν νῦν
καὶ τῶν ἔπειτα γενεῶν.

Ναπολέον καὶ Παλμερστῶν, παράστητε! Τί ἐγένοντο
αἱ ἀπὸ μιᾶς ἐσχατιᾶς εἰς ἄλλην ἀποσταλεῖσαι τοσαῦται
μυριάδες ἀνθρώπων;

Διὰ τίνας ἐθύσατε τούτους; διὰ τοὺς Μωαμεθανούς,
τοὺς οὐδὲ καθ' ὑμᾶς αὐτοὺς ἔθνος ἀποτελοῦντας! διὰ τοὺς
ἀπογόνους τοῦ Ὁμάρου καὶ τοῦ Ἀμουράτου, τῶν ἐμπρη-
σάντων τὰς βιβλιοθήκας τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ τοῦ Βυ-
ζαντίου! διὰ τοὺς φονεῖς δέκα ἑκατομμυρίων Ἑλλήνων
ἀπολεσθέντων, τῶν μὲν κατὰ τὴν Θράκην, Μακεδονίαν,
Θεσσαλίαν, Ἡπειρον καὶ Πελοπόννησον, τῶν δὲ κατὰ
τὴν Εὐβοίαν, Κρήτην, Κύπρον, Ῥόδον καὶ Χίου! διὰ τοὺς
παραδόντας εἰς πῦρ καὶ εἰς μάχαιραν τὴν Βουλγαρίαν καὶ
Σερβίαν, τὴν Οὐγγαρίαν καὶ Τρανσυλβανίαν, τὴν Πολω-
νίαν καὶ Αὐστρίαν! διὰ τὸ ὑπὸ γήρατος κάτω νεῦσαν
Ὀθωμανικὸν Κράτος, πρὸς οὗ τὴν ὑπαστήριξιν ἐπινοεῖτε
ματαίως ἐρείσματα καὶ βακτηρίας!.. Πλὴν τί λέγω; Οὐδ' ἔ-
πρόκειτο περὶ τῆς κατὰ τῶν Ῥώσων ὑπερασπίσεως τῶν
Τούρκων· οἱ Ῥῶσοι ἐξῆλθον πρότερον τῆς Τουρκικῆς
χώρας, ὑμεῖς δὲ εἰσεβάλετε ὕστερον εἰς τὴν Ῥωσικὴν.

Ἄλλὰ καὶ κατὰ τίνος χώρας, καὶ κατὰ τίνων λαῶν
ἐφώρμησαν αἱ φάλαγγες ὑμῶν; κατὰ τῆς Ῥωσσίας
ὅπου οἰαιδῆποτε στρατιαὶ ὀδεύσωσιν εἰς τὰ ἐνδότερα,
ὅ,τι ἂν αὐταὶ ἀρπάσωσι προχέουσαι τὸ αἷμά των κατὰ

τούς τρεῖς μῆνας τοῦ θέρους, ἀποδίδουσι τοῦτο προστιθέμεναι καὶ τὰ ὀστᾶ των κατὰ τοὺς ἑννέα τοῦ χειμῶνος! κατὰ τῶν Ῥώσων, οἵτινες, ἂν ἠττηθῶσι κατὰ τὰς προσβαλλομένας ἄκρας τῆς Αὐτοκρατορίας, ἀποχωροῦντες τότε ἀπὸ τῶν αἰγιαλῶν τῆς Βαλτικῆς μέχρι τοῦ Βεριγγείου πορθμοῦ καὶ ἀπὸ τῶν τῆς Ταυρίδος μέχρι τῆς Λαπονίας, ἐγκλείουσι τὸν ἐχθρὸν ἐντὸς ἀπεράντων ἐρήμων, ἕσπερον δὲ πίπτουσιν ἐπ' αὐτοῦ σύμπαντες, ἄνδρες, γυναῖκες, παῖδες, ἐτοίμως ἀποθνήσκοντες ὑπὲρ Πίστειος, Πατρίδος καὶ Καίσαρος!

Ἡ ἄρα ἠγνοεῖτε ὅτι πολέμιος μὲν ἦν ὑμῶν, σύμμαχος δὲ τῶν Ῥώσων καὶ ὁ χρόνος αὐτός; ὅτι ἀνέφικτος ὑπῆρχεν ἢ διὰ παντὸς στρατοπεύδουσις ὑμῶν ἀπὸ τοῦ Νιεμένου μέχρι τοῦ Ἱεράσου πρὸς κάθειρξιν τοῦ Γίγαντος ἐντὸς τῆς ἡμισείας οἰκουμένης, ἐφ' ἧς βασιλεύει;

Πρὸς τί ἐπὶ τέλους ἐγένετο ἡ σφαγὴ τσοούτων μυριάδων Χριστιανῶν; Εἶδετε τὸν ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν κόσμον ἐξεγειρόμενον τοῦ τάφου, καὶ μετὰ φονικῆς ὀρμῆς ἐτρέξατε ὅπως ὠθήσητε αὐτὸν πάλιν εἰς τὸ βάραθρον τοῦ θανάτου καὶ ἄνω τοῦ μνήματος ἐμπήξητε τὴν ἡμισέληνον ἀντὶ τοῦ σταυροῦ;

Ἐκηρύξατε δύο σκοποὺς τοῦ ἀθεμίτου αὐτοῦ πολέμου, τὴν ἀκεραιότητα τοῦ Ὄθωμανικοῦ Κράτους καὶ τὴν ἐξασθένεισιν τῆς Ῥωσσίας. Ἀμφότεροι ὁμῶς κατεδείχθησαν μάταιοι καὶ ἀνεμώλιοι: τὸ μὲν Τουρκικὸν Βασίλειον

καταρρέει, σαθρωθέν κορυφήν καὶ θέμεθλα· τὸ δὲ Ῥωσικὸν Κράτος, πλήρες ζωῆς καὶ δυνάμεων, διατήρησεν ἄσβεστόν τι πῦρ συντήκον τὰ ἐν τοῖς σπλάγγνοις αὐτοῦ στυχεῖα, καὶ ὡς ἠφίστειον ὄρος ἐκρήγνυται κατὰ πάντος ἀπερισκέπτως πλησιάζοντας.

Ἐπεφέρετε δύο λόγους, τὴν νομιμότητα τοῦ Σουλτάνου καὶ τὴν συντήρησιν τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἰσορροπίας.

Ἄλλ' ὁ μὲν πρῶτος ἐκ τοῦ στόματος ὑμῶν ἐξερχόμενος, καθίσταται καὶ γελοιώδης, διότι καὶ σοῦ, ὦ Ναπολέον, ἡ κυβέρνησις ὑψώθη ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς Βουρβονικῆς νομιμότητος, καὶ σὺ, ὦ Παλμεροστῶν, ἀείποτε πᾶσαν κατὰ πάσης νομιμότητος μηχανὴν ὑπεκίνησας ὁ δὲ δεύτερος καὶ αὐτὸς πρόδηλος ἐστὶν ἀντίφασις, διότι, καταβάλλοντες τὴν Ῥωσίαν, ἀνατρέπετε τὴν ἰσοσταθμίαν αὐτὴν τῆς Εὐρώπης ἰδρυμένην, ὡς ἐπὶ μεγάλου τρίποδος, ἐπὶ τῆς Γαλλίας, Γερμανίας καὶ Ῥωσσίας.

Τί λοιπὸν ἀνακράξω πρὸς ὑμᾶς, οἵτινες ἐνεβάλετε τὰς χεῖρας εἰς τοσαύτας ἀνθρωποθυσίας, ἐνεπλέχθητε εἰς τοιαύτας ματαιοπονίας καὶ πρὸς δικαιολογίαν ὑμῶν διεκωδωνίσατε τοιαῦτα σοφιστεύματα;

Ἀποτείνομαι ἤδη πρὸς σὲ τὴν ἠπατημένην Εὐρώπην.

Ἡ ἀπαίσιος αὐτὴ πάλιν ἐκύρωσε πολιτικόν τι δόγμα τοσοῦτον ὀλέθριον, ὥστε φρονῶ ἀναγκαίαν οὐχὶ τὴν ἀποκάλυψιν, ἀλλὰ τὴν ἀπλὴν ἀνάγκησιν ἀληθειῶν προφανεστάτων.

Ποῦ, ὦ λαοὶ τῆς Εὐρώπης, ποῦ τοῦ λοιποῦ στηρίζετε τὴν αὐτονομίαν ὑμῶν, ἀφ' οὗ ἡ ἀρχὴ τοῦ αὐθαιρέτως ἀκρωτηριάζειν μέγα τι Κράτος καθιερώθη ἀσυστόλως; ἀφ' οὗ πᾶν τῆς Ῥωσσίας δίκαιον, τεθεμελιωμένον ἐπὶ συνθηκῶν παλαιῶν, διεφιλονεικῆθη καὶ κατεπατήθη ἀναφανδόν; Τίς εἰς τὸ ἐξῆς ἐγγυᾶται τὴν ἐθνικὴν ὑμῶν βίωσιν, Λυσιτανοὶ, Ἰθῆρες, Βέλγοι, Ὀλλανδοὶ, Ἑλβετοὶ, Σαρδῶοι, Νεαπολίται, Βαυαροὶ, Σάξονες, καὶ ἄλλοι; Ταλαίπωροι! τοὺς μὲν ἐξ ἡμῶν περιμένει ζυγὸς Γαλλικὸς, τοὺς δὲ μονοπῶλιον Ἄγγλικόν.

Καὶ σὺ, Μονάρχα τῆς Αὐστρίας, ὅστις μόλις συνέχεις σήμερον εἰς ἓν σῶμα τὴν ποικίλην Αὐτοκρατορίαν σου, διατηρήσεις αὔριον αὐτὴν ὀλομελῆ; « Ἀπόδος, ἀνακράξει πρὸς σέ ὁ πρῶτος τυχὼν δορυκτῆτωρ, τὴν Οὐγγαρίαν καὶ Γαλικίαν! ἀπόδος τὴν Βοημίαν καὶ Λομβαρδίαν! ἀπόδος τὴν Δαλματίαν καὶ Ἰλλυρίαν! »

Ἐκτὸς τούτου, ἡ Ῥωσσία ὑπερασπίσθη ἀνέκαθεν τὰ Κράτη τῆς Εὐρώπης κατὰ πάσης διαρπαγῆς, ζήτησασα τὴν ἑαυτῆς ἰσχὺν ἐν τῇ προστασίᾳ τῶν ἀδυνάτων.

Ἄν λοιπὸν καὶ ἀπὸ τοῦ μέσου ἀρθῆ ὁ στιβαρὸς βραχίων αὐτῆς, τίνος ὑμῶν, ὦ λαοὶ, τίνος τὸ αὐθύπαρκτον μένει τότε ἀπρόσβλητον;

Ἄν δὲ καὶ τὸ καχλάζον εἰς τὰ ἐντόσθια τῆς Γαλλίας πῦρ ἀποσεῖσῃ τὸν ἐπὶ κρατῆρος θρονισθέντα Λουδοβικὸν Ναπολέοντα καὶ ὁ φλεγέθων τῆς κοινοκτημοσύνης χεί-

μαρος πέραν τῶν ὁρίων ἐκχυθῆ, τίς ὑμῶν, ὦ βασιλεῖς, τίς στήσει τότε τὸν ροῦν αὐτοῦ χωρὶς τῆς Ῥωσσικῆς ἐπιβοηθείας;

*Αρα ἡ ἐπὶ τοῦ διεθνοῦς δικαίου στηριζομένη ἀκεραιότης τῆς Ῥωσσίας καὶ ἡ ἀνάμιξις αὐτῆς εἰς τὰ τῆς λοιπῆς Εὐρώπης ἀδιασπάστως συνδέονται μετὰ τῆς αὐτονομίας τῶν λαῶν, μετὰ τῆς συντηρήσεως τῶν ἐπικρατειῶν καὶ τῶν στεμμάτων, μετὰ τῆς καθ' ἅπασαν τὴν Εὐρώπην κοινωνικῆς τάξεως.

Ἐπιστήσατε εἰς ταῦτα τὸν νοῦν, λαοὶ καὶ βασιλεῖς, πρὶν παραδώσητε τὴν Εὐρώπην εἰς τῆς Ναπολεοντείου δοξοκοπίας τὸν ἄνεμον, εἰς τῆς Βρεττανικῆς κερδοσκοπίας τὸ πέλαγος καὶ εἰς τῆς Γαλλικῆς ὀχλαγωγίας τὴν φλόγα.

Λέξω δὲ καὶ ταῦτα:

Ἡ κατὰ τῆς μετριόφρονος Ῥωσσίας καὶ τῆς ἀδυνατου Ἑλλάδος τηλικαύτη καταφορὰ τῆς Δύσεως ἐξελέγχει πολλὴν αὐτῆς τὴν ἀδικίαν.

Τί κακὸν ἔπραξαν πρὸς ὑμᾶς οἱ κατὰ τὸ λέγειν ὑμῶν βάρβαροι Ῥῶσσοι, ὦ λαοὶ τῆς Εὐρώπης; Ὑμεῖς μὲν, τεσσαράκοντα πέντε μυριάδες ἀπανταχόθεν συνηγμένοι ἐκπορθηταί, προήλθετε μέχρι τοῦ Κρεμλίνου ἀπερημιούντες τὴν χώραν ἐκείνων, ἐξυβρίσατε τὰς σκιάς τῶν Καίσαρων τῶν καὶ τέλος εἶδετε ἄνευ ἐλέγχου συνειδήσεως τὴν μεγάλην πυράκτωσιν τῆς Μόσχας, ἣν ὁ λαὸς ἐκεῖ-

νος ἐκβιασθεὶς προσήνεγκεν ὀλοκχύτως ἐἰς τὴν Ἐλευθερίαν. Οἱ δὲ Ῥῶσοι, ἀπ' ἐνκνήτιας, ὁπότε ὁ κκχὸς τοῦ Βοναπάρτου Δαίμων παρέστη αὐτῷ ἀγγέλλων τὸ τέλος τῆς δόξης του εἰς Σμολένσκην καὶ μετ' ὀλίγον τὰ τάγματα του κτεθραύσθησαν εἰς Βερεζίναν, οἱ Ῥῶσοι αὐτοὶ, λέγω, ἐπιδιώξαντες τὰ λείψανα τοῦ ἡττημένου στρατοῦ μέχρι τῆς Γαλλίας, οὐδέν τι ἐλυμήνηντο ἀγρόν, οὐδεμίαν ἔχουσιν καλύσθη, καὶ ὁ Μονάρχης αὐτῶν παρεκάθησεν ὡς φίλος εἰς τὴν ἐστίναν ὑμῶν. Ὁ ἀρχαῖος Ἀλέξανδρος, μικήσας τὴν Ἑλλάδα, ἐσεβάσθη τὰς Ἀθήνας· καὶ Ἀλέξανδρος ὁ νεώτερος, καταβάλων τὴν Γαλλίαν, ἐφείσθη τῶν Παρισίων· ὡς δὲ ὁ Μακεδὼν, καὶ ὁ Ῥῶσος νικητὴς ἐτίμησε τοὺς Φωκίους, τοὺς Ἀπελλεῖς καὶ τοὺς Λυσίππους· διέσωσε τὴν Γαλλίαν ἀπὸ τῆς ἐπικειμένης κολοβώσεως καὶ, τὸ μέγιστον πάντων, ἀπογυμνώσας τῆς πορφύρας τὸν εὐτυχῆ στρατιώτην, ὅστις ἔβαλε τὴν πτέρναν ἐπὶ τοῦ τραχήλου τῶν βασιλέων, ἀπέδωκε τὰ Κράτη των εἰς τοὺς ἡγεμόνας τῆς Γερμανίας καὶ Ἰταλίας, μόνον δ' ἔπαθλον ἔφερεν εἰς τὸν τάφον τὴν προσηγορίαν τοῦ Μεγαλοψύχου.

Ὅτε κατὰ τὸ 1848 ἔτος ἡ Εὐρώπη διὰ τὴν ἐπισκήψασαν ἀναρχίαν κατέστη, οὕτως εἰπεῖν, παράλυτος καὶ οὐδὲ κυβέρνησις, οὐδὲ κοινωνία τις ἔμεινεν ὀρθία, ὁ Αὐτοκράτωρ Νικόλαος ἔχων τὰς χεῖρας ἐλευθέρας, εὐκόλως, σὶ μόνον ἤθελεν, ἐδέσμευε τὴν Ἀνατολήν· ἐν ἀκα-

ρεῖ χρόνου μετεβίβαζε πεζὴν καὶ ναυτικὴν στρατιὰν ἀπὸ Σεβαστουπόλεως εἰς Βυζάντιον, καὶ κατελάμβανε τὴν Ἑπτάλοφον. Ἄλλ' οἰκτεῖρων τὰς συμφορὰς τῆς Εὐρώπης, ἔδραμε πρὸς βοήθειαν αὐτῆς, ἔστησε τὴν πρόοδον τῆς δημαγωγίας μαινομένης καὶ ἀνεδείχθη σωτὴρ τῶν ἐπικρατειῶν καὶ τῶν θρόνων· μόνον δὲ, λήγοντος τοῦ 1852 ἔτους, ἀφ' οὗ ἰσχυρῶς συνετλέεσεν εἰς κλητύχασιν τοῦ νέου κόσμου, ἀπεύθυνε πρὸς τὴν Μεγάλην Βρεττανίαν πρότάσεις περὶ ἀναστάσεως τοῦ ἀρχαίου. Ἄλλ' ὑμεῖς, ὦ Ἄγγλοι, Καρχηδόνοι ἄπιστοι, παρεδιάξατε τὴν ἱερότητα τῆς ἐκμυστηρεύσεως, ἐνόθεύσατε τοὺς λόγους τοῦ Μονάρχου καὶ οὕτως, ἐξεγείραντες κατ' αὐτοῦ τὴν ἄρτι διασωθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ ἀχάριστον Εὐρώπην, ἐχύσατε ῥεῖθρα αἱμάτων πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ Μωάμεθ κατὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ὀθωμανῶν κατὰ τῶν Ἑλλήνων.

Τί κακὸν ἐπραξάν ὡσαύτως πρὸς ὑμᾶς, ὦ ἔθνη τῆς Δύσεως, οἱ Ἕλληνες αὐτοὶ, ὧν ἡ εὐγενὴς μήτηρ ἐξέθρεψε τὸν κόσμον διὰ τοῦ γάλακτος τῶν μαστῶν της, καὶ ἀπωθεῖτε αὐτοὺς εἰς τὰς ἀβύσσους; Ἐκπαλαι, ὡς μὴ ὤφειλεν, ἐφάνητε καταδιώκται τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους. Παρалаίπω τὰ ὑφ' ἐνὸς τῶν ὑμετέρων Βρέννων κατ' αὐτοῦ ἀνοσιουργηθέντα Δρυϊδικὰ ἐκεῖνα καὶ τὰ τοῦ Γότθου Ἀλφρίκου, μόνον δὲ ἀναφέρω τὴν ὑπὸ τὰς σημάχας τοῦ Βαλδουίνου καὶ Δανδόλου ἱπποτικὴν ὑμῶν ἐκ-

στρατείαν ἐκ βάρθρων τότε ἀνετρέψατε τὴν Βυζαντινὴν Αὐτοκρατορίαν, σφαγιάσαντες δὲ τὴν Πόλιν τοῦ Κωνσταντίνου κατεστήσατε αὐτὴν αἰμοσταγῆ δορὰν θύματος. Οἱ Ἕλληνες ὁμως αἰείποτε ἀνεδείχθησαν εὐεργέται ὑμῶν. Ὅτε ἡ Ἀσία, ἐπὶ Δαρείου καὶ Ξέρξου, κατεπλημμύριζε τὴν Εὐρώπην, οἱ Ἕλληνες ἔσωσαν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ τοιοῦτου κατακλυσμοῦ προκινδυνεύοντες εἰς Μαραθῶνα, εἰς Σαλαμῖνα καὶ εἰς Πλαταιάς. Ἡ Ἑλλάς, διὰ τῶν πολλῶν αὐτῆς ἀποικιῶν, διέδωκεν εἰς τὴν Δύσιν τὰ ζώπυρα τῶν ἀνθρωπίνων γνώσεων, καὶ ἡ διδασκαλος ὑμῶν Ῥώμη μαθήτρια ὑπῆρξε τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ Ἑλλάς ἔτι, διὰ τῶν κηρύκων καὶ ἀποστόλων αὐτῆς, ἐνέσταξεν εἰς τὰ ὦτα ὑμῶν τὸν σωτήριον λόγον τοῦ Θεοῦ. Ἡ Ἑλλάς τέλος μετέφερε πρὸς ὑμᾶς τὴν ἔτι ἄσβεστον λαμπάδα τῆς φιλολογίας, τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῆς φιλοσοφίας διὰ τοῦ Χρυσολωρᾶ, τοῦ Γαζῆ, τοῦ Λασκάρεως, τοῦ Γεμιστοῦ καὶ ὄλου τοῦ χοροῦ τῶν μουσοστροφῶν αὐτῆς υἱῶν, οἵτινες, πρόσφυγες λαμπροὶ, διέλυσαν ἐν τῇ Εὐρώπῃ τὸν πυκνὸν ζόφον τοῦ μεσαίου αἰῶνος.

ΘΡΑΚΙΙ.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, 18 Φεβρουαρίου 1853.

«Αὐτοκράτειρα ζητοῦσα τὸ ἀνάρπαστόν σου στέμματα,

Ὡ τοῦ Κωνσταντινουπόλεως, στρέψε ἄδακρυ τὸ βλέμμα

Καὶ ἴδε τὴν πρώτην φάσιν τῆς ἐν μέσῳ κρότου τόσου

Ἀναγεννωμένης δόξης καὶ μεγαλειότητός σου!

Οἱ χρησιμοὶ λοιπὸν τελοῦνται τὸ ξανθὸν κινεῖται γένος

Μεντικώφης τῆς Ρωσσίας ἦλθεν ὁ ἀπειταλμένος

Τὸν προαγγελοῦντα μῆνα τῶν τετραησίων χρόνων,

Ἄφ' οὗ ἤρπασεν ὁ Τούρκος τὸν ἐν Βυζαντίῳ θρόνον (1).

Ἦλθε, καὶ τὸν ἐδηγοῦσι μέχρι τῶν Ἀνακτορέων

Πάσης χέρσου, πάσης νήσου Ἕλληνας μετὰ βαλίων.

Ἡ Ἄγία τῶν Σοφία κατὰ γῆς ἀπὸ τῶν ὕψων

Θέλει τὴν ἐπάρατόν της ἡμισέληνον νὰ ῥίψῃ,

Ὡς ποτὲ τὴν κίθαριν του ἔρριψεν ὁ Καστορώτης

Εἰς τὸ στάδιον παιδείας τοῦ Κυρίου στρατιώτης.

Ἄφ' οὗ ἔφυγεν ὁ μέγας ἀετὸς τοῦ Κωνσταντινουπόλεως

Φέρων εἰς τὴν Μοσχοβίαν τὸ διάδημα ἐκείνου (2),

Κατὰ πρῶτον ἐπανῆλθεν ἡ χαρὰ καὶ θυμηδία
 Καὶ ἡ παύσασα ἠκούσθη τῶν Ἀγγέλων μελωδία
 Εἰς τὴν πόλιν τοῦ Βοσπόρου, ὑψουμένην ὡς ἀψίδα
 Κατ' Εὐρώπην καὶ Ἀσίαν, Εὐξείνον καὶ Προποντίδα.

Ὡς οἱ ἔγκλειστοι, ὁπότεν αἱ εἰρκαί των ἀνοιχθῶσιν
 Ἐλκοντες, τὴν ποδοκάκην ἀπὸ τὴν χράν σκιρτῶσιν,
 Οἱ Χριστιανοὶ ὁμοίως συγκινοῦντες τὰ δεσμά των,
 Παρστώσι τὴν κρινὴν των εὐφροσύνην δι' ἀσμμάτων.

« Ἡ σκηνή, πᾶς Ἕλληνα κράζει, τοῦ νομάδος Τούρκου πίπτει,
 « Καὶ τὸ κτίσμα των αἰώνων λαμπρὸν πάλιν ἀνακύπτει,
 « Βασιλεία Πανελλήνων συνταγματικὴ τὸ εἶδος,
 « Κυβερνώσα τοῦ λαοῦ της διὰ γλώσσης Ἑλληνίδος,
 « Τὸ Βυζάντιον καθέδραν ἔχουσα τῆς Ἐξουσίας,
 « Γὰρ Ἀθήνας των Γραμμάτων, τὴν Σιών τῆς Ἐκκλησίας. »

Ἀλλὰ τίς θνητὸς ἐν μέσῳ τῆς ωραίας Ἐπταλόφου
 Τὸ πομπῶδες αὐτὴ δρᾶμα ἔφερε τοῦ Μενσικώφου;
 Ἡρπαζεν ὁ Ναπολέον, τῶν Καθολικῶν ὁ ἥρωας,
 Τὴν ἀκτινοβόλον Κοίτην καὶ τὸν Τάφον τοῦ Σωτῆρος,
 Καὶ τοῦ Ἑλλήνας ἑστέροι δύο Προσκυνητηρίων (3)
 Ὁ δὲ Καῖσαρ τῆς Ῥωσσίας ἐπεφάνη λόγῃν σείων
 Καὶ ζητῶν των Ὀρθόδοξων ἐλευθέραν τὴν θρησκείαν,
 Ἐπειδὴ τοιαύτην ἔχει ἐκ συνθήκης προνομίαν.

Τῆς σκαιᾶς Ἀγγλίας Πρόεδρος καὶ ἀγέρωχος Καλίφης,
 Τὴν πυρκαϊάν ἀνάπτει Λόρδος Κάνιγκ ὁ Ρεδκλίφης.

Ὡς παρήκαόν του παῖδα τὸν Μεζζίτην κολαφίζει·
 Τοὺς Βιζύρας, τοὺς Ἰμάμας καὶ τὸν ὄχλον ἐρεθίζει·
 Τοὺς ἀσκούς τῆς Ἀγγλικῆς του λύων ὑπερηφανείας,
 Αἰόλος Θαλάσσοκράτωρ, σπεῖρει μαύρας τρικυμίας·.

Πλὴν τὴν νύκτα βλέπω λάμψεις οὐρανόθεν ἐρχομένας,
 Καὶ ἀκούω ψαλμωδίας ἐκ τῆς γῆς ἀνυψουμένας.
 Μὴ ὁ μέγας Ταξιάρχης στρατὸν φέρη Τουρκοφθόρον
 Καὶ κομίζη τὸν ἀρχαῖον θρόνον τῶν Αὐτοκρατόρων;
 Ἢ τὴν θεδόχον Φάτην καὶ τὸ λαξευτὸν Μνημεῖον
 Εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ὑψίστου ἄγουσι χοροὶ Ἁγίων
 Πρὶν κατὰ τὴν Παλαιστίνην ἢ ἀλλόδοξος τὰ φθάσῃ,
 Πρὶν ὁ Ἄγγλος τὰ πωλήσῃ, πρὶν ὁ Γάλλος τ' ἀναρπάσῃ;

Ἐν Κωνιταντινουπόλει, 19 Φεβρουαρίου 1853.

Οἱ γυμνοὶ καὶ ληστευθέντες μίαν Αὐτοκρατορίαν
 Ἔσταν, εἰς τοῦ Μωάμεθ τὴν μακρὰν λεηλασίαν,
 Δύο μόνους μαργαρίτας ἀπὸ θησαυροῦς τοσαύτους·
 Δυτικοί, μὴ περαιτηῆσθε· δράζετε καὶ αὐτοὺς τούτους.

Πρὸς τοὺς παῖδας τῆς Ἑλλάδος φέρεσθε σεῖς εὐγνωμόνως!
 Ἀνηπάτατε πᾶν λάμπον κόσμημα τοῦ Παρθενῶνος·
 Ἀνηπάτατε καὶ ὅσας ἀπὸ χεῖρας κτισθεὶς θείας
 Ὁ ἐν Βηθλεὲμ ναὸς των σώζει στήλας Κορινθίας,
 Καὶ τῶν Ἱεροσολύμων θραύοντες τὴν ἐκκλησίαν
 Λάβετε καὶ τὴν στοάν τῆς κόρης Ἑλληνος γυναικίαν·

Φέρετε εἰς τὰς Ἐκθέσεις Παρισίων καὶ Λονδίνου,
 Φέρετε τὸ στίλβον τμήμα τοῦ ἰάσπιδος ἐκείνου,
 Ὅστις μύρου εὐωδίαν πνέων μαρτυρεῖ τὸν τόπον
 Ὄπου ὁ Θεὸς καὶ Ῥύστης ἐγεννήθη τῶν ἀνθρώπων.

Φέρετε τὸν στύλον ἕθεν εἰς τοὺς ἐμπαιγμοὺς ἀφέθη
 Ὃτε τὸν ἀκάνθινόν του στέφανον περιετέθη,
 Καὶ τὸν λίθον τοῦ Κρανίου ὅπου προσκυνήσας εἶδα
 Τοῦ ἀχράντου αἵματός του τὴν ἀτίμητον ρανίδα.

Φέρετε τὴν πέτραν ὅπου, πλήρης θεοπνεύματος ζήλου,
 Τὸν καθεῖλεν ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ξύλου,
 Καὶ τὴν ἄλλην, ἐφ' ἧς ἔστη, ὅτε ἀναστὰς εἰς μίαν
 Ἐπεφάνη τῶν ὁσίων γυναικῶν, εἰς τὴν Μαρίαν. . .

Ἄλλ' ἀκέραιον ζητεῖτε τοῦ Ὄθωμανοῦ τὸν θρόνον,
 Καὶ τὸ στέμμα του κρατεῖτε διὰ δύο βραχιόνων.

Ἄφετε εἰς τοὺς ἀπίστους λοιπὸν ἔλην, ἀκέραιαν
 Τὴν ἐκ θαύματος ἀνθοῦσαν δισχιλιετῆ ἐλαίαν,
 Ἥτις ὑπὸ τὴν σκιάν της ὑπεδέχθη τὸν Μεσίαν
 Προαγγέλλοντα εἰς πάντας τὴν δευτέραν παρουσίαν.

Ἄφετε τὸ ἄντρον ὅπου τοὺς δημίους του προσμένων
 Καὶ εἰς τῆς σταυρώσεώς του τὸ μυστήριον προβαίνων,
 Ἐφριξε πρὸς τὴν ὀδύνην τῆς βασάνου στιγμὴν μίαν
 Χύσας αἵματος ἰδρωτὰ καὶ πησῶν εἰς ἀγωνίαν.

Ἄφετε τὸν βράχον ὅθεν ἀνέλήφθη χεῖρας τείνας
 Καὶ τὸν οὐρανὸν εἰς ταύτας συμπεριλαβὼν καὶ κλίνας,

Καὶ τὸν χεῖμαρρόν τῶν Κέδρων, καὶ τὴν ὀλοφυρομένην
 τοῦ Ἰωσαφάτ κοιλάδα, καὶ Σιών τὴν ἀφειμένην. . .

Ἐπειδὴ ποιῶντες ὅσα καὶ ἡ θεοκτόνος σπεῖρα,
 τὸν πικρὸν ἐκ νέου σπόγγον δίδετε εἰς τὸν Σωτῆρα. . .
 Ἀλλὰ τὴν θρησκευτικὴν μου παύω χύνων μελωδίαν,
 ἥτις φέρει παλμοὺς λύπης εἰς τὴν εὐσεβῆ καρδίαν.

Τὸ πτηνὸν ἐκεῖνο εἶμαι τῆς Ἀμερικῆς τὸ τρέχον,
 τὸ ποθοῦν τὰς ἐρημίας καὶ σημάντρου φωνὴν ἔχον.
 Ἀπὸ θρήνου τοῦ τὸ δάσος καὶ ὀλοφυρμούς πληροῦται,
 ὁ βοσκὸς ἀπὸ τὰ ὄρη τὸ ἀκούει καὶ σταυροῦται. . .

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, 20 Φεβρουαρίου 1853.

Πλὴν σκιάν τινα δικαίου ἔχετε κατὰ τὴν Δύσιν.
 Οἱ τῶν δύο ζωηρότων ναῶν θέλοντες τὴν κτῆσιν;
 Σφύρα Ἕλληνας εἰργάσθη ἕκαστον τῶν δόμων τούτων,
 καὶ ἰδοὺ αὐτὸν πῶς ἔτι διασώζομεν τὸν πλοῦτον.

Ἡ τεθρυσμένη χήρα τοῦ Σουλτάνου Ἰβραήμου
 Ἰσρέως ἦτον κόρη ἐν τῇ Σαύρνη διασήμου,
 καὶ οὐδέποτε ὁ λάμπων ἥλιος τῆς Ἰωνίας
 ἔμειδίασεν εἰς ἄνθος τόσου κάλλους κ' εὐωδίας.

Δωδεκαετῆς παιδίσκεν ἀπὸ Τούρκους ἀνηρπάσθη,
 καὶ εἰς ἄρνησιν θρησκείας καὶ γονέων ἐβιάσθη.
 Υἱὸς ταύτης ὁ Μωάμεθ Τέταρτος, καὶ βασιλεύων
 εἰς τοὺς πόθους τῆς μητρός του ἔχαιρε συγκατανεύων.

Ἄλλ' ἡ κρατεία τῶν Τούρκων ἄνασσα τὴν Ἑλληνίδα
 Πίστιν πάντοτε ἠγάπα καὶ τὴν πρώτην τῆς πατρίδος
 Καὶ ὁπότε τὴν μεγάλην ἐβδομάδα, ἔσθ' ἄλλη,
 Τρέμοντα τὸν Πατριάρχην εἰς τ' Ἀνάκτορα ἐκάλεε
 Καὶ κρυφίως τῶν ἀχράντων Μυστηρίων ἐκοινώνει,
 Κρουνοῦς ἔχυνε δακρῶν θέτουσα χαμαὶ τὸ γόνυ.

Πρὸς αὐτὴν ἰδοῦ προστρέχει, τῶν Ἑλλήνων Μορδοχαῖος
 Καὶ διερμηνεὺς τῆς Πύλης, ὁ Νικούσιος δρομαῖος·
 Εἰς τὸ μέσον χρυσοφόρου ἐμφανίζεται κοιτῶνος,
 Εἰς τὰ κράσπεδά τῆς πίπτει, τὰ φιλεῖ καὶ μείνας μόνος,
 «ὦ Βασιλομήτωρ, λέγει, καὶ προστάτρια τοῦ Γένους!
 «Οἴκτειρε ὁμογενεῖς σου σύνδραμς ἀδικουμένους·
 «Εἰς σὲ πᾶσαν ἀναθέτει τὴν ἐλπίδα τοῦ ὀ Ἑλλην.
 «Ὁ Μονάρχης τῆς Γαλλίας, ἔστειλε τὸν Νοαντέλν,
 «Καὶ ζητεῖ τὸ φωτοβόλον Ἄντρον τῆς Θεογονίας
 «Καὶ τὸ θεῖον Μνημα ὅπου ἐκηδεύθη ὁ Μεσσίας.
 «Τοῦ υἱοῦ σου βασιλέως λάβε θέσπισμα εἰς χεῖρας,
 «Ἀποκλείον εἰς τὸν Φράγκον τὰς χρυσάκτινας τῶν θύρας.»
 Οὕτω πως, εἰς τὴν μητέρα ὁ Μωάμεθ ὑποκλίνων,
 Ἐγγραφὸν κυριαρχίας ἔδωκεν ὑπὲρ Ἑλλήνων.
 Ὁ Νικούσιος ἐτήρει τὴν διαταγὴν κρυφίαν·
 Μέλλων δὲ νὰ συνοδεύσῃ τὴν καθ' Οὐγγρων ἐστρατείαν,
 Εἶπε πρὸς τὸν Πατριάρχην Διονύσιον· «Πρὶν φύγω,
 «Εἰς τὴν μόνον ὡς Ἐθνάρχην τὴν καρδίαν μου ἀνοίγω·

«Ὡς τοῦ ὀφθαλμοῦ σου κόρην τοῦτό μου τὸ δῶρον κράτει.»

«Ἄν κητόπιν μου ἢ μοῖρα θάνατον ἐπιφυλάττη»

«Καὶ ἂν τοὺς Ἄγιους Τόπους καταλάβωσιν οἱ Γάλλοι,

«Ἰδοὺ ὄπλον, αὐτὸ λάβε, καὶ αὐτὸ τοὺς καταβάλλει.»

Ἐδραμε κατὰ τῶν Οὐγγρων μετ' ὀλίγον ὁ Σουλτάνος·
Χρυσοποίκιλτον ἐφόρει θώρακα ὑπερηφάνως

Ῥωδιοῦ πτερὰ κοσμοῦντα πρασινόχρωμον τιάραν

Καὶ Στλεγγίς ἀδαμαντίνη ἔστεφον αὐτοῦ τὴν κάραν,

Καὶ ἠκούετο κλαγγή τις εἰς τοὺς ὤμους τοῦ φαρέτρας,

Ἦτις ἀπὸ πολυτίμους ἤστραπτε παντοίας πέτρας (4).

Τοῦ ἀγρίου στρατοῦ Νέστωρ, τῶν Χριστιανῶν τὰ πλήθη
Ὁ Νικουσίος πολλάκις ἠττημένα ἐβοήθει.

Πλὴν τὸν Ἕλληνα ἐξαίφνης εὔρε δρέπανον θανάτου (5),

Καὶ πρὸς τὴν Σιών ὁ Γάλλος εὔθουε τὰ βήματά του.

Ἐκεῖ φθάσας καὶ εἰς ὄλους τοὺς ἐν τέλει χρυσὸν σπείρας,

Ἔθεσε Κερβέρους Φράγκους εἰς τὰς δύο θείας θύρας.

Ἄλλ' ἀπὸ τὸν Πατριάρχην ὁ ὑποκλοπεὺς ἐζώσθη,

Ἄμα τοῦ κρυπτοῦ ἐγγράφου νέα κύρωσις ἐγνώσθη (6).

Ἀποστερηθεὶς τοιαῦτα μυριόλυχνα τερένη

Ὅπου Ἄγιον φῶς ἅμα οὐρανόθεν καταβαίνει,

Τῶν Καθολικῶν ὁ Πρέσβυς ἐπανέστρεψε βιαίως·

Ἐπαρηγορήθη ὁμως εἰς τὰς νήσους τοῦ Αἰγέως,

Εἶδωλα Θεῶν συνάξας ἐκ Πεντελικοῦ μαρμάρου

Καὶ τελέσας λειτουργίαν εἰς τὸ ἄντρον Ἀντιπάρου

Ὅπου ἀπὸ σταλακτίτας εἶδεν ἀντανακλωμένας
 τὰς λαμπάδας καὶ τὰς δάδας, ὅσας εἶχεν ἀναμμένας (7).

Ἐμειναν Ἑλλήνων κτῆμα ἕκτατε οἱ θεῖοι δόμοι,
 Καὶ τὰς χεῖρας κενὰς ἔσχον ἢ Γαλλίᾳ καὶ ἢ Ῥώμῃ.
 Ἡ Ῥωσσία δὲ, προστάτις τῆς θρησκείας τῶν Ἑλλήνων,

Σήμερον αὐτοὺς δικαίως προστατεῖ κατὰ Δατίνων κλοπῶν.
 Κ' ἐγὼ δίδων εἰς τὸ ἔθνος τὴν θραυσθεῖσάν ται πορφύραν,
 Φέρων δύο Κωνσταντίνων τὴν πορφύραν ὡς σημαίαν,
 Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, Κωνσταντίνου τοῦ ἐσχάτου,
 Συγκινῶ τοὺς ἐκ τοῦ Ἰστρου λατοὺς μέχρι τοῦ Εὐφράτου.

Ὅ ἄσπερ σμῶδες τῆς Κύρας καὶ οὗ τοῦ Σταυραῦ πλησίον
 Λάμπουσιν εἰς τὸν αἰθέρα ὡς τὸ καθαρόν χρυσίον τοδοκί.
 Ἄνωθεν ἔκείνην ἀράττων, ἕμνω τοῦτον εἰς τὸ Γένος,
 Καὶ τὸ Γένος με ἀκούει καὶ ὀπλιζέται ἀσμένως.

Καὶ τὸ ἔκαστον ἐκ τῶν ἐξ ἡμῶν ἐστὶν ἕνα καὶ ἕνα
 Καὶ τὸ ἔκαστον ἐκ τῶν ἐξ ἡμῶν ἐστὶν ἕνα καὶ ἕνα

Ἄλλ' ἐὰν διὰ τὴν κτῆσιν τῶν ἁγίων σκηνωμάτων
 Πρὸς τὸν Μέγαν Λουδοβίκον ἀμιλλᾶσαι ταῦτα πράττων,
 Ἄλλ' ἐὰν ζηλοτυπίας τρέφῃς φρόνημα γενναῖον
 Πρὸς τὸν Μέγαν Λουδοβίκον, Λουδοβίκε Νηπολέων,
 Εἰς τὰς τέχνας, εἰς τὰ φῶτα στρέψε δι' ἀδρῶν βραβείων
 Ὅσον ἐθνικὸν ἀφῆκες εἰς τοὺς Γάλλους, μεγαλείον
 Ἀφ' οὗ ὕψους, χαλκόχειρ Σιγαλίῶν τῆς Γαλλίας (8),
 Τὸν βωμὸν σου εἰς τὴν Πυόκα τῆς βροντώδους ῥητορείας,

Φέρε καὶ τὸν τοῦ Μενάνδρου σύνθρανον, τὸν Μολιέρον,
 Καὶ τὸν πρῶτον Λαφονταῖνον, Αἴσωπον τῶν νεωτέρων,
 Καὶ τὸν ἀετὸν τῆς Θείας, εὐγλωττίας Βοσσοπέτον.
 Ἴδου σχέδια καὶ πράξεις Ἡγεμόνων ἐξαρέτων.

Πλὴν ὁ κόσμος εἰς τὸ στόμα τῆς μάχαιρας σου ἀφέθη...
 Παλμερστών καὶ Ναπολέον! σὰς ζαλίζει παθῶν μέθη,
 Σὲ τὸν Ἄγγλον ἢ λυσσωδῆς, ἢ αἰσχροῦ φιλεμπορίας,
 Ἢ τις καὶ τὰς τύχας βάλλει τῶν ἐθνῶν εἰς τὰ ζυγία,
 Ἢ τις θέλει τὴν Εὐρώπην χωρικὴν ζευγηλατοῦσαν,
 Καὶ τῆς Μαγκεστέρης μόνῃς τὰ ὑφάσματα φοροῦσαν,
 Σὲ τὸν Γάλλον ἢ μανία τῆς ἀρχῆς καὶ τῶν πολέμων,
 Ἀκατάσχετος ἀπάντων τῶν Ναπολεόντων Δαίμων.

Ἐφαντάζου τῆς Γαλλίας ῥέον ὄριον τὸν Ῥῆνον,
 Εἰς αὐτὸν τὸν Βοναπάρτην ἔδιδες καὶ εἰς ἐκεῖνον
 Τὰ μικρὰ τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Ἰταλίας Κράτη,
 Πλὴν φραγὴ πρὸς σὲ ἢ Ἄρκτος ἔγεινεν ὀχληροτάτη.

Ἐγκλειστος εἰς τὴν βοῶταν κατὰ σοῦ στενὴν Γαλλίαν,
 Ἐξοδὸν ζητήσας, εὔρες ἔξοδόν σου τὴν Ἀσίαν.
 Ὁ ἐξόριστος ἀφ' ὅλης τῆς Εὐρώπης ἀετός σου
 Οὐρανὸν ζητήσας, εὔρεν οὐρανὸν φωτὸς καὶ δρόσου.

Ὡς ὁ Σατανᾶς ἐπάνω οἰκοδομεῖ τῆς ἀθύσσοῦ
 Γέφυραν ἀπὸ τὸν Ἄδην μέχρι πύλης Παραδείσου,
 Οὕτω ρίπτεις καὶ σὺ ζευγίμα εἰς τοῦ Βυθῶνος
 Καὶ ζητεῖς ἀπὸ τὴν Δύσιν τὴν Ἀνατολήν γὰρ φθάσῃς.

Πλὴν τὸν ἄθραυστον ἢ Πίστις ἐνεδύθη θώρακά της,
 Αὐτὴ οὔσα τῶν Ἑλλήνων ἡ τροφὸς καὶ ἡ προστάτις·
 Ἐκρυσεν εἰς τὸν βωμὸν της βρέφος τὴν Ἐλευθερίαν,
 ὧς ὁ Κύριος τὸν παῖδα ἔκρυσεν τοῦ Ὁχοζίου.

Ἐνδον θυσιαστηρίου
 Φεύγοντα τὴν παιδοκτόνον καὶ κακοῦργον Γοθολίαν.

Εἰς Ἀμερικὴν βλαστάνει δένδρον τι γαλακτοφόρον,
 Τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς πεινῶντας καὶ πρὸς τοὺς διψῶντας δῶρον.
 Τοὺς προσερχομένους πάντα αὐτὸ τρέφει ὁδοιπόρους·
 Ζωοδότειρα, ὁμοίως ἡ ἁγία ἡμῶν Πίστις.

Ὅλα τῆς Ἀνατολῆς της
 Συντηρεῖ τὰ δοῦλα ἔθνη κατ' αἰῶνας ταλαιπώρους.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, 3 Μαρτίου 1853.

Νέαν ἔθεσεν ὁ Γάλλος εἰς τὴν πρώτην ἀδικίαν·
 Τῆς Ἀγίας Ἄννης ἔτι ἀπαιτεῖ τὴν Ἐκκλησίαν.

Πρὸς τὸν Γάλλον λέξεις ἔτι ἀποτεινῶ δύο μόναι·
 Ἀνερεύνησαι, ὦ Τρίτε Ναπολέων, τοὺς αἰῶνας·

Ἐνθυμήθης κακὰ ὅσα οἱ ὠμότεροι Τελχίνων
 Ἐπραξαν εἰς Παλαιστίνην σταυροφόροι καθ' Ἑλλήνων;

Ἐξῶσε τὸν ἀρχηγέτην τῆς ἀμώμου τῶν θρησκείας
 Πέραν τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης, εἰς τὴν Πέτραν Ἀραβίας,

Βασιλεύσας Γοδοφρίδος Βουιλλὸν εἰς Ἰουδαίαν·
 Ἦγειρε Πατριαρχίαν Ἱεροσολύμων νέαν,

Τὸν Καθολικὸν Ἀρνούλδον Ἀντιπάπαν ἐκεῖ πλάσας;
 Ἡμᾶς δὲ ἀπὸ τοῦ οἴκου τοῦ Κυρίου ἐξελάσας,
 ἤρπασε τὸ Ἄντρον ὅπου ὁ Χριστὸς ἐσπαργανώθη,
 Καὶ τοῦ Γολγοθᾶ τὸν λόφον ὅπου εἰς σταυρὸν ὑψώθη,
 Καὶ τὸ Ὑπερῶν ἔνθα ὁ νικητὴρ του ἐτελέσθη
 Καὶ ὡς λύχνος ἡ Ἁγία Θεοτόκος ἀπεσβέσθη.

Ἄλλ' ἐκεῖνος ἐπὶ τίνων ἐστηρίζετο δικαίων;
 Ἐπὶ τίνων καὶ σὺ βάνεις σήμερον, ὦ Ναπολέων;

Ὅτε ἡ ἐκ Βιθυνίας Ἑλληνότοκος Ἐλένη (9)
 Εἰς τὸ βάπτισμα καλοῦσα τῆς Ἀνατολῆς τὰ γένη,
 Εὔρισκε τὸ κεχωσμένον τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν μνήμα
 Καὶ τὸ ἔντυπον εἰς τ' ὄρος Ἐλαιῶν ἐκείνου βῆμα
 Καὶ τὸ τίμιόν του ξύλον, τί ἐπράττετε οἱ Γάλλοι,
 Οἱ τῶν θείων αὐτῶν τόπων νῦν ἀπαιτηταὶ μεγάλοι;

Ὅτε ἀπὸ τὸν υἱὸν τῆς Βασιλέα τῶν Ἑλλήνων,
 Τὸν διχάσαντα τὸν κόσμον καὶ τὸν χρόνον Κωνσταντῖνον,
 Οἱ ναοὶ τοῦ Θεανθρώπου κατὰ πρῶτον ἀνυψοῦντο
 Καὶ εἰς Ἑλληνίδας στήλας καὶ στοὰς οἰκοδομοῦντο,
 Ἀπὸ πάσης ἡμῶν χώρας μετὰ πλήθους Ἐπισκόπων
 Ἦλθον Ἠγεμόνες, ἦλθον φυλαὶ ἄμετροι ἀνθρώπων,
 Μοισοὶ, Θραῖκες, Μακεδόνες, Καππαδόκαι, Τρωαδίται,
 Τῆς Πελοποννήσου παῖδες, Ἀθηῶν, Θηβῶν πολῖται,
 Κρήτη, Κύπρος, Ῥόδος, Χίος, Ἰπείρος καὶ Θεσσαλία.
 Ποῦ οἱ Γάλλοι τότε ἦσθε, καὶ ποῦ τότε ἡ Γαλλία;

ὧς ὁ ἥλιος εισδύων εἰς τὰς θαλασσίας κοίτας
 τὰ κοράλλια παράγει καὶ γεννᾷ τοὺς μαργαρίτας,
 οὕτω καὶ ὁ τῆς Ἑλλάδος θερμὸς νοῦς διαπεράσας
 καὶ τὰς ἐποχὰς τοῦ κόσμου καὶ τὰς χώρας αὐτοῦ πάσας,
 ἔτεκε καὶ τέκει ἔτι καὶ κατὰ τοὺς δύο πόλους
 τὰς μεγάλας πράξεις ὅλας, τοὺς μεγάλους ἀνδρας ὅλους.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, 13 Μαΐου 1853.

Τέλος ἄφησεν εἰς χεῖρας, ὡς τὸ πρῶτον Ἑλληνίδας
 τὰς ἀρχαίας καὶ τῶν δύο Προσκυνητηρίων κλειῖδας,
 Δειλιάσασα ἢ Δύσις μὴ συμμαχοῦς τῆς Ῥωσσίας
 τοὺς χριστιανοὺς ἐγείρη τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας·
 Πλὴν καθ' ὑπαγόρευσίν της τὴν ἐκτέλεσιν τῶν τῶσων
 Συνθηκῶν αὐτοῦ ὁ Τοῦρκος ἀπηνήθη πρὸς τὸν Ῥώσσον.

Οἱ σπουδαῖοι διπλωμάται τῆς Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας
 τὸν εἰρηνικὸν Σουλτάνον ἤγειραν κατὰ Ῥωσσίας
 «Ἰδοῦ, ἔκραξαν, ὁ στόλος αὐτῆς τρέχει ἀποκλείων
 «τὸ πρὸς πώλησίν του πλέον πλῆθος νέων Κιρκασίων,
 «καὶ εἰς τοὺς ἀσκητικούς σου σήμερον γυναικωνίτας
 «βλέπεις μόνον χαλκοχρόους τῆς Λιβύας Ἀφροδίτας,
 —τὰς λευκὰς καὶ ξανθοκόμους ἐστερήθην Κιρκασίας,
 «καὶ ἀκούω ἐγὼ ἔτι τὰς ζητήσεις τῆς Ῥωσσίας!
 «εἶπε τότε ὁ Μεζίτης· πᾶσαν πρότασίν της ῤίπτω,
 «πατῶ πᾶσάν μου συνθήκην καὶ τὸ μίσός μου δὲν κρύπτω.»

Ἄπρακτος ὁ Μενσικώφης ἐπλευσε πρὸς τὴν Ταυρίδα
 Φεύγοντα, εἰς τοῦ τρικρότου τὸ κατάστρομα τὸν εἶδα.
 Σκεπτικός ἐπεριπάτει ὡς πᾶς τύχας τῆς γῆς φέρων,
 Καὶ τὸν Βόσπυρον ἀφίνων ἀΰφονται! » εἶπεν ὁ γέρον.

Ἄλλ' εἰς τῶν Δακῶν τὰς χώρας Μεσχοβίτης στρατὸς φθάνει,
 ὧς δ' ἐνέχειρον ὁ Καῖσαρ τῆς Ῥωσσίας τὰς λαμβάνει.

Ὄταν σκατισθῇ τῆς ἄρκτου ὁ ἀπώτατος ὀρίζων,
 Φέγγος ἀστραπῆς βραγδαίας, φέγγας τὰς νεφέλας σχίζων
 Εἰς τὸν πόντον καταβαίνει πρόδρομον τῆς τρικυμίας,
 Καὶ τοῦ κεραυνοῦ ὁ κρότος φθάνει μέχρι μεσημβρίας.
 Οὕτως ἀπὸ τὴν Κριμέαν ἤστραψεν ὁ Μενσικώφης,
 Καὶ βροντᾶ εἰς τὴν Δακίαν μετ' αὐτὸν ὁ Γορσακώφης...

Ἐνθουσιασμός τὸ γένος τῶν Ἑλλήνων κυριεῖται,
 Καὶ ἡ φαντασία ὄλων ἀχλίωτος ὀδεύει,
 Καὶ κηθεῖς εἰς τὰς ὠραίας τοῦ Βοσπόρου παραλίας
 Τὴν ἀνέγερσιν ἐλπίζει Ἑλληνίδος Βασιλείας.

Ὅλοι ὀνειροπαλοῦσιν ἓνα ἐκ τῶν δύο θρόνων,
 Οὓς ἀνύψωσαν αἱ χεῖρες κλεινῶν δύο Μακεδόνων,
 Τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, τοῦ Ἰουστιάνου τῶν.
 Ἐφθασεν ἐκ τοῦ Στρυμόνος εἰς τὸν Γάγγην ὁ εἷς τούτων.
 Ἄλλ' ὡς ἀστραπὴ στιγμαία ἔσβυσεν εἰς λάμπην μίαν,
 Εἰς καθένα στρατηγὸν τοῦ ἀφείς μίαν Βασιλίαν.
 Ὁ δὲ ἄλλος ὡς εἰς δέσμην χώρας συνενῶν ἀπείρους,
 Τὴν βραεῖαν αὐτοῦ λόγχην ἔπηξεν εἰς τρεῖς ἠπαίρους.

Τὴν περικαλλῆ τὸ ἔθνος ὀλοσχέρεϊάν του θέλει,
Ὡς πᾶν σῶμα ζωὴν ἔχον θέλει ὅλα του τὰ μέλη.
Καὶ πᾶν ἔθνος πόθον φέρον εἰς τὰ στήθη φλογερὸν
Ἐκπληροῖ αὐτὸν, εὐρίσκον τὸν ἀρμόδιον καιρὸν.

Ἡ Βυζαντινὴ τῶν πάλαι χρόνων Αὐτοκρατορία,
Ἦτις εἰς τὸ μέτωπόν της στέμματα ἐφόρει τρία,
Ἐκ τῆς σήμερον ἀπτράπτει κατὰ νότον καὶ βορρᾶν,
Καὶ τυφλὸς πᾶς ὁ μὴ βλέπων λάμψιν τόσον ζωηράν.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, 8 Ἰουνίου 1853.

Κατακτήσεις ἐν τοσοῦτω εἰς Ἀσίαν διὰ ποίων
Ὀνειρεύονται οἱ Φράγχοι κωμικῶν μορμολυκείων!

Τοῦ Καλβίνου καὶ τοῦ Πάπα ὑπὸ μίτραν καὶ χλαμύδα
Περιτρέχοντα, τὸ ἄστρῳ δύο Πατριάρχας εἶδα,
Ἐνα ὑπὸ τοῦ Ῥεδκλίφου Κάνιγκο, εὐλογηθέντα,
Ἄλλον ὑπὸ τοῦ Ἐνάτου Πίου χειροτονηθέντα.

Τὴν Ἀνατολὴν ὁ Ἄγγλος διὰ βίβλων παγιδεύει,
Καὶ ὁ Γάλλος διὰ μαύρων μοναχῶν τὴν σαγηνεύει.
Καὶ ὁ μὲν, ὠθῶν τὸν Ῥῶσον, δούλην ταύτην καθιικίζει,
Καὶ ὁ δὲ, ὠθῶν τὸν Ῥῶσον, δούλην ταύτην λατιικίζει.

Τῆς Κολάσεως τὰς πύλας ἔθρασαν μικροὶ μεγάλοι
Πικρὸς σχήματος καὶ εἶδους μαυροφόροι Ἄγγλοι, Γάλλοι,

Τοῦ Καλβίνου, τοῦ Λοῦόλα

Γάγγματα καὶ τέκνα ὅλα,

Καὶ εἰς τὰς ὁδοὺς πλανῶνται τῆς χρυσοῦς Ἀσίας ὅπου
 Ἡ μυρτόφυτος ὠρίσθη κατοικία τοῦ ἀνθρώπου,
 Ὅπου ἡ τοῦ Παραδείσου μυροφόρος αὔρα πνέει,
 Ὅπου ἔρρες τὸ γάλα, ὅπου τὸ χρυσαῖον ῥέει . . .

Μεταξὺ ληστῶν σταυροῦται δύο τοῦ Χριστοῦ ἡ Πίστις,
 Δύο ναὶ, καθὼς τὸ πάλαι καὶ ὁ Θεμελιωτῆς της !..

Τὴν Χρυσούπολιν διήλθον, φίλον ἄστυ τῆς Τουρκίας.

Ὅπου ἔσπειραν οἱ Τοῦρκοι λιθοξόους καὶ πλουσίαις

Τὰς ἀρχαίας των ταφάς,

Καὶ Ἀραβικὰς γραφάς,

Ἀνεγίνωσκα βαδίζων ἐν τῷ μέσῳ κυπαρίσσιων

Καὶ Κιδάρων πρασίμων καὶ κιώνων καταχρύσιων.

Ἐκτίσαν εἰς τὴν Ἀσίαν τοὺς νεκρῶνάς των λιθίνους

Καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην οἴκους ἀνεγείρουσι ξυλίνους

Οἱ δειλοὶ Ὄθωμανοί,

Ἐπειδὴ Ἀσιανοί,

Ὡς σκηνὴν μιᾶς ἐσπέρας ὑψωσαν τὴν βασιλείαν,

Ν' ἀναζεύξωσιν ἐντεῦθεν ἔποιμοι πρὸς τὴν Κασπίαν.

Ἄν ἡ Δύσις πρὸς τὸν Τοῦρκον ἀνακράξῃ ταῦτα μόνον

« Πέραν ἔπελθε τοῦ Ταύρου, Τοῦρκε, εἰς τὴν Βαβυλῶνα! »

Ἰππρέτης διωχθεὶς,

Ὁ Σουλτάνος παρ' εὐθῆς;

Φεύγει, καὶ ἀπαλυτροῦται πᾶν τὸ γένος τῶν Ἑλλήνων
 Τὴν Ἐπτάλοφον λαμβάνον καὶ τὸν Τρίτον Κωνοταντίνον.

Ἀπεδίωξεν ὁ κόσμος εἰς σπιλάδας, εἰς δρυμῶνας,
 Καὶ τὰς τίγρεις καὶ τοὺς ὄφεις, τῶν ἀνθρώπων λυμεῶνας,

Οὐδὲ λέων ἐνοικεῖ

... ὅπου γῆ Ἑλληνική.

Πλὴν τὸν Τοῦρκον τὸν πανθῆρα, ὅστις αἷμα σφαγῆς ὕζει,

Εἰς τὰς Ἑλληνίδας χώρας ἢ σοφὴ Εὐρώπη σώζει...

Τίς ποτε πιστεύει ὅτι κατὰ τοῦτον τὸν αἰῶνα

Ἐφθασαν εἰς τὸν τοιοῦτον τῆς μωρίας κολοφῶνα

Ἔθνη τὰ κολοσσιαῖα, ἔθνη τὰ πεπαιδευμένα,

ὣστε κατὰ νόθον σπουδαίως ἔβηλαν καὶ κατὰ φρένα

Τὴν μεταλλαγὴν πᾶν Τούρκων εἰς σοφῶν Ἀκαδημίαν,

Τοῦ Ὁμάρου εἰς Σωκράτην, τοῦ Μωάμεθ εἰς Μεσσίαν;

Ἐλάβαν οἱ δύο Πρέσβεις, ὁ τῶν Ἀγγλῶν, ὁ τῶν Γάλλων,

Βίβλους, πάπυρον, καλάμους καὶ ῥαβδία διδασκάλων

Καὶ διδάσκουσι τοὺς παῖδας τῆς βαρβάρου Ὑρκανίας

Τὰς ἀρχὰς τοῦ Μοντεσκιου, τοῦ Βενθάμου τὰς ἐννοίας.

Ἴδου δίδεται εἰς κύνας τὸ ἀγίασμα, τὸ μύρον,

Καὶ ἰδού εἰ μαργαρίται περιδέρατον τῶν χοίρων!

Πλὴν τὰ φῶτα πλησιάζων τῆς Εὐρώπης, καθ' ἡμέραν

Ὁ Ἀγαρηνὸς λαμβάνει ὄρασιν ἀμυροτέρων.

Οὕτως ἐν τῷ μέσῳ πάγων καὶ κρυστάλλων ἀπεράντων,
 Ἀκτινοβολούντων ὄλων ὡς μεγάλων ἀδαμάντων,
 Ὁ ἐμβχίνων ὁδοιπόρος κατὰ πρῶτον ἐκθαμβοῦται,
 Ἄν πολὺ δὲ ἀτενίσῃ πρὸς τὴν λάμψιν των τυφλοῦται (10).

Ἐν Κωνσταντινουπόλει 16 Ἰουνίου 1853.

Ὡς οἱ Μάγοι ἐξεληθόντες ἀπ' Ἀνατολῆς βαθείας.

Ἐβλεπον εἰς τὸν αἰθέρα

Τὸν πυρίφωτον ἀστέρα,

Ὅστις τούτους πρὸς τὸ ἄντρον ἤγε τῆς Θεογονίας,

Μὴ ἐγὼ εἰς τὰς ῥοδίνας καὶ χρυσᾶς αὐτὰς νεφέλας

Βλέπω τῆς Ἐλευθερίας τὸ μυστηριῶδες σέλας,

Φέρον με εἰς μέρη ὅπου σμύρνας πνέει εὐωδία

Καὶ ἡ τοῦ Χριστοῦ γεννᾶται κόρη Αὐτοκρατορία; ..

Ταύτην χθὲς ὁ Νέας Ῥώμης Πατριάρχης τὴν ἁγίαν

Καὶ τριπλὴν ἀνέφερε μοι περὶ Γένους προφητείαν·

«Λέων ὁ σοφὸς (11), μὲ εἶπεν, εἰς τὸν ἑννατον αἰῶνα

«Ταῦτα ἔγραψε, καὶ ταῦτα σώζει λίθινος κολῶνα·

«Βύζαντος Αὐλή, ἐστία μετὰ ταῦτα Κωνσταντινου,

«Ἡ κληθεῖσα Νέα Ῥώμη καὶ Πρωτεύουσα ἐκείνου,

«Βαβυλῶν εἰς ἀλλοθρήσκους καὶ Σιών εἰς ὁμοδόξους,

«Εἰς αἰῶνας σὺ ἐννέα πίνεις τὴν χολὴν μετ' ὄξους.

«Εἰς τὸ πῦρ τὸ ξανθὸν γένος ὡς χρυσὸν σὲ καθαρίζει,

«Ἐπειδὴ ἀπὸ τῶν τέκνων τῆς Ἀγάρ σ' ἀποχωρίζει.

«Μετὰ τρεῖς ἑκατοντάδας μέγας, τέκνον μου, Δευτῆς

«Ταῦτα ἔγραψε, καὶ οὗτος Ἄγαθάγγελος προφήτης (12):

«Ἦρξατο μὲν Κωνσταντῖνος, Κωνσταντῖνος δὲ καὶ πάλιν

«Βασιλεῖαν Βυζαντίου ἀπολέσει τὴν μεγάλην.

«Νέος Ναβουχοδοσόωρ νέον Ἰσραὴλ νικήσει,

«Καὶ ὑπόδουλον τὴν ποιμνὴν τῶν Χριστιανῶν κρατήσει

«Ὁ Ἀγαρηνός, εἰς πλήρη τέταρτον αἰῶνα φθάνων.

«Πλὴν τὰ σκῆπτρα Κωνσταντῖνος Τρίτος ἔρχεται λαμβάνων.

«Ἄκουσε καὶ ταῦτα ἔτι τὰ μετέπειτα ρηθέντα:

«Εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου εὐρεθέντα,

«Τὰ παρέλαβεν ὁ πρῶτος ἐπὶ Τούρκων Πατριάρχης,

«Ὁ Σχολάρχιος, Ἑλλήνων προσαγορευθεὶς Ἐθνάρχης (13):

«Τὸ ξανθὸν δὲ γένος ὀλον Ἰσμαὴλ ἐξαφανίσει,

«Καὶ τὸν θρόνον τῶν Ἑλλήνων εἰς Βυζάντιον ἰδρύσει.

«Ἄσημον εἰσέτι γένος ἐπὶ Λέοντος, οἱ Ῥῶσσοι

«Πρὸς τὰς θύρας τῆς Τουρκίας ἰδοὺ σήμερον βοῶσι.

«Λήγει τοῦ Ἄγαθαγγέλου τέταρτος αἰὼν καὶ πλήρης,

«Ὅτε ἡ τοῦ Μενσικώφου φεύγη ἄπρακτος τριήρης.

«Ὁ χρησμὸς τοῦ Σχολαρίου, καὶ αὐτὸς σχεδὸν τελεῖται:

«Ἰδοὺ θρόνου ὀρθοδόξου ἔγερσις ὑπολαλεῖται.

«Οὕτως ἔδωκαν τὴν πρώτην αὐτὴν ὠθησιν οἱ Ῥῶσσοι,

«Πλὴν τὰ περαιτέρω μέλλει ὁ καιρὸς νὰ περατώσῃ.

«Ἄρχεται μεγίστη πάλιν ἄλλην φέρουσα δευτέραν,

«Ἦτις πᾶσαν μου τὴν ποιμνὴν καταστήσει ἐλευθέραν.

«Ὁ τρωθεὶς ὑπὸ τῶν Τούρκων εἰς τοῦ Ῥωμανοῦ τὰς πύλας,

«Ἄετός τῆς Νέας Ῥώμης τὰ πτερὰ τοῦ περιστεύλας,

«Εἰς τὰ Δίπτυχα ἐκρύβη ταύτης τῆς Πατριαρχίας,

«Εἶθε ν' ἀναβῆ τὸν θόλον τῆς Ἀγίας του Σοφίας!

«Γενηθῆτω, πρὶν ἢ Δύσις τὴν Συρίαν καὶ Λιβύαν,

«Εἰς τοῦ Πάπα καὶ Καλθίνου ἐκβίασῃ τὴν λατρείαν!

«Τὸν χιτῶνα τοῦ Σωτῆρος ἕκαστος ἀπ' ἄκρων σύρων,

«Βάλλει τοῦτον ὁ Γαλάτης καὶ ὁ Βρεττανὸς εἰς κλῆρον.

«Τὴν Ἀνατολὴν ἐρήμην, κενὴν ἄφησεν ὁ Πλάστης,

«Βάθρον ἔμεινε, καὶ λείπει ὁ ἀρχαῖος ἀνδριάς της,

«Ὁ καθέξων τὴν Ῥομφαίαν τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου

«Βασιλεὺς τῶν Ὀρθοδόξων καὶ ἀπόγονος ἐκείνου,

«Βλέπουσι δὲ οἱ λαοὶ τῆς μετ' ἀποστροφῆς ὁμοίας

«Ἀραβίας τὸν Μωάμεθ καὶ τὸν Πάπαν Ἰταλίας.»

«Αὐτὰ εἶπε, καὶ τὰ δύο δάκτυλα ἐπισταυρώσας

Καὶ τὰς ὄψεις δακρυρρόβους εἰς τὸν οὐρανὸν ὑψώσας,

Τριπλῆν ἔστειλεν εἰς νότον, εἰς βορρᾶν τὴν εὐλογίαν

Κ' ἔκραξεν· «Ὁ Θεὸς σῶζοι τὴν Ἑλλάδα καὶ Ῥωσσίαν!

«Ὡς ὁ φαεινὸς Ἄρκτοῦρος κατ' ὀλίγον πλησιάζει

«Πρὸς τὴν μεσημβρίαν ὅπου λάμπον ἄστρον τὸν φωνάζει,

«Ἡ Ῥωσσία ζητεῖ οὕτω τῆς Ἑλλάδος τὴν ἀγκάλην,

«Καὶ ἡ μία τείνει χεῖρα θερμοῦ πόθου πρὸς τὴν ἄλλην...

«Φῶτις, σωτὴρ ἀπάντων τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων

«Διὰ τῆς Μυριαβίβλου, ἥτις χύνει φῶς ἀρχαῖον,

«Καὶ εἰς τὰς Συνόδους ῥύστα τῶν Γραφῶν καὶ τῆς Θρησκείας
 «Ἀπὸ τῆς ἀνθρωπεμπορίου τῶν Λατίνων ἐρμηνείας!
 «Εἰς τὰ σκόπη τῶν αἰώνων γοργὰς ἔσπειρες ἀκτῖνας.
 «Τὰς μεγαλουργοὺς σου χεῖρας καὶ τὰς δύο ἐπεκτείνῃς,
 «Ἐκοφες ἀπὸ τὴν δύσιν τὴν Ἀνατολὴν, ὦ Ἕλλην,
 «Καὶ παρέλαβες τὴν Ἄρκτον νέαν τοῦ Χριστοῦ κυφέλην.
 «Εἰς τὴν γῆν τῶν Ῥώσων ὅπου ὁ Πρωτόκλητος Ἀνδρέας
 «Ἐλθὼν αὐλακας ἀφῆκε θείου Λόγου ἀρουραίας
 «Ἐστειλες σὺ μετὰ ταῦτα τὸν ἐκλελεγμένον σπῆρον,
 «Ὅστις ἔπεσεν εἰς χώραν ἀγαθὴν καὶ καρποφόρον,
 «Καὶ ἰδοὺ ἡμᾶς σκιάζον δένδρον ἠύξησε καὶ θάλλει.
 «Τηρεῖ δὲ ἡ μία χεὶρ σου ὅ,τι ἔσωσεν ἡ ἄλλη.
 «Οὕτως ὁ Θεὸς βαδίζων διὰ τρίβων ἀοράτων,
 «Βάλλει σήμερον εἰς πρᾶξιν ὅσα του τῶν βουλευμάτων
 «Πρὸ αἰώνων ἤδη δέκα εἰς τὰς κυανᾶς διφθέρας
 «Ἐγραψεν ὑπὲρ Ἑλλάδος ἐσομένης ἐλευθέρως (14).

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, 5 Σεπτεμβρίου 1852.

Ἄλαλάζον τῆς Εὐρώπης κύμβαλον, ὁ Μουσουλμάνος
 ἤγγειλεν εἰς τὴν Ῥωσσίαν πόλεμον ὑπερηφάνως.
 Ἐφ' ἡμέρας πολλὰς εἶχεν ὁ Μεζίτης συνελεύσεις
 Καὶ πομπὰς καὶ παρατάξεις καὶ στρατῶν παρακελεύσεις,
 Καὶ εἰς τὸν ναὸν τοῦ ὅπου ζωσθεὶς σπάσθη ἐθαυμάσθη,
 Πρὶν ὁ ἦρωρ ἐκστρατεύσῃ, Νικητὴς ἐπωνομάσθη (15).

Οὕτως ἔφερεν ὁ Δᾶτις, στρατηλάτης τῶν βαρβάρων,
 Εἰς τὸν Μαραθῶνα μέγα μάρμαρον ἀπὸ τὴν Πάρον·
 Ἐμμερίμνα πρὸ τῆς μάχης καὶ αὐτὸς περὶ τροπαίων,
 Ὁ δὲ λίθος ἐλαξεύθη τρόπαιον τῶν Ἀθηναίων...

Πλὴν τὸ αἷμα τοῦ Μεζζίτου κρυσταλλοῦσα εἰς τὰς φλέβας
 Χύνεται τοῦ Νικολάου ἡ φωνὴ ἐπὶ τῆς Νέβας,
 Καὶ ἀπὸ τὸν ἄνω κόσμον ἕως εἰς τὸν κάτω φθάνει
 Ὅπου τέλος ἡ μεγάλη Βασιλεία του λαμβάνει.
 Προχωρεῖ βαρὺς ὁ Καῖσαρ, τὴν ἀπὸ τῶν Οὐραλίων
 Πέραν καὶ τῶν Πυρηναίων χώραν τῆς Εὐρώπης σείων . . .

Εἰς τὸν Βόσπορον ἐν τούτοις φθάνουσι κεραυνοβόλοι
 Τῆς Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας οἱ ἐπιτηροῦντες στόλοι·
 Ἡ τῶν Φράγκων παρουσία δίδει θράσος εἰς τοὺς λύκους·
 Σφάζουσιν ἡμᾶς οἱ Τοῦρκοι, καίουσιν ἡμῶν τοὺς οἴκους...

Τὴν οικείωσιν ὁ χρόνος φέρει τῶν ἐχθρῶν θηρίων
 Εἶδα λέοντα μετ' ἄρκτου εἰς σιδήρινον κλωβίον.

Ὁ καιρὸς καὶ εἰς ἀγάπην μεταβάλλει μῖσος ζῶων·
 Εἶδα εἰς μαστοὺς αἰλούρου καὶ σκυλάκιον ἀθῶον.

Ἄλλὰ μόνος τρέφει λύσσαν, ἀλλὰ μόνος πνέει φόνον
 Πρὸς τὸν Ἕλληνα ὁ Τοῦρκος, σύνοικόν του ἀπ' αἰῶνων . . .

Εἰς αὐτὰ οἱ Ἀγγλο-Γάλλοι χαίροντες ἐπιγελῶσι
 Καὶ «ποῦ» κρᾶζουσιν «ὦ Ἕλλην, ποῦ οἱ πρόμαχοί σου Ῥῶσσοι;»
 Τὰ χαλιέντερά των πλοῖα εἶθε εἰς πολυθυέλλους
 Νὰ ριφθῶσι παραλίας καὶ εἰς σύρτεις καὶ σκοπέλους·

Ἄν δὲ ἴδωσι τὸν Πόντον, εἰς τὰς ἄμμους τῆς Ταυρίδος,
 Εἴθε ἴχνος νὰ μὴ μένη ἀσιντρίπτου των σανίδος!

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, 6 Σεπτεμβρίου 1853.

Καθ' ἡμῶν ὀργὴν μεγάλην τρέφουσιν αὐτοὶ καὶ μῖσος,
 Ἐπειδὴ πρὸς φιλοτούρκους δὲν εὐγνωμονοῦμεν ἴσως...
 Θέλετε καρδίαν φίλην; Θέλετε ψυχὴν προθύμην;
 Ἀφαιρέσατε τὰς φρένας τῶν Ἑλλήνων καὶ τὴν μνήμην.
 Ἐξαλείψατε τὰς βίβλους, τὰ μνημεῖα τῶν προγόνων
 Καὶ τὰς παραδόσεις ὅλας τῶν Ἑλληνικῶν αἰώνων.

Χθὲς εἰς τοῦ μεσονικτίου ἄγρυπνος τὴν ἡρεμίαν
 Ἐγραφα τὴν νεωτέραν τῆς Ἑλλάδος ἱστορίαν,
 Καὶ εἰς τοὺς καιροὺς εὐρίσκων ὁμοιότητα μεγάλην,
 «Ὅ,τι ἄλλοτε συνέβη, ἔκραξα, συμβαίνει πάλιν.
 «Τρέχοντες εἰς Παλαιστίνην οἱ τῶν Γάλλων σταυροφόροι
 «Ἐπηξαν, ἀφήσαντέ, την, εἰς Βυζάντιον τὸ δόρυ.
 «Παρτεῖ τὴν Παλαιστίνην καὶ ὁ Γάλλος Ναπολέων,
 «Εἰς τοῦ Κερατίου κόλπου τὸν ὑδράργυρον εἰσπλέων.
 «Ἐνετοὶ παρηκολούθουν ἔμποροι ἐκείνους τότε.
 «Ἄγγλοι ἔμποροι καὶ τούτου σήμερον συστρατιῶται.
 «Φορικτὸς ἦν Ἑλληνομάχος ὁ τῶν Γάλλων Βαλδουῖνος,
 «Καὶ τὸν Ἕλληνα ὁ Γάλλος Ναπολέων θέλει κτῆνος.
 «Πλὴν ἐδίωξε καὶ Γάλλους κ' Ἐνετοὺς καὶ Βαλδουῖναν
 «Ἐνωθὲν μετὰ τῶν Σλάβων πᾶν τὸ γένος των Ἑλλήνων.

«Ἴσως μετὰ τούτων πάλιν ὁ Σταυρὸς ἀγαθῆ τύχῃ
«Φθάσῃ ἀπὸ τοῦ Ταινάρου εἰς τῶν Κομνηνῶν τὰ τείχη.»

Τῆς ἀγνώστου ἱστορίας, Ἕλληνας τῶν προπατόρων
Αὐτὸ λάβετε τὸ τμήμα ὡς μικρὰς γραφίδος δῶρον·
Εἰς πεντήκοντα ὀγκῶδη κάτεργα τῆς Ἐνετίας,
Τῆς δεσποτικῆς ἐκείνης καὶ φρικτῆς Δημοκρατίας,
Σταυροφορικὴν σημαίαν ἐξαπλοῦντες εἰς τὴν πρύμνην,
Ἀλλὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν πρώτην ἐποφθαλμιῶντες ποιμνην,
Ἐπλεον ὁ Βαλδουῖνος καὶ ὁ Δάνδολος συνάμα
Καὶ μακρόθεν ἐμελέτων τῆς ἀλώσεως τὸ δρᾶμα.

Φθάσαντα δι' Ἐλλησπόντου εἰς Βυζάντιον τὰ σκάφη,
Ἐμεσαν εἰς τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου τὰ ἐδάφη
Δισμυρίους στρατιώτας τοῦ βαρβάρου Βαλδουίνου,
Ὅστις τὸν σταυρὸν ἐκρέμα ἐπὶ στήθους σιδηρίνου.

Ἐξεπόρθησαν τὸ ἄστυ οὗτοι, καὶ εἰς μακελλεῖα
Ἐσφαξάν γυναῖκας, κόρας, νέους, γέροντας, παιδία·
Εἰς τὸν θεοπρόπον θρόνον τοῦ Μεγάλου Βασιλείου
Πόρνην ἔθεσαν ἐν ἤχῳ ἄσματος νικητηρίου·
Ἐπυράκτωσαν ἐν μέσῳ τῶν τριόδων καὶ τῶν Φόρων
Ὁβελίσαντες εἰς λόγχας σοφὰς βίβλους προπατόρων·
Ἀπὸ τοῦς ὠραίους λίθους Πάρου καὶ Ἀντιοχείας
Ἀπεγύμνωσαν τὰς κρήνας, τὰς στοὰς καὶ τὰς Πλατείας·
Τὰς Χαλκᾶς ἐξῆλθον Πύλας κ' ἐπ' αὐτῶν τὴν Ἱστορίαν·
Ἐσυραν τοὺς Κορινθίους ἵππους εἰς τὴν Ἐνετίαν·

Πραξιτέλους και Φειδίου ἔθραυσαν τοὺς ἀνδριάντας,
Κ' ἔκοψαν τὸν τοῦ Λυσίππου και τοὺς ἐπιχρύσους πάντας (16).

Εἰς αὐτὸν τὸν ἀντικρῦ μου Κίονα τυφλὸς ὑψοῦται
Και κακὸς ὑπὸ κακίστων ριφθεὶς κάτω θανατοῦται
Ὁ Ἀλέξιος, ὁ τότε Αὐτοκράτωρ τῶν Ἑλλήνων
Ὡς δὲ τοῦ Καρόλου Μάγνου ἔγγονοσιν τὸν Βαλδουῖνον
Οἱ Λατῖνοι Βασιλέα Βυζαντίου ταινιοῦσι,
Και τὸν Φράγκον Μοροζίνην Πατριάρχην τῶν κληροῦσι.

Πλὴν ὁ Λάσκαρις ἀρπάζει τῶν Ἑλλήνων τὴν σημαίαν·
Εἰς τὴν Νίκαιαν ἐμβαίνει γυμνὴν σείων τὴν ῥομφαίαν·
Σώζονται τῶν Ὀρθοδόξων εἰς τὴν Νίκαιαν ὁ Κλῆρος
Και ἡ Σύγκλητος· πᾶς Ἕλληνα μάρτυρ γίνεται και ἥρωσ·
«Οἱ Καθολικοὶ και ξένοι!» ἀνυψοῦται φωνὴ μία
Και περῶσα τὰ πελάγη, τὴν ξηρὰν ὡς τρικυμία,
Εἰς τὸν ἄγριον Μαλέαν φθάνει ἀπὸ τὴν Ῥοδόπην
Και ὀπλίζει Ἔω, Δύσιν, τὴν Ἀσίαν, τὴν Εὐρώπην·
Σφάζεται ὁ Βαλδουῖνος, και εἰς τοῦτο τὸ κρανίον
Ἐστρατάρχης τῶν Βουλγάρων πίνει χαίρων και μεθύων.
Αὐτοκράτωρ τῶν Ἑλλήνων ἐκλεχθεὶς ἐπὶ ἀσπίδος,
Μιχαὴλ Παλαιολόγος μάχεται ὑπὲρ πατρίδος·
Ἡπειρον και τὴν πλουσίαν Πελοπόννησον ἀρπάζει,
Βαλδουῖνου τοῦ Δευτέρου τὰ στρατεύματα δαμάζει
Και πολιορκεὶ τὸν Γάλλον, ὅστις ἄπορος χρημάτων,
Γίνεται ἀντὶ μονάρχου ἀρπαξ τῶν ἀναθημάτων.

Καὶ πωλεῖ κατὰ τὴν Δύσιν ὅπως δύναται καὶ ὅπου
Τὸν αἱματηρὸν ἐκείνον στέφανον τοῦ Θεανθρώπου.

Ποῖος ὄρθρος! εἰς τὸ βάθος ὑπονόμου κρυπτῆς κλίνων
Στρατηγόπουλος, τῶν Σλάβων ἀρχηγὸς καὶ τῶν Ἑλλήνων,
Εἰς Βυζάντιον ἐμβαίνει, πῦρ εἰς τὰς οἰκίας βάλλει
Καὶ φωνάζει, ἅμα ἤρθη κύκλω ἡ πυρὰ μεγάλη,
«Νίκη, νίκη τῶν Ἑλλήνων!» Ὁ λαὸς τοὺς Φράγκους σφάζει·
«Ἔστωσαν πολλὰ τὰ ἔτη τῶν Παλαιολόγων!» κράζει.

Ἐξυπνᾷ ὁ Βαλδουῖνος καὶ οὐδένα βλέπων φίλον,
Δίχως σκήπτρου καὶ καλύπτρας, δίχως χλαίνης καὶ πεδίλων,
Εἰς τὸν Ἐνετῶν τὸν στόλον, ὅστις φεύγει, ἐπιβαίνει,
Καὶ εἰς τὴν ἀκτὴν τὸ ξίφος τοῦ Καρόλου Μάγνου μένει (17).

Εἰς τοῦ Βυζαντος τὴν πόλιν διὰ Πύλης τῆς Χρυσείας
Ὁ Παλαιολόγος βαίνει, ψαλμωδούσης λιτανείας·
Ἐξαπτέρυγα κινουῦνται καὶ Σταυροὶ ἀνυψωμένοι·
Πατριάρχαι, Ἱεράρχαι τ' ἄμφια ἐνδεδυμένοι
Τὴν εἰκόνα τῆς Παρθένου φέρουσιν Ὀδηγητρίδας·
Εἰς τοὺς ὄμους συγκρατοῦσι Πρόεδροι τῆς Γερουσίας
Τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου τὸν διεσωσμένον θρόνον,
Καὶ κατόπιν τῶν ἀνδρείων τῆς Νικαίας λεγεῶνων
Ἀναστάσιμον λαμπάδα εἰς τὴν δεξιὰν βαστάζει,
Ἀνυπόδητος προβαίνει ὁ Μονάρχης καὶ στενάζει.

Φθάσας τέλος εἰς τὰς θύρας τοῦ τεμμένου γόνυ κλίνει,
Καὶ φωνὴν τὸ πλῆθος ὄλον μίαν μετ' αὐτοῦ ἐκχύνει·

«Χάρις τῷ Θεῷ καὶ δόξα! ἡ πατρίς ἀπελυτρώθη,
 «Καὶ ἡ Αὐτοκρατορία τῶν Ἑλλήνων ἀνωρθώθη!»

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, 19 Δεκεμβρίου 1853.

Μέγιστα συμβάντα δύο κατὰ γῆν καὶ κατὰ πόντον
 Ἦγγειλον πανολετῆρα πόλεμον κατὰ τῶν ζώντων.

Χειρῶν ἤρξαν αἰφνιδίως οἱ Ὄθωμανοὶ ἀδίκων
 Ὁρμησαν κατὰ τῶν Ῥώσων ὡς ὁμάς πεινῶντων λύκων,
 Καὶ ἀπὸ τὰ Βάτα, πόλιν γείτονα τῆς Γεωργίας,
 Τυφλὸς ἔτρεξεν ὁ Δαίμων τῆς ἡμιθανοῦς Τουρκίας.
 Σφάζαντες πολλοὺς οἱ Ῥῶσσοι, ἔδραμον αὐτῶν κατόπιν
 Καὶ τριῆρεις αὐτῶν δέκα ἔκαυσαν εἰς τὴν Σινώπην.

Οἱ αὐθάδεις τότε στόλοι τῆς Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας
 Πλεύσαντες πρὸς τὰς ἀρκτέρας τοῦ Εὐξείνου παραλίας,
 Εἰς τὸν Ῥώσσον Ποσειδῶνα ὄρον ἔθεσαν θαλάσσης
 Κράζοντες· «τὸ κύμα τοῦτο, Μοσχοβίτα, μὴ περάσης!»

Οἰκουμενικοῦ πολέμου μὴ φανέντος ἀπ' αἰῶνων
 Καὶ οὐδὲ φανησομένου κατ' οὐδένα ἕως χρόνον
 Ἡ προμήνυσις ταράττει καὶ τὰ ἔθνη καὶ τοὺς θρόνους.
 Οὕτως, ὅταν ἀπειλῆται ἀπὸ ἠφαιστείους κλόνους,

Ἡ γῆ πάθημα τοιοῦτον προαγγέλλει φρικαλέον
 Εἰς ἀγρύπνου θνητοῦ ὄτα διὰ στεναγμῶν βαθέων...

Ἄγγλοι! Γάλλοι! τὸν Σουλτάνον ἠναγκάσατε τὸ πρῶτον
 Εἰς παράθασιν ἀρχαίων συνθηκῶν καὶ πολυκρότων,

Εἰς πολέμου μετ' ὀλίγων διακήρυξιν θρατείαν
 Καὶ εἰς ληστρικὴν τοιαύτην σήμερον ἐχθροπραξίαν.
 Ἄμα δὲ ἀντεξεγέρθη πρὸς τὴν βίαν ἡ Ῥωσσία,
 Στέλλοντες ὑμεῖς ἐφ' ὅλων τῶν αἰγιαλῶν τῆς πλοῖα
 Καὶ εἰς τόσας σκληρὰς ὕβρεις θέτοντες τὴν κορυφαίαν,
 Τρέχετε καὶ ἀποσπάτε τῶν χειρῶν τῆς τὴν Ῥομφαίαν.
 Ἐκλογὴν τὴν καταισχύνην δίδετε ἢ τὸν ἀγῶνα
 Εἰς τὴν ἔχουσαν τὸν πόλον ἔσχατόν τῆς προμαχῶνα!

*

Ὡς ὁ κυνηγὸς ὁ φέρων τὸν ἰέρακα εἰς χεῖρας
 Κάτωθεν τὸν ἀναρρίπτει πρὸς τὰς οὐρανίας θύρας,
 Πιστὸς δὲ ὁ ἀγκυλώνυξ εἰς τὴν ὠθησιν ἐμμένει
 Καὶ τὰ ὕψη ἀναβαίνει,
 Οὕτω κατὰ τῆς Ῥωσσίας ἐκτοξεύει ἀρπακτῆρα
 Ἐχουσα τὸν Βοναπάρτην ἢ Ἀγγλία εἰς τὴν χεῖρα,
 Καὶ ἡ ἄπληστος προσμένει ἀπὸ δεξιᾶν δολίαν
 Τῆς Ἀνατολῆς τὴν λείαν.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, 20 Δεκεμβρίου 1853.

Θέλω νὰ ἰδῶ τὰς δύο λυκοφιλουμένας πόλεις
 Πρὸς φθορὰν τῆς Ὀρθοδόξου Χριστιανωσύνης ὅλης,
 Καὶ τοὺς συμριλιωθέντας, ὡς διὰ μυθοποιίας,
 Βρεττανίας, τὸν πανθῆρα καὶ τὸν ἀετὸν Γαλλίας.

Θέλω τὰς διαδρομάς των ὄλας νὰ παραμονεύσω,
Καὶ εἰς τῶν κρυπτῶν σκοπῶν των τοὺς μυχοὺς νὰ ἐμβατεύσω.

Ἐπειδὴ αὐτοὶ τὴν λόγχην καὶ τὴν γῆν καὶ τὰ πελάγη
Καὶ πᾶν ἔχουσι, μὴ ἄρα καὶ ὁ νοὺς ἡμῶν ἠρπάγη;
Ἡ διάνοια τῆς ὕλης δὲν ἐπλάσθη ἀνωτέρα;
Πᾶς εἰς ταύτην δὲν ὑπέικει τοῦ Θεοῦ τὴν θυγατέρα;

Ἄλλὰ τίς τὴν τιμωρίαν ἀνδρῶν τόσῳ κολοσσαίων
Ἄναδέχεται, ὁποῖοι Παλμεστρῶν καὶ Ναπολέων;
Ἐγὼ μόνος, ἐγὼ Ἕλληνα, καὶ ὡς Ἕλληνα ἐγὼ Εἴλωσ,
Ἐγὼ γίνομαι ἀφόβως τῆς σταυρώσεώς των ἦλος.

Αἱ σκληραὶ καρδίαι λόγους σκληροτέρους ἀπαιτοῦσιν,
Οἵτινες τὸ ἄνισόν των τρώγουσι καὶ ἀφαιροῦσιν,
Ὡς τὸ μάρμαρον ἢ μαύρη σμύρις λίθος ἐξιθάζει
Ἐπειδὴ τῆς φύσεώς του τὸ τραχὺ καταδαμάζει.
Μόνον τρυφερὰν καρδίαν γλυκὺς λόγος ἀπαλύνει,
Ὡς κηροῦ ἢ μαλακότης τὸν ἀλάβαστρον καλλύνει.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, 21 Δεκεμβρίου 1853.

Τοὺς ἐσχάτους ἀσπασμοὺς μου ἢ γενέτειρά μου πόλις
Ἐλάβε, καὶ περιῆλθα πνέων καὶ βαδίζων μόλις
Τὴν Ἀγίαν τῆς Σοφίαν καὶ τὰς πέριξ ἐρημίας . . .
Ῥίγος μὲ κατέχει ἔτι συγκινήσεως ἀγίας . . .
Τὸ πρῶτὴν τὴν καλουμένην Ὑψηλὴν ἀφήσας Πύλην,
Πρὸς τὸ Αὐγουσταῖον εἶδα τὴν ὀρθὴν εἰσέτι Στήλην,

Ἦτις τοῦ Παλαιολόγου περιέδειξε τὴν κάραν
 Στέλλουσα κατὰ τῶν Φράγκων αἱματόστακτον κατάραν.

Εἰς τοσαῦτα ἐπιζῶσα χρονοβρόχθιστα μνημεῖα,
 Ἡ Ἄγία καὶ μεγάλη μὲ κατέπληξε Σοφία·
 Ἐλαμψαν ἐνώπιόν μου πρῶται Πύλαι τῆς ἐννέα,
 Ὀρειχάλκινος ἐκάστη, παμμεγέθης καὶ ὠραία·
 Τύπος δὲ εἰς μίαν τούτων σταυρῶν δύο αἰωρεῖται,
 Καὶ τὸ τοῦ Κουροπαλάτου ὄνομα διατηρεῖται.

Τὴν ὀκτάστυλον Στοάν τῆς ἐνθουσιωδῶς περάσας
 Καὶ εἰς τὸν Πυλῶνα βῆμα εὐλαθείας πλησιάσας,
 Καθησπάσθην τὴν γῆν ἔθεν τόσαι δόξαι προπατόρων
 Προεπέρασαν καὶ τόσοι θρίαμβοι Αὐτοκρατόρων.
 Πλὴν τὰ σάνδαλά μου νεῦσις ἀφαιρέσασα Ἰμάμου,
 Συναφῆρσε τὸ ζέον εἰς τὰ στήθη αἴσθημά μου.
 Ἐμεινε νεκρὰ ἡ χεὶρ μου εἰς τὸ μέτωπον ἐν τούτοις,
 Πρὶν τὸ ἅγιον σημεῖον ἀπασώσῃ τοῦ σταυροῦ τῆς . . .

Εἰς τὸν Πρόναον εἰσέβην ὅπου, θαῦμα τῶν αἰώνων,
 Διασώζεται τὸ κάλλος τεσσαράκοντα κίωνων·
 Καὶ προβὰς, ἀπὸ ψηφίον χρυσοποικιλμένην εἶδα
 Τὴν ἐκπλήττουσαν τὸ βλέμμα ἐναέριον ἀψίδα.
 Τέσσαρα εἰκονισμένα Χερουδίμ τὴν συγκρατοῦσι,
 Καὶ νομίζεις ὅτι μέχρις οὐρανοῦ τὴν ἀνυψοῦσι.

Φθάσας εἰς τῆς ἀναβάθρας τὴν ἀπόγειον βαθμίδα,
 Τὰς ἐξήκοντα κολώνας τῶν Κατηχουμένων εἶδα·

Πλὴν ἡ ὄρασίς μου κάτω ἔκυψε . . . καὶ ἀπεστράφη . . .
 Πρηνεῖς Τούρκοι ἐπροσκύνουν βεβηλοῦντες τὰ ἐδάφη,
 Ἄλλοι δ' ἐνιπτον τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας εἰς ὑδρίας
 Ἐκ τῆν Σιχάρ ἐλθούσας τῆς ἀρχαίας Σαμωρείας . . .

ὦ! εἰς ποῖον παραιτοῦσιν ὄνειδος οἱ Εὐρώπαῖοι
 Τὸν Χριστὸν, Χριστοῦ Πιλάτοι καὶ Χριστοῦ Ἡρώδαι νέοι,
 Παραιτοῦντες εἰς σφαγέως Τούρκου ἱεροσυλίαν
 Τὸν παλαίκτιστόν του Οἶκον, τὴν Ἁγίαν του Σοφίαν! . . .

Ἄλλὰ ποία δόξης, θάμβους καὶ κοινῆς χαρᾶς ἡμέρα
 Ὅτε τὰ ἐγκαίνιά του εἶδεν ὑπὸ τὸν αἰθέρα
 Ἐξελθὼν ἀπὸ τὴν χεῖρα καὶ τὸν νοῦν τοῦ Ἀνθεμίου,
 Στίλβων ἔξω, στίλβων ἔνδον, ὁ Ναὸς τῆς ὑφυλίου!

Εἰς Εὐρώπην, εἰς Ἀσίαν καὶ Λιβύαν βασιλεύων,
 Κατ' Ἀνατολὴν καὶ Δύσιν ταυτοχρόνως θριαμβεύων,
 Ἐφθασεν ἀρματηλάτης τῶν Ἑλλήνων ὁ Μονάρχης
 Καὶ Μηνᾶς ἐξακοσίων πόλεμων ὁ Πατριάρχης,
 Καὶ τῆς Ῥώμης δάφνας φέρων, φοίνικας τῆς Καρχηδόνας,
 Βελισσάριος ὁ ἥρωες καὶ τὸ θῦμα τοῦ αἰῶνος,
 Καὶ τρεῖς Ἕλληνες πατέρες οἰκουμενικῶν Κωδῆκων (18),
 Ὅλοι τρέξαντες εἰς τοῦτον τοῦ Δημιουργοῦ τὸν Οἶκον.

Ὡς πῦρ καῖον κατὰ πρῶτον ἤστραψε μακρόθεν ὄλος
 Ὁ ὑψὼν τὴν φαντασίαν μέχρι τοῦ ἀπείρου (-) θόλος.
 Εἰς εἰκόνα κολοσσαίαν τὴν θεότητά του σώζων,
 Ἐλκρυψεν ὁ Παντοκράτωρ ἄνωθεν τὴν γῆν δεσπόζων.

Ἄργυρόστροφον τὸ μέγχι ἱερὸν ἀκτινοβόλοι·
 Ἐπὶ ἐξ χρυσοῦν κίωνων ἀνυψοῦτο χρυσοῦ ὄλη
 Ἡ Ἁγία Τράπεζά του, κοσμουμένη ἐξ ἀπείρων
 Καὶ σμαράγδων καὶ ἀνθράκων καὶ τοπάζων καὶ σαπφείρων.

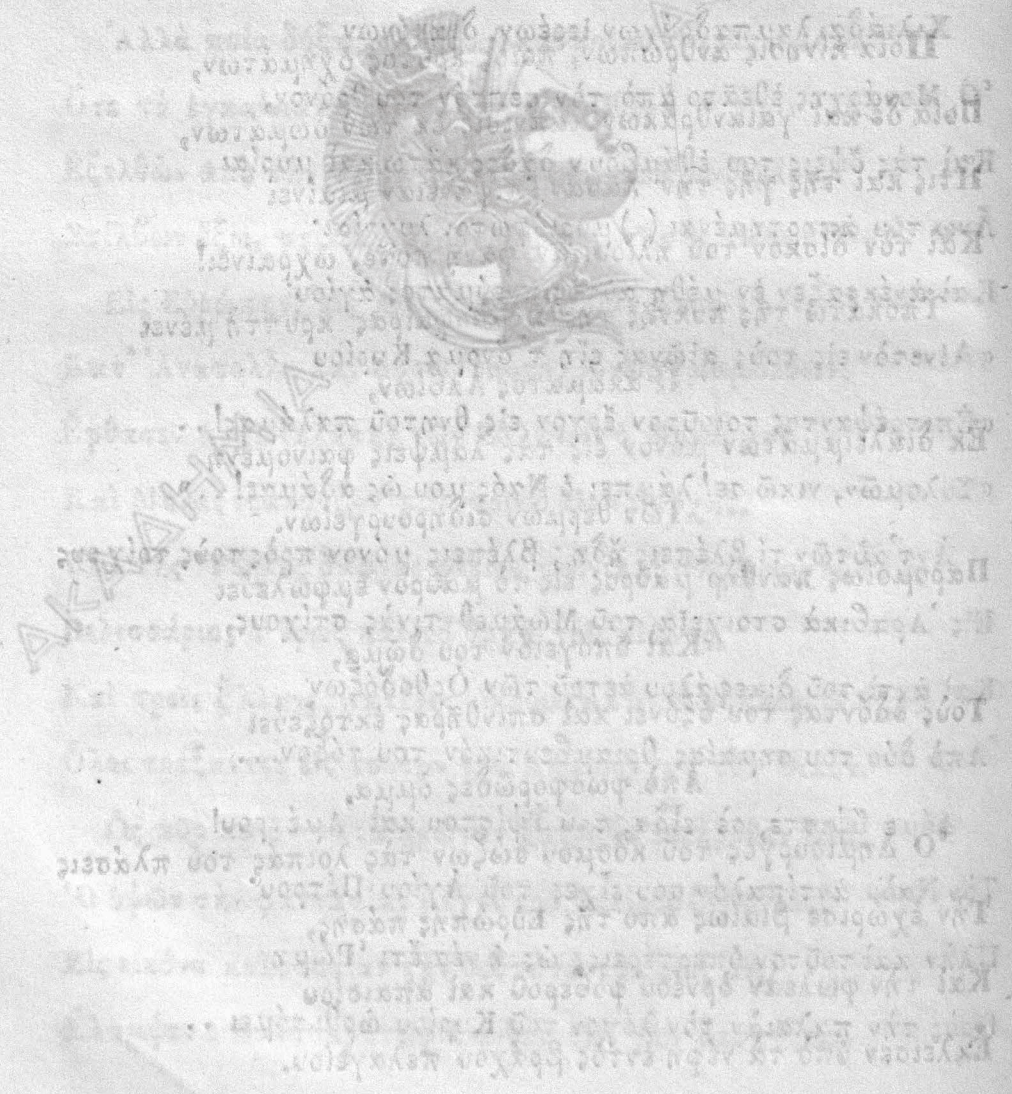
Ὁ ἐξειργασμένος Ἄμβων ἀπὸ τῶν αὐτῶν μετάλλων
 Στιλπνὴν εἶχε τὴν καλύπτραν ἐκ τιμίων λίθων ἄλλων,
 Καὶ Σταυρὸς χρυσοῦς εἰς ταύτην ἑκατόλιτρος ὑψοῦτο,
 Ὅστις ἀπὸ μαργαρίτας ἀτιμήτους ἐκυκλοῦτο.

Χιλιάδα λαμπαδούχων ἱερέων, διακόνων
 Ὁ Μονάρχης ἐθεᾶτο ἀπὸ τὸν σεπτὸν του θρόνον,
 Καὶ τὰς ὄψεις του ἐθάμβουν δᾶδες κάτω καὶ μυρία
 Ἄνω του ἀπηρητημένα (-) μυριόφωτοι λυχναί·
 Καὶ ἀνέκραξεν ἐν μέθῃ αὐτὸς πνεύματος ἁγίου·
 « Αἰνετὸν εἰς τοὺς αἰῶνας εἶη τ' ὄνομα Κυρίου
 « Ἐπιτρέψαντος τοιοῦτον ἔργον εἰς θνητοῦ παλάμας! ..
 « Σολομῶν, νικῶ σε! λάμπει ὁ Ναός μου ὡς ἀδάμας! .. »

Ἄντ' αὐτῶν τί βλέπεις ἤδη; βλέπεις μόνον πρὸς τοὺς τοίχους
 Εἰς Ἀραβικὰ στοιχεῖα τοῦ Μωάμεθ τινὰς στίχους,
 Καὶ ἀντὶ τοῦ δικεφάλου ἀετοῦ τῶν Ὀρθοδόξων
 Ἄπὸ δύο του σημαίας θριαμβευτικόν του τόξον...

Δόμε ὑψίστε, σὲ εἶδα, τοῦ Ὑψίστου καὶ Ἀμέτρου!
 Τὸν Ναὸν ἀντίπαλόν σου εἶχες τοῦ Ἁγίου Πέτρου·
 Πλὴν καὶ τοῦτον ὑπερτέρεις, ὡς ἡ νέα ἔτι Ῥώμη
 Πρὸς τὴν παλαιὰν τὸν λόγον τοῦ Κυρίου ὠρθοτόμει...

Ἄποχιρετῶ σε. . . φεύγω. . . Εἶθε, εἶθε ἀποθνήσκων
 Νὰ σ' ἐπανιδῶ εἰς χεῖρας ἐλευθέρων ὁμοθησίων,
 Ἐπειδὴ καὶ σὲ ἡ Δύσις διὰ Τουρκικοῦ ζωστήρος
 Κρατεῖ σήμερον δεσμώτην ὡς τὸν Τάφον τοῦ Σωτῆρος!

ΑΓΓΛΙΑ.

Ἐν Λονδίῳ, 31 Ἰανουαρίου 1834.

Ποία κίνησις ἀνθρώπων, ποῖος κρότος ὀχημάτων,
Ποία δὲ καὶ γαιανθράκων κάπνισις ἐκ τῶν δωμάτων,
Ἦτις καὶ τῆς γῆς τὴν πᾶσαν ἐπιφάνειαν μιάινει

Καὶ τὸν δίσκον τοῦ ἡλίου, ἂν φανῆ ποτε, ὠχραίνει!

ὑποκάτω τῆς πυκνῆς τῆς ἀτμοσφαίρας κρυπτῆ μένει

Ἡ ἀκάματος Ἀλβίων,

Ἐκ διαλειμμάτων μόνον εἰς τὰς λάμπεις φαινομένη

Τῶν θερμῶν σιδηρουργείων.

Παρομοίως πανθῆρ μαῦρος εἰς τὸ μαῦρον ἐμφωλεύει

Καὶ ὑπόγειόν του δῶμα,

Τοὺς ὀδόντας του ὀξύνει καὶ σπινθῆρας ἐκτοξεύει

Ἀπὸ φωσφορῶδες ὄμμα.

Ὁ Δημιουργὴς τοῦ κόσμου σώζων τὰς λοιπὰς του πλάσεις

Τὴν ἐχώρισε βιαίως ἀπὸ τῆς Εὐρώπης πάσης,

Καὶ τὴν φωλεὰν ὀρνέου φοβεροῦ καὶ ἀπαισίου

Ἐκλείσεν ὑπὸ τὰ νέφη ἐντὸς βράχου πελαγείου.

Ὡς ἡ θάλασσα καθ' ὅλης τῆς ξηρᾶς, ἡ Βρεττανία
κατὰ τῆς Εὐρώπης ὅλης ζῆ ἐν πάλη αἰωνίᾳ·
κατατρώγει τὰ πλευρά της, ἀλλὰ παρ' αὐτῆς μισεῖται·
Ἄν τὸν πλοῦτόν της ἀρπάξῃ, τὴν ἀγάπην της στερεῖται.

Οὕτω καὶ ὁ πόντος μέρος κατακτᾷ τῆς γῆς καὶ κρύπτει,
πλὴν συγχρόνως μέρος ἄλλο χάνει καὶ ἀποκαλύπτει,

Ἄφησεν εἰς τὴν Εὐρώπην ἡ Ἀγγλία τὸ ὑννίον,
καὶ εἰς χεῖρας τὸν κλωστῆρα ἔλαβε καὶ τὸ σφυρίον.
Δι' αὐτὸ ἡ τεχνουργία ὅλων τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων
βλάβη καὶ τῶν ὑφαντῶν της καὶ τῶν τόσων της Κυκλώπων(19)!

Ολίβεται ὁ Ἄγγλος ὅταν εὐπορῇ ὁ Εὐρωπαῖος,
καὶ κυμαίνεται ὁσάκις ζῆ αὐτὸς γαληνιαῖος.

Ἡ Ἀγγλία, ἡ Εὐρώπη ἀντιθέτως πως μοχθοῦσι
καὶ τοῦ βίου τὸ ἀμμῶδες ὠρολόγιον κρατοῦσι·

ζωὴν φέρει πρὸς τὴν μίαν, θάνατον δὲ πρὸς τὴν ἄλλην,
πίπτων ἐκ μιᾶς πᾶς κόκκος εἰς τὴν ἄλλην του φιάλην.

Φύλακες ἐπὶ τῶν δύο τῆς Εὐρώπης ἀκρῶν ζῶσι.

καὶ τοὺς Ἄγγλους θορυβοῦσιν οἷ τε Γάλλοι καὶ οἱ Ῥῶσσοι.

Διὰ τοῦτο ἡ Ἀγγλία σήμερον κατὰ Ῥωσσίας

παρορμαῖ τοὺς ὀξυθύμους ἐργολάβους τῆς Γαλλίας·

Ἐν Λονδίῳ, 3 Φεβρουαρίου 1854.

Εἶδα καὶ τὸν Παλμερστῶνα... Εἶν' αὐτὸς, αὐτὸς ὁ γέρον
'Ὁ τοῦ λόγου τὰς σειρῆνας εἰς πανοῦργα χεῖλη φέρων,

Ὅστις ἐκ τῶν θεμελίων τὴν γῆν σύμπασαν κλονίζει
Καὶ τὸ ἥμισυ τοῦ κόσμου πρὸς τὸ ἄλλο ἐνοπλίζει! ..

Οὐδὲ ἄνθρωπος, οὐδ' Ἕλλην, ἀλλ' υἱὸς τῆς Σπάρτης μόνον,
'Ο πολίτης τοῦ Λυκούργου τὸν ἀρχαῖον ἦτον χρόνον·
Ἄγγλος μόνον καὶ οὐδόλως ἄνθρωπος, οὐδ' Εὐρωπαῖος,
Καὶ ὁ Παλμερστών . . . ἀλλ' οὔτε Σπαρτιάτης καὶ ἀρχαῖος!

Ἐμπρηστὴς τῆς οἰκουμένης καὶ τῶν ὄχλων ταραξίας,
Μάχεται διὰ τὸν μόνον ὄβολόν τῆς Βρεττανίας.
'Ο ἱστὸς τῶν τόσων λόγων, ὁ λεπτότερος καὶ ἄχνης,
Ὅσον δολερῶς ὑφάνει ὡς ἐκ στόματος ἀράχνης,
Ἀρχαὶ τόσαι του μεγάλαι ἠθικῆς κ' ἐλευθερίας
Ἀρχὴν ἔχουσι καὶ τέλος τὴν δραχμὴν τῆς Βρεττανίας.

Ὡς ὁ ἀποστάτης Δαίμων τοῦ Βρεττανικοῦ Ὀμήρου
Βλέπων λάμπουσιν τὴν κτίσιν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀπέριου
Καὶ εἰς ταύτην εὐτυχοῦντα τὸν πρωτόπλοστον ἐκεῖνον,
Ἐβρυχᾶτο χολὴν φθόνου, δάκρυον μχνίας χύνων,
Παρρομοίως καὶ ὁ Λόρδος Ἐωσφόρος βλέπει κλαίων
Ἀπὸ τὴν φρικτὴν του νῆτον χαίροντα τὸν Εὐρωπαῖον.

Πλὴν μὴ θρήνει, ἐθνοκτόνε! ἀπὸ τῶν Μεδιολάνων
Ἐκχυσε τὴν Ἰταλίαν μέχοι Σικελίας φθάνων·
Ἐσχίστες εἰς τὰ ἐννέα Τμήματά της τὴν Αὐστρίαν,
Καὶ τὸν θρόνον τοῦ Φιλίππου ἔρριψες εἰς τὴν Γαλλίαν,
Καὶ καθώπλισες τοὺς Οὐγγυροὺς δολοφόνον χουστὸν στείλας,
Καὶ τῆς οἰκουμένης σφύρα ἔγινες ὡς ὁ Ἄττίλας (20).

*

Καταχθόνιος κατέχει λογισμὸς τὸν Παλμερστῶνα·
 Τῆς Εὐρώπης αὐτὸς ὅλης μελετᾷ τὸν κυκεῶνα·
 Τὰ ποικίλα τῆς ζηλεύει καὶ φοβεῖται τεχνουργεῖα·
 «Γῆ πυρὶ μιχθήτω, κράζει, ἀλλὰ ζήτω ἡ Ἀγγλία!»
 Τὸν γιγάντειον ἀγῶνα τῆς Ἀσίας ὀργανίζει,
 Καὶ τὰ ἔθνη τῆς Εὐρώπης ἐν κατ' ἄλλου ἐξοπλίζει.
 Ἰλας καυστικὰς εἰς τ' ἄντρα τῆς Ἀνατολῆς στριβάζει,
 Καὶ τῆς Δύσεως ἐκεῖθεν τὸν σεισμὸν προετοιμάζει.

Πρὶν ὃ δημεγέρτης Γράκχος εἰς τὴν Ῥώμην ἀποθάνη,
 Κόνιν ἐκ τῆς λεωφόρου εἰς τὴν δεξιὰν λαμβάνει
 Καὶ τὴν σπείρει· ἀπὸ ταύτην Σύλλαι, Μάριοι καὶ στάσεις,
 Ἐμπρησμοὶ, σφαγαὶ καὶ θρῆνοι φύονται τῆς γῆς ἀπάσης.

Καὶ ὁ δημοκόπος Λόρδος ὑποκύπτων εἰς τὸ γῆρας,
 Τῆς Τουρκίας τοῦ πιπτούσης δράττει κόνιν εἰς τὰς χεῖρας,
 Καὶ αὐτὴν εἰς τὴν Εὐρώπην ἅπασαν διασκορπίζει,
 Καὶ τὴν γενικὴν ἐκ ταύτης, ἀναστάτῳσιν ἐλπίζει.

[Ἐν Λονδίῳ, 8 Φεβρουαρίου 1851.

Δύο Πρέσβεις τῆς Ἑλλάδος βλέπων δι' αὐτὴν μοχθοῦντας
 Καὶ τὸν λίθον τοῦ Σισύφου πρὸς ἀνήρῳρον κινοῦντας
 Εἰς τὰς δύο Βαβυλῶνας, Παρισίους καὶ Λονδῖνον,
 Ἐνθυμήθην τὸν ἱκέτην Βασιλέα τῶν Ἑλλήνων

Μανουήλ Παλαιολόγον, τρέξαντα εἰς τὴν Ἀγγλίαν
Ἐφ' οὗ πρῶτον περιῆλθεν Ἰταλίαν καὶ Γαλλίαν.

Ἐκαίε τὴν Θράκην τότε μέχρι τοῦ Βοσπόρου φθάνων
Ἐφ' οὗ φρικώδης Βεργιζίτης, κεραυνὸς τῶν Μουσουλμάνων,
Καὶ ὡς ἔμπροσθεν δημίου μάρτυς ἔμπροσθεν ἐκείνου
Γυμνοτράχηλος ἢ Πόλις ἵστατο τοῦ Κωνσταντίνου.

Ἐφ' οὗ Μονάρχης προσωρμίσθη κατ' ἀρχὰς εἰς Ἐνετίαν,
Καὶ ἀπέτυχε ζητήσας ναυτικὴν ἐπικουρίαν·
Εἰς τοὺς Παπικοὺς ἐκεῖθεν περιεπλανήθη τόπους·
Πρὸς τοὺς δῆθεν τοῦ Σωτῆρος ἔδραμεν ἀντιπροσώπους,
Πρὸς τοὺς σχίζοντας Λατίνους κατ' ἐκεῖνον τὸν αἰῶνα
Τὸν οὐρανούφαντόν του καὶ τὸν ἄρραφον χιτῶνα.
Πλὴν εἰς ὄλα κωφὸν εὔρε καὶ αὐτὸ τὸ Βατικάνον (21).

Ἀπὸ μόνον τὸν γενναῖον Δοῦκα τῶν Μεδιολάνων
Ἐλαβὼν ἵππους καὶ ἀξίαν ἐαυτοῦ δορυφορίαν,
Ἐπὸ τὰς τραχείας Ἄλπεις ἔφθασεν εἰς τὴν Γαλλίαν.

Ἐν τιμῇ ὡς Αὐτοκράτωρ ἦλθεν εἰς τοὺς Παρισίους,
Προπομπὸς του Γάλλους ἔχων εὐπατρίδας δισχιλίους·
Λευκὴν δὲ φορῶν χλαμύδα, λευκοῦ ἵππου ἀναβάτης (22),

Εἰς τὸ Λούβριον ἀνῆλθεν· ἀλλὰ παίγνιον ἀπάτης,
Ἐπὸ τοῦ Καρόλου Ἐκτου τὴν ἀδύνατον αἰγίδα
Ἐθέσεν ἐκεῖ ματαίως ἐαυτὸν καὶ τὴν πατρίδα·

Καὶ ὁπότε μετ' ὀλίγον διὰ ψυχικὴν ὀδύνην
Ἐφ' οὗ Μονάρχης τῆς Γαλλίας ἔπεσεν εἰς ἀφροσύνην (23),

Ἀνεχώρησε νοήσας ὅτι ἕκαιεν ὡς λύχνος
 Εἰς βωμῶν, ἐξοῦ ἐσβύσθη τῆς Θεότητος, πᾶν ἔχνος.

Εἰς τοὺς Βρεττανοὺς μετέβη, καὶ εἰς τὴν Καντορβερίαν
 Προσηλυτισμοῦ προτάσεις καὶ ὁμοῦ φιλοξενίαν

Ἐλαβεν ἀπὸ τὸ τάγμα τοῦ Ἁγίου Αὐγουστίνου.

Ἄλλ' εἰς τοὺς Καρχηδονίους πλησιάσας τοῦ Λονδίνου,

Εὔρεν ὄφιν παγετώδη τὸν Λαγκάστερον Ἐρρίκον,

Κ' ἐπανεστρεψεν ὁ τάλας εἰς τὴν μοῖραν του ὑπέικων.

Πλὴν πᾶν ὅ,τι ἀπηνήθη πᾶς πρὸς τοῦτον Εὐρωπαϊὸς
 Ἐπραξεν ἐκ συγκυρίας εἰς Ἀσιανὸς γενναῖος.

Ὀδηγῶν ὀκτακοσίας ὀπλοφόρους χιλιάδας

Καὶ τὰς ἔξω τῆς Ἀγκύρας πλημμυρίσας πεδιάδας,

Ὁ Τεμίρης ἀνεφάνη νικητῆς, καὶ ὡς θηρίον

Ἐκλείσει τὸν Βεγιαζίτην εἰς σιδήρινον κλωβίον.

Οὕτως ἡ ὠραία Πόλις κατὰ τύχην διεσώθη·

Πλὴν τῆς Ῥώμης ἐπὶ τέλους ἐπληρώθησαν οἱ πόθοι,

Καὶ ὡς κόρη Κιρκασία, ἥτις θαυμαστὴ τὰ κάλλη

Εἰς τοῦ θεατοῦ τὸ στήθος πόθον φλογερὸν ἐμβάλλει,

ὑπὸ Τούρκων ἀνηρπάσθη,

Ὁ σταυρὸς δὲ τοῦ Σωτῆρος ἀπὸ πένθος ἐσκεπόσθη·

Καὶ ἡ Αὐτοκρατορία τῶν Ἑλλήνων ἐκρημνίσθη

Καὶ εἰς τμήματα μεγάλα καὶ ὠραῖα ἐχωρίσθη,

Ὡς ἀπὸ πνοὴν στροβίλου κρημισθεῖσα αἰφνιδίου
Ἡ ἐν ταῖς κλειναῖς Ἀθήναις στήλη τοῦ Ὀλυμπίου

Εἰς τὴν κόριν χαμαὶ κεῖται,
Καὶ εἰς κύκλους καὶ σφονδύλους παμμεγέθεις διαιρεῖται.

Ἐν Λονδίῳ 13 Φεβρουαρίου 1834.

Εἰς τὴν Λόνδραν ἀνατέλλει φῶς Κυριακῆς ἡμέρας·

Ὡς νὰ ἔφυγεν ἡ πόλις σύσσωμος εἰς τοὺς ἀέρας
Ἔλα κάτω σιωπῶσι, καὶ ἀκούεις ἄνω μόνον

Ἔως φωνὰς πολλῶν στομάτων τὰς δονήσεις τῶν κωδῶνων·

Οὐδεὶς ἦχος, οὐδὲν ἔχνος εἰς τὰς Ἀγοράς ἀνθρώπου·

Διεκόπη πᾶσα, λέγεις, κινήσεις αὐτοῦ τοῦ τόπου·

Τοῦ Χριστοῦ ὁ θεῖος λόγος τὴν Καθέδραν ὄλην βόσκει,

Καὶ καθεὶς τὴν Διαθήκην ἔγκλειστος ἀναγινώσκει...

Μακαρία πόλις ὅπου τόση πίστις ἐμφωλεύει,

Ὅπου πρὸς τὴν Πλάστην τόσος φόβος κ' ἔρωσ βασιλεύει!

Ἄπὸ σύναξιν Ἁγίων καὶ Ὁσίων συνοικίαν

Ἄδικίαν καρτερεῖ τις, περιμένει τις κακίαν; ..

Ἐν Λονδίῳ, 16 Φεβρουαρίου 1834.

Εἰς τὴν Λόνδραν ἐτελέσθη σήμερον, αὐτὴν τὴν ὥραν,

Κακουργία μὴ πραχθεῖσα εἰς κάμμίαν ποτὲ χώραν.

Οἱ καλούμενοι προστάται τῶν τεχνῶν καὶ τῆς σοφίας

Καὶ τῶν νόμων καὶ ἀπάσης ἐθνικῆς ἐλευθερίας

Μιαρὰν οἱ Ἀγγλο-Γάλλοι συνυπέγραψαν συνθήκην,
 Καὶ κατὰ τῶν Ῥώσων σπάθην σύροντες ἀπὸ τὴν θήκην· ἢ
 Ὑπὸ τὸν ζυγὸν τοῦ Τούρκου, κτήνους ἅμα καὶ θηρίου,
 Καὶ εἰς τὰ δεσμὰ δουλείας σιδηρᾶς, αἰωνοβίου,
 Βάλλουσι τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ὀρφέως καὶ Ὀμήρου,
 Τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀλεξάνδρου, Ἀμφικτύονος καὶ Πύρρου,
 Καὶ Χριστιανοὶ, τοὺς πρώτους παῖδας τοῦ Χριστοῦ εἰς κλῆρον
 Δίδουσιν εἰς τὸν Ὀμάρων καὶ εἰς τὸν Ἀβουβεκῆρον I...

Ἄλλ' ὁ πνευματώδης, Ἕλληνας, κάτοικος τῶν χρυσηλίων
 Εἰς Εὐρώπην, εἰς Ἀσίαν καὶ Λιβύαν παραλίω,
 Οὐδ' εἰς μίαν στιγμὴν, Ἄγγλοι, οὐδ' εἰς μίαν πόσιν, Γάλλοι,
 Πίνεται ὡς ἀνθοσμίας οἶνος ἐν μικρᾷ φιάλῃ.

Ἡ Ἑλλάς ἐκτὸς τοῦ τάφου κεφαλὴ φοροῦσα στέμμα,
 Ἡ Ἑλλάς ἐντὸς τοῦ τάφου σῶμα ἔμβαπτον εἰς αἷμα,
 Σῶμα ὑπὸ τὴν κονίαν εἰκοσιτριῶν αἰώνων,
 Τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἐποφθαλμιᾷ τὸν θρόνον...

Καθεὶς Ἕλληνας ἀπὸ τ' ἄκρα τῆς χρυσοκορύφου Οἴτης

Πρὸς τοῦ Βύζαντος τὴν πόλιν,
 Πρὸς τὸν ὑψηλὸν τῆς θρόνον καὶ τὸν ἡλιοφεγγῆ τῆς,
 Στρέφει τὸ γοργὸν τοῦ βλέμμα, τὴν θεομήν του σκέψιν ὄλην,
 Ὡς τὸν ἥλιον ὁ πλάνης ἀετὸς ἐνατενίζων

Ἐν ἀκινήσιᾳ μένει,
 Κ' ἐν τῷ μέσῳ τοῦ αἰθέρος ἐχυτὸν πτεροζυγίζων
 Τὴν χρυσοκιτρίνην ἴριν τῶν ὀμμάτων του θερμαίνει.

Εἰς τὰς κρύπτας ἀνευρέθη τῆς μιᾶς τῶν πυραμίδων
 Σίτου κόκκος, ζῶν ζήσας
 Τεσσαράκοντα καὶ πλέον ἑκατονταετηρίδων,
 Καὶ ἀνέπαφον τὸ φύτρον καὶ τὸ χρῶμά του τηρήσας.

Οὕτως εἰς τὴν οἰκουμένην, ὅπου τῶν λαῶν τὰ πλήθη
 Ἄλλοιοῦνται καθ' ἑκάστην,
 Τὸ τῶν Πανελλήνων γένος ἐπ' αἰῶνας ἐτηρήθη,
 Ἐν τῷ μέσῳ τῆς δουλείας, ἄφθαρτον ἀπὸ τὸν Πλάστην.

*

Διατί μισεῖ ὁ Ἄγγλος καὶ διώκει τὴν Ἑλλάδα;
 Μὴ διότι μαθητὴς τῆς, τὴν Ἑλληνικὴν λαμπάδα
 Εἰς τὸν Τάμεσιν ὁ Καῖσαρ τῆς σοφίας μεταφέρων,
 Εἰς Κελτοὺς ἀγρίους ἦθη ἐθνῶν ἔδωκεν ἡμέρων;
 Ἢ διότι τοῦ Λυκούργου ἡ Ἑλλάς εἰς τὴν Ἀγγλίαν
 Ἐδωρήσατα τὴν πρώτην πάσης ἄλλης βασιλείαν,
 Καὶ τοῦ Ἀμφικτύονός της τὸν χρυσοῦν θεσμόν ἐκείνον
 Εἰς τὴν κόρην τῆς Ἀγγλίας, τὴν τεκοῦσαν τὸν Φραγκλῖνον;

Ἢ διότι τοῦ Σωτῆρος τὸν σταυρὸν βαρὺν κρατοῦσα
 Καὶ τὸν κολοσσὸν τῆς Ρώμης δι' αὐτοῦ διχοτομοῦσα,
 Ἐθραυσε τὴν ποδοκάκην τῶν ἐθνῶν, τὴν δὲ Ἀγγλίαν
 Ἔθθησε καὶ πρὸς τὰ φῶτα καὶ πρὸς τὴν ἐλευθερίαν;

Ἢ διότι ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀγκάλῃς της ὁ Βύρων
 Ἐκλείσειε τὰ δύο χεῖλη τὸ κελάδημά του σπείρων.

Εἰς τὸν κόλπον τῆς Ναυπάκτου καὶ εἰς τὸν τῆς Ἀμβρακίας,
Οἷτινες τὰς δύο πρώτας τῆς γῆς εἶδαν νχυμαχίας;

Ἐν Λονδίῳ, 26 Φεβρουαρίου 1854.

Δίδουσά μοι χθές ἡ Φήμη ἔν πτερόν της ἐλαφρόν
Εἰς δηλητηρίου μαύρου βεβαμμένον τὸν ἀφρόν,
«Αὐτὸ λάβε κάλαμόν σου, μ' ἔκραξε, καὶ μὴ ἀργῆς·
«Γράψε τὰ ἐξῆς συμβάντα· τὰ γνωρίζω ἐκ πηγῆς.»

Ἔστειλεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἡ ἀνάργυρος Τουρκία
Ὅσα ὁ Μωάμεθ σκεύη τῶν Ἑλλήνων καὶ ἀγγεῖα
Ἦρπασεν ἀπὸ τὸ Βῆμα τῆς Ἀγίας των Σοφίας,
Καὶ δεχθεὶς αὐτὰ ὁ Λόρδος Παλμερστὼν μετ' εὐλαβείας,
Προσεκάλεσεν εἰς δεῖπνον τοὺς μεγάλους τοῦ Λονδίνου
Καὶ τὸν Πρέσβυν τῆς Τριχρόου καὶ τὸν τῆς Ἡμισελήνου.
Παρευρέθησαν καὶ ἄλλοι τῆς Εὐρώπης διπλωμάται,
Καὶ ὁ τῆς Ἑλλάδος, ὅστις ὡς ἱστορικὸς τιμᾶται.

Καὶ ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἄγγλων ἔπινε Κυπρίου οἶνους
Εἰς ἐκείνους τοὺς κρατῆρας τοὺς χρυσοῦς καὶ σμαραγδίνους,
Κ' ἔκραξεν· « Ἴδου προπίνω ὑπὲρ τοῦ νομιμωτέρου
«Βασιλέως τῆς Εὐρώπης καὶ ὁμοῦ δικαιωτέρου,
«Τοῦ λαμπροῦ Ἀβδουλ-Μεζίτου!» Ἄλλ' ὦ φρίκη αἰφνιδία!
Δάκτυλοι χειρὸς ἐξῆλθον κ' ἔγγραφον πυρὸς στοιχεῖα
Εἰς τοῦ τοίχου τὴν κονίαν φωτεινότερα τῶν λύχνων·
Καὶ ὁ Παλμερστὼν ἐστράφη πρὸς τὸν τῆς Ἑλλάδος δείχνων

Τῆς φορικτῆς χειρὸς τὰ ἔχνη «ΝΟΤΑΡΑΣ ΔΟΥΚΛΑΣ» γραφοῦσης
Καὶ εἰς γλώσσαν Ἑλληνίδα μέγα τι ἀνακαλούσης.

Καὶ ὁ Ἕλλην Πρέσβυς εἶπεν· «Ἡ γραφή λαλεῖ εὐγλώττως·
«Τοῦ νομίμου σου Σουλτάνου εἰς προπάτωρ καὶ ὁ πρῶτος,
«Ὁ Μωάμεθ, εἰς τὰς ὥρας τῆς ἀλώσεως ἐκείνης,
«Ἐχαιρε καθὼς σὺ χαίρεις, κ' ἔπινε καθὼς σὺ πίνεις·
«Ὅτε δὲ ἀπὸ κτηνώδους ἀσελγείας συγκινήσεις
«Ἐταράχθησαν τοῦ Τούρκου αἱ οἰνοβαρεῖς αἰσθήσεις,
«Ἐστειλεν ἀρχιευνοῦχον εἰς τοῦ Νοταρᾶ τὸν οἶκον.
«Ἄλλ' ὁ Νοταρᾶς οὐδόλως εἰς τὸν τύραννον ὑπέικων,
«Θάνατον προκρίνω, εἶπεν, ἢ τὸ αἶσχος τῶν φιλιτάων·
«Θάνατον λαμβάνω μᾶλλον, καὶ τὸν πρῶτον τῶν θανάτων.
«Δήμιος λοιπὸν τὴν σπάθην εἴλκυσε ἀπὸ τὴν θήκην,
«Αὐτὸν δὲ καὶ δύο τούτου παιδας εἰς τὴν καταδίκην
«Σύρας ἀπὸ τοῦ τραχήλου, ἔκραξεν· Ἐτοιμασθῆτε.
«Καὶ ὁ γέρον εἶπε· Τέκνα, πρὸ ἐμοῦ θυσιασθῆτε·
«Τρέμω μὴ, ἂν πρῶτος πέσω, ἐξ ὑμῶν τις δειλιάσῃ,
«Ἐξομόσῃ τὴν θρησκείαν καὶ τὸ Γένος ἀτιμάσῃ·
«Καὶ εἰς τὸν σφαγέα εἶπεν· Ἄρχου, ἀπὸ τῶν υἱῶν μου·
«Ἄρχου, καὶ μὴ περιμένης· σφάξε τους ἐνώπιόν μου·
«Καὶ ἀφ' οὗ τὰ δύο τέκνα εἶδε κατατομημένα
«Εἰς τὴν φονικὴν βομφαίαν ἔτεινε πρηγῆ αὐχένα,
«Καὶ ἀκέφαλος δόποτε κάτω ἔπιπτεν ὁ τάλχος·
«Ἦνοιγε πρὸς τοὺς σφαγέντας δύο παιδας τὰς ἀγκάλας.»

Ἀναστάς ὁ Γάλλος Πρέσβυς εἶπε καὶ αὐτὸς, πλὴν τρέμων.
 «Ὅλον τὸ ποτήριόν μου ἀπὸ ἀνθοςμίαν γέμον
 «Εἰς τὴν ἱερὰν τὸ πίνω ὑπὲρ Τούρκων συμμαχίαν,
 «Ἦτις μετ' αὐτῶν συνδέει τὴν Ἀγγλίαν καὶ Γαλλίαν (24)!»
 Ἀλλ' εὐθὺς ἐξῆλθε πάλιν ἡ πυρώδης χεὶρ ἐκεῖνη
 Κ' ἔγραψεν εἰς τὴν κονίαν, ὡς Θεὸς νὰ τὴν ἐκίνηει,
 «ΣΟΛΙΜΑΝΟΣ ΚΑΙ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ». εἰσιώπησεν ὁ Γάλλος.
 Καὶ καθεὶς τῶν συντραπέζων ἔγεινεν ἐξ ἄλλου ἄλλος.

Καὶ ὁ Ἕλλην εἶπε πάλιν· «Ἡ γραφὴ αὐτὴ σημαίνει
 «Ὅτι Τοῦρκοι τε καὶ Γάλλοι καὶ πρὶν ἦσαν ἐνωμένοι,
 «Ὅτε χιλιάδας δέκα Ἕλληνας ἐπ' ἐκκλησίας
 «Ἐσφαζεν ὁ Σολιμάνος τελουμένης λειτουργίας,
 «Καὶ ἀπέτεμνε τὰς γλώσσας, τὸ αἰμοχαρὲς θηρίον!
 «Εἰς τὰς πόλεις τῆς Αἰγύπτου παίδων πλέον τρισμυρίων.
 «Σφαγὴ τόση καὶ τοιαύτη στυγερά γλωσσοκοπία
 «Ἰερὰ τοὺς τότε χρόνους ὠνομάσθη Συμμαχία!»

«Αὐτὰ, ἔκραξεν ὁ Τοῦρκος διπλωμάτης, αὐτὰ ἦσαν
 «Κακαὶ πράξεις μαρτυροῦσαι θηριώδη ὄντως λύσσαν.
 «Πλὴν εἰς τὴν Τουρκίαν πλέον γίνετα. σφαγὴ ἑμοίκα;
 «Βασιλεύει τοῦ Μαχμούτου πάνταχοῦ ἡ εὐνομία.»
 Εἰς τὸν τοῖχον ὅμως πάλιν ἀνεφάνη γραφὴ ἄλλη
 «Ο ΜΑΧΜΟΥΤΗΣ ΚΑΙ ΣΤΑΤΦΟΡΔΟΣ» καὶ ὁ Τοῦρκος συνεστάλη.

«Ἐννοεῖς, ὁ Ἕλλην εἶπεν, ἡ γραφὴ αὐτὴ τί λέγει;
 «Τὴν Ἀγγλίαν καὶ σὲ ἅμα ὡς δαυλὸς αὐτὴ δὲν φλέγει;

«Ὁ Μαχμούτης καὶ Στατφόρδος, τῆς Ἀγγλίας συναίνουσης
 «Καὶ τῆς ἱερᾶς τοῦ Πάσχα ἐορτῆς ὑποφωσκούσης,
 «Ἀπὸ τὸν ναὸν, ἐν μέσῳ τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων,
 «Ἦρπασαν τὸν Πατριάρχην μετὰ δέκα Ἐπισκόπων
 «Κ' ἐπλάσαν, κρεμάσαντές τους τ' ἄμφια ἐνδεδυμένους,
 «Ἀπ' ἀνδρῶν ἀγχιονισμένων νέαν Σύνοδον τοῦ Γένους.»

Ἄλλ' ἐκ δύο ἐταράχθη τὸ πᾶν τότε φαντασμάτων
 Προβαινόντων καὶ φορούντων τὴν σινδόνην τῶν μνημάτων.
 «Ὁ Ριχάρδος!..» πολλοὶ Λόρδοι ἔκραξαν φωνῇ μεγάλῃ.
 «Τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου ἡ σκιά!..» εἶπαν οἱ Γάλλοι.

Καὶ ὁ πρῶτος εἶπεν· «Αἴσχος! αἴσχος! Ἄγγλοι πατριῶται,
 «Οἱ γονεῖς ὑμῶν, γενναῖοι καὶ πιστοὶ μου στρατιῶται,
 «Ἐπολέμησαν τοὺς Τούρκους ἔμπροσθεν τῆς Καισαρείας
 «Καὶ ὀλίγοι, χιλιάδας ἔτρεψαν διακοσίας.
 «Ἐξω τῆς Πτολεμαίδος εἰς πνοήνμου μίαν μόνην
 «Ἐκατὸν τῶν χιλιάδων διεσκόρπισα ὡς κόνιν.
 «Ἐμὲ βλέποντες οἱ Τοῦρκοι ἔφρισσον, ἀνετριχίων·
 «Πλὴν σᾶς βλέποντες ἀνοίγουν κόλπους φίλων ἐγκαρδίων...
 «Εἰς τῆς Ἀγγλικῆς, ὦ παῖδες, ἱστορίας τὰς σελίδας
 «Σήμερον ἀνεξαλείπτους ἐπροστρίψατε κηλίδας.»

Καὶ ὁ δεῦτερος «εἰς Μέμφιν ἐμαχόμην, εἶπεν, ὅτε
 «Γάλλοι μύριοι ἐξαίφνης ἐζωγρήθημεν ἰππόται.
 «Εἰς περιοχὰς ὑπαίθρου, ἀλυσίδετοι ἐζῶμεν,
 «Καὶ στερούμενοι χιτῶνος καὶ τροφῆς ἠγωνιῶμεν.

« Ἐδεκάτιζον οἱ Τούρκοι πᾶσαν νύκτα τοῦ δεσμίους,

« Καὶ εἰς τὰ νερὰ τοῦ Νείλου ἔπνιγον τριακοσίους·

« Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τοῦ ὕπνου καὶ τῶν τρομερῶν ὀνείρων,

« Τοῦ πικροῦ θανάτου ὅλοι ἐπροσμένομεν τὸν κληῖρον.

« Σώσας ὀλιγίστους ἄνδρας, ἐπανῆλθον εἰς Γαλλίαν·

« Πλὴν κατὰ τῶν Τούρκων νέαν ὁδηγήσας ἐκστρατείαν

« Καὶ παρὰ τὴν Καρχηδόνα λαβὼν φοίνικα Μαρτύρων,

« Ἠξιώθην τῶν Ἁγίων εἰς τοὺς οὐρανοὺς τὸ μύρον...

« Ἰὼ! μὴ γίνεσθε διώκται, Γάλλοι, τοῦ Εὐαγγελίου

« Καὶ ὑπὲρ τοῦ Τούρκου Τούρκοι ὀπαδοὶ τοῦ Κορανίου·

« Σᾶς ὀμνύω εἰς ἐκείνην τὴν φρικτὴν αἰχμαλωσίαν,

« Καθ' ἣν ἔιλαυσα μυρίων Γάλλων ἀνθρωποθυσίαν!

« Σᾶς ὀμνύω εἰς τὴν τέφραν τοῦ ὑστέρου μου κραμβάτου,

« Ὅπου κεῖμενος ὑπέστην τὰς ὀδύνας τοῦ θανάτου!...

« Καὶ σὺ, Βασιλεῦ τῶν Γάλλων, ἀληθῆ ἂν ἔχῃς πίστιν,

« Μὴ συνδέσῃς συμμαχίαν κατὰ τοῦ Χριστοῦ κακίστην.

« Δύτρωσε τὴν Παλαιστίνην ἀπὸ τὸν Ἰσραηλίτην,

« Τὸν πατοῦντα τοῦ Κυρίου καὶ τὸν τάφον καὶ τὴν κοίτην.»

Τὸ συμπόσιον ἐν μέσῳ κοινῆς φρίκης διελύθη,

Καὶ ὁ ῥοῦς τῶν ὀμοδείπνων εἰς τὴν πόλιν ἐξεχύθη.

Ἐν Λονδίῳ, 2 Μαρτίου 1834.

Ἦψωπεν ὁ Δισραχὴς πρῶτος τὴν φωνὴν γενναίως,

Καὶ ὁ Κόβδαν μετὰ τοῦτον, ἀλλ' ἀμφότεροι ματαίως.

Βλέπousαι Βρεττανίας τ' ὄνειδος ἐκ τοῦ πλησίον,
 Δεικόνες τοῦ Χατάμου καὶ τοῦ Φώξου ἐρυθρίων.
 Ἔδωκεν ὑπὲρ τῶν Τούρκων λευκὴν ψῆφον ἡ Βουλὴ της!
 Φεύγω τὴν ἐχθίστην γῆν σου, Καρχηδῶν ἀνθρωποθύτης! . . .

Ποῖον πρῶτον ν' ἀναφέρω τῶν πολλῶν σου ἐγκλημάτων;
 Πλύνεσαι, καὶ ἂν τὴν λοῦσιν λάβης ὄλων τῶν ὑδάτων;
 Τῆς ἀθλίας Κοπεγχάγης καὶ μετὰ τοσαῦτα ἔτη
 Εἰς τὸ πρόσωπόν σου φέρεις τὴν ἀνθρακιὰν εἰσέτι (25).
 Πρόσφυγά σου τὸν πεσόντα μέγαν ἡγεμονομάχον,
 Τὸν Γαλάτην Προμηθέα, ἐπεκάρφωσες εἰς βράχον.
 Κατηνάγκασες τῆς Κίνας τοὺς νωθροὺς λαοὺς, ὦ τέρας!
 Εἰς τὰ δηλητηρία σου διὰ φοινικῆς μαχαίρας (26).
 Μᾶς ἐσταύρωσες δι' ἓνα τοῦ Ιούδα συμπολίτην,
 Διὰ θεοκτόνον ἓνα σταυρωτὴν Ἰσραηλίτην (27).
 Καὶ, ὦ πράτρια τῆς Πάργας, μετὰ λύσσης
 Δίδεις ἤδη καὶ τὸ Γένος εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Προκρούστου.

Ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ, 3 Μαρτίου 1854.

Θλίβουσι τὰ ὄμματά μου εἰς τὸν Τάμεσιν κινήσεις
 Πυροσκάφων της φερόντων εἰς τοὺς Ἕλληνας ἀλύσεις...
 Καὶ τί θέλει ἐπὶ τέλους ἡ Ἀγγλία, ἥτις στέλλει
 Τὰ χαλκένδυστά της πλοῖα εἰς Ἀνατολήν; τί θέλει;..
 Τὴν πυρπόλησιν τῶν στόλων αὐτὴ θέλει τῆς Ῥωσσίας;
 Τοὺς ναυστάθλους αὐτὴ καίει αὐρον καὶ τῆς Γαλλίας;

Ἄφ' οὗ δὲ γυμνήν ἀφήσῃ μονοξύλου τὴν Εὐρώπην,
 Αὐτὴ φλέγει καὶ τὰ σκάφη τῆς Ἀμερικῆς κατόπιν·
 Καὶ ὁπότεν καταστρέψῃ καὶ τοὺς τρεῖς Κουριατίους
 Καὶ κηρύξῃ τοὺς υἱούς της τῶν ἔθνων μονοκυρίους,
 Εἰς τὸν κόσμον ἐπιβάλλει τέλος τὰ ἐργόχειρά της
 Καὶ τοῦ κόσμου ἐργολάβος γίνεται καὶ μονοπράτις. . .

*

Βλέπω τῶν Ἑπτανησίων τοὺς βασιανιστὰς ἐν βίᾳ
 Ἐτοιμάζοντας τοῦ Γένους, τὰ σιδήρινα κλωβία,
 Καὶ τῶν τόσων τῶν ἀκούων ἀτμοπλοίων τὰς βομβήσεις
 Ἐκφωνῶ τοῦ φιλερήμου Ἰεζεκιήλ τὰς ῥήσεις·

«Ἰσταται εἰς τὴν καρδίαν, κακὴ Τύρος, τῆς θαλάσσης·
 «Τοὺς πλατάνους καὶ τὰς κέδρους ναυπηγεῖς τῆς γῆς ἀπάσης,
 «Καὶ ὁ Λίβανος προσφέρει τοὺς ἰστούς σου ἐλατίνους·
 «Χρυσὸν, ἄργυρον ὀδόντας φέρουσιν ἑλεφαντίνους
 «Πρὸς σὲ Λίβυες καὶ Πέρσαι καὶ Ἰνδοὶ καὶ λαοὶ ἄλλοι,
 «Καὶ τοῦ κυανοῦ πελάγους ἡ χλαμὺς σὲ περιβάλλει...

«Ἄλλ' ἰδοὺ, ἰδοὺ ἐθραύσθη εἰς τὰ νῶτα τῶν κυμάτων
 «Καὶ ὡς λίθος ἐβουθίσθη εἰς τὸ χάσμα τῶν ὑδάτων.
 «Σὲ συρίζουσι καὶ ναῦται καὶ πρῶρεῖς καὶ κωπηλάται,
 «Καὶ ἡ πτώσις σου ἐν μέσῳ φαλαινῶν καταγελάται·
 «Ἡ δὲ θάλασσα τὸν ἕνα πλήττουσα καὶ ἄλλον πόλον,
 «Αἰσχρὸς σου! καὶ αὕτη κράζει μετὰ τῶν ἀθύσσεων ὄλων.»

Κατὰ τὴν ἀπ' Ἀγγλίας εἰς Γαλλίαν διάπλουν.

Τὸν πορθμὸν τὴν νύκτα πλέω δύο ἐχθρῶν ἠπείρων,
Ὅστις πόρρω τοῦ Βαλίνου ἔθεσε τὸν Σακεσπῆρον.

Δύο λαιμοτομηθέντες Μονοκράτορες ἀδίκως
Εἰς τὰς δύο ἀκτὰς κείνται, Κάρολος καὶ Λουδοβίκος...

Ἀπειλῆς ἢ μία χώρα πρὸς τὴν ἄλλην στρέφει νεῦμα.
Αἱ νῦν σύμμαχοι μισοῦσι τὸ χωρίζον αὐτὰς ρεῦμα.
Ποθεῖ, φλέγεται ὁ Ἄγγλος νὰ ριφθῆ κατὰ τοῦ Γάλλου
Καὶ κατὰ χιλιετούς του νὰ πρωτεύσῃ ἀντιπάλου...

Φωνὴ Γίγαντος δεσμίου εἰς Εὐρώπην ἀναβαίνει
Ἐκ τῆς κάτω ζώνης, ὅπου ἡ Ἄγία του Ἑλένη.
Συνταράττουσα τοὺς ὕπνους Ναπολέοντος τοῦ Τρίτου,
Φθάνει μέχρι Παρισίων καὶ Λονδίνου ἢ κραυγὴ του.

«Εἰς τῶν παίδων σου προσῆλθα, Γῆ κατάρας, τὴν ἐπίαν
«Καὶ τὴν σὴν ἐπεκαλέσθην εὐμενῆ φιλοξενίαν.
«Ἀλλὰ σὺ ἐπάνω βράχου μ' ἔθεσες ἀνθρωποβόρου,
«Ὅπου τὴν πνοὴν ἀέρος ἔπνευσα θανατηφόρου.

«Ἐναπέκειτό σοι, Τύρος, βασιλεῖς νὰ σαγηνεύσης,
«Καὶ εἰς τὴν πελάγιόν σου φυλακὴν νὰ τοὺς δεσμεύσης,
«Καὶ τὸ θέγμα νὰ δώσης τῶν δυνάμεων τοῦ κόσμου
«Ἐνουμένων πρὸς τὴν μόνην βίασνον τοῦ σώματός μου.

«Ίδου γίνεσαι, ὦ Νῆσος ὑψηλαύχην, ἡ γελοία
 «Ἐκ τοῦ πρώτου αὐτῆς ὄγκου ἐκπεσοῦσα Ὀλλανδία·
 «Μόνον δέ, ὡς τὸ μυθῶδες ὄνομα τοῦ Ποσειδῶνος,
 «Ἡ σκιά σου διαμένει μετὰ πλήρωσιν αἰῶνος.

«Δίδεις, ὡς ἡ Ἐνετία, δίδεις τέρμα εἰς τοσοῦτον
 «Σωρὸν δόλων σου καὶ φόνων, μόνον κλέος σου καὶ πλοῦτον·
 «Ἐγὼ δὲ εἰς τούτους μένω τοὺς σκοπέλους ἐρριμμένος,
 «Θρόνου, γυναικὸς καὶ τέκνου καὶ παντὸς ἐστερημένος.

«Ἄλλ' εἰς τοῦ ἀγωνιῶντος ἀνορθούμενος τὴν κλίνην,
 «Τοῦ θανάτου μου ἀφίνω τὴν αἰώνιον αἰσχύνην
 «Καὶ τὸ μῖσος τῆς Γαλλίας φοβερὰν κληρονομίαν
 «Καὶ εἰς σὲ καὶ εἰς τῶν ζώγων Μοναρχῶν σου τὴν οἰκίαν!»

ΓΑΛΛΙΑ.

Ἐν Παρισίους, 6 Μαρτίου 1834.

Καὶ εἰς Παρισίους ἦλθα· καὶ περὶ δυσμᾶς ἡλίου
Εἰς ἰτέας ἐκαθήμην κλαυθμουῦ κοιμητηρίου·
Καὶ τὸ μέτωπον στηρίξας εἰς τὴν χεῖρα, ἐσκεπτόμην
Καὶ κατ' ἑμαυτὸν τοιαῦτα θλιβερὰ διελεγόμην·

«Ὁ Θεὸς λοιπὸν τὸ γένος πλάττει τῶν Ναπολεόντων
«Ὡς ἐν μέτω τῶν χερσαίων ἔπλασε τὸ τῶν λεόντων,
«Ὡς τῶν ἀετῶν τὸ γένος μεταξὺ τῶν πετομένων
«Καὶ τὰ τερατώδη κήτη μεταξὺ τῶν νηχομένων;

Ὁ ἀρχαῖος, ὡς θρυλλεῖται, Ναπολέον ὦν παιδίον
Εἰς ἓν σπήλαιον τῆς Κύρνου γάλα ἔπιε θηρίων,
Ὡς ἐτράφη τοῦ Ρωμόλου ἡ ἀγρία νηπιότης.
Διὰ τοῦτο ἡ τοσαύτη τῶν Βοναπαρτῶν σκληρότης;

«Συνεχύθησαν τὰ πάντα, πίστις, ἥθη, ἀρχαί, νόμοι·
«Ἢ δικάζουσα τὸν κόσμον κατεστράφη κοινὴ γνώμη·

«Τὴν ἀσπίδα τῆς Γαλλίας Βοναπάρτης εἰς τις κρούει,
«Καὶ σιγῶσα ἡ Εὐρώπη τὸν Δρυῖδην τῆς ἀκούει.

«Ἡ Γαλλία ὑπερτέρει πᾶσαν χώραν τῆς γῆς ἄλλην
«Μέγα ἔχουσα τὸ σῶμα, τὴν διάνοιαν μεγάλην.
«Ἀπεσκότισε τὸν νοῦν τῆς ὁ δυνάστης Ναπολέων,
«Καὶ ἀνάστημα εἰς ταύτην μένει μόνον κολοσσαῖον . . .

«Ὁ δουλῶσας, ὡς ὁ Μέγας τὴν ἀδάμαστον Γαλλίαν
«Μὴ καὶ τὰ ἐνούπνια του ἔλαβε κληρονομίαν;
«Πλέκει ἄρα εἰς Ἀθήνας, εἰς Βυζάντιον καὶ Ῥώμην
«Τρία στέμματα εἰς παίδων Ναπολεοντείων κόμην;

«Ἀληθῶς ὁ Ναπολέων ἔρωτα θρησκείας ἔχει,
«Καὶ τοὺς Ἕλληνας καὶ Ῥώσσοις ὡς παπίζων κατατρέχει;
«Τρέμετε, Ἰησουῖται, μὴ τὸν Ἐννατόν του Πῖον
«Φέρη, ὡς τὸν Βεγιαζίτην ὁ Τεμίρης, εἰς κλωβίον . . .

«Εἰς ἐνὸς ἀνθρώπου λόγους, ἀλλὰ τοῦ δυνατωτέρου,
«Πῶς ὑπήκουσαν οἱ παῖδες τοῦ Ῥουσσῶ καὶ τοῦ Βολταίρου;
«Σήμερον θρησκοδιῶνται, ἀνεξίθρησκοι χθὲς ἦσαν.
«Πρὸς ἡμᾶς ἀγάπην εἶχον, καθ' ἡμῶν δὲ ἤδη λύσαν.

«Διατί; διότι φῶτα θέλοντες κ' ἐλευθερίαν,
«Φεύγοντες τοὺς Φραγκισκάνους καὶ αὐτῶν τὴν ἀγυρτεῖαν,
«Ὅσα χθὲς αὐτοὶ ἐφίλουσιν σήμερον ἡμεῖς φιλοῦμεν,
«Ὅσα χθὲς αὐτοὶ ἐμίσουν σήμερον ἡμεῖς μισοῦμεν . . .»

Ὦς ὁ νυκτοκλέπτης λύκος, ὁ διώκτης τῶν ποιμνίων,
 Στρέφων πρὸς τὰ θύματά του ὄμμα βλοσυρὸν καὶ κρύον

Τῆς φωνῆς των τὰ στερεῖ,

Παρομοίως ὁ ἀρπάσας τὴν ὑψίστην ἐξουσίαν

Ἐκτοξεύων φρικαλέα βλέμματα πρὸς τὴν Γαλλίαν,

Τὴν φωνὴν τῆς ἀφαιρεῖ.

Ἐν τῇ Πλατείᾳ τῆς Ἐπαναστάσεως, 7 Μαρτίου 1854.

Γάλλοι, βάλετε τοὺς πόδας εἰς αὐτὴν τὴν γῆν... πῶς τρέμει;

Προσεγγίσατε τὰ ὦτα εἰς αὐτήν... πῶς κρότου γέμει;..

Κάτω, τῆς ὀχλαγωγίας ὁ Ἐγκέλαδος γογγύζει

Εἰς τὰ βάθη ὅπου τοῦτον ὁ Θεὸς περιορίζει.

Ἐννοῶν ὅτι ὁ Τρίτος Ναπολέων ὡς ὁ πρῶτος,

Τὴν ἀλύσωσιν χαλκεύει τῆς Γαλλίας εἰς τὸ σκότος,

Τὰ ὑπόγεια τοῦ ζόφου καὶ τῆς θέρμης περιτρέχει,

Τῆς Εὐρώπης δὲ τὴν τέφραν εἰς τοὺς πόδας ἔτι ἔχει.

Ὁ Τιράνιός του ὦμος τὰς πυροστεγεῖς ἐστίας

Καὶ τὰς ἐρυθρὰς ἐσχάρας σείει τῆς Δημοκρατίας,

Τρέμει δὲ ὁ Ναπολέων μὴ ὁ θρονοθραύστης Δαίμων

Τὸν ἐκσφενδονήσῃ ἄνω τῶν νεφῶν καὶ τῶν ἀνέμων.

Καθ' ἐκάστην εἰκοσάδα ἐτῶν ἔξω τοῦ κρατῆρος

Τὴν πυρώδη του ὁ Γίγας φέρει κάραν ὀλοκλήρως.

Δίς καὶ τρίς ἀπὸ τὴν λήξιν τοῦ ὑστερινοῦ αἰῶνος
Ἐπεφάνη, καὶ τοςάκις κάτω ἔπεσεν εἰς θρόνος.

Ἴσως ἐξορμήσῃ πάλιν τὴν ἰσότητα κηρύττων
Καὶ εἰς τὰς ἀβύσσους σύρων Ναπολέοντα τὸν Τρίτον,
Τὸν αὐτοκρατορικόν του εἰς Γαλλίαν κυκεῶνα
Καὶ τὸν ὑπὲρ τοῦ Μωάμεθ εἰς Ἀνατολὴν ἀγῶνα.

Ἐν Περσείαις, 8 Μαρτίου 1854.

Εἶδα τὴν ἀρειμανῆ του διακήρυξιν . . . ὁποῖαν
Ἰβριν φέρει καθ' Ἑλλήνων, ὑπὲρ Τούρκων σοφιστεῖαν !.
Πόλεμος ὑπὲρ τῶν φώτων, πρόδος τῆς γῆς μεγάλη
Ἢ κατὰ τῶν Πανελλήνων καὶ ὑπὲρ τῶν Τούρκων πάλῃ!..

Ναπολέον, λοιπὸν σῶσε τοὺς θεσμοὺς τῆς ὑψηλοῦ
Σιφουλκῶν ὑπὲρ Τουρκίας, τρισβαρβάρου Βασιλείου,
Ὅπου κτήνη μεταπλάττει τοὺς ἀνθρώπους ἢ δουλεία,
Ὅπου τῶν ἡθῶν ἢ σῆψις, ὅπου ἡ πολυγαμία,
Καὶ συγχρόνως μεγαλαύχει ὡς ὑπὲρ τοῦ κόσμου πράττων
Τὸν ἀρχαῖον ὅλον κόσμον Τουρκικὸν διαφυλάττων!..

Εἰς τὰ ἔλη τῆς δουλείας, Γάλλε, μένουσι τὰ πλήθη
Ἀρχαιτάτων λαῶν τόσων, χωρῶν τόσων θαυμασίων,
Ὡς οἱ σμάραγδοι καὶ ἄλλοι τιμαλφεῖς παντοῖοι λίθοι
Εἰς τὸν βόρβορον τελεμάτων ἀπαντῶνται ποταμίων.

Τὸ εὐρὸ τῶν Τούρκων Κράτος περιέχει τὰς πλουσίας
Καὶ σταχυοφόρους δύο τῶν Δακῶν Ἡγεμονείας

Καὶ τὴν πίνουσαν τὸν Σαῦον καὶ τὸν Δούναβιν Μοισίαν·

Καὶ τὴν πάλαι Βασιλίδα τῶν ἐθνῶν Μακεδονίαν·

Καὶ τὴν θάρκην, τὴν κρατοῦσαν εἰς τὸ εὐγενές της στήθος

Τὸ Βυζάντιον, ὡς φέρει τὸν ἀδάμαντα ἢ λίθος·

Καὶ τὴν γῆν τοῦ Καστριώτου, τὴν ποτὲ ἥρωτρόφον,

ὅπου κάθηται ὁ ἥρως εἰς τῆς Κρούης του τὸν λόφον·

Καὶ τὴν Θεσσαλίαν ὅπου πέτρας ὀπισθεν κυλίων,

Ἔσπειρε τοὺς Γίγαντάς του εἰς τὴν γῆν ὁ Δευκαλίων.

Περιέχει καὶ τὸν Πόντον τοῦ Μεγάλου Μιθριδάτου,

Κλείοντα ἐθνῶν ἐννέα χώρας εἰς τὰ ὄριά του·

Καὶ τὸ Κράτος τοῦ Προυσίου· καὶ τὴν γῆν ὅπου τὸν Πάριν

Ἔθελξεν ἡ Ἀφροδίτη, γυμνὴν δείξασα τὴν χάριν·

Καὶ τὰς τρεῖς συγκρατουμένας ἀδελφάς, τὴν Αἰολίδα,

Τὴν ὠραίαν Ἰωνίαν καὶ μυρτόστεπτον Δωρίδα·

Καὶ τὴν Κρήτην, καὶ τὴν Κύπρον, καὶ τὴν Ῥόδον, καὶ τὴν Σάμον

Καὶ τοσοῦτων ἄλλων νήσων ἐσπαρμένην χρυσοῦν ἄμμον.

Περιέχει καὶ τὰς χώρας, τὰς ἐκ Τύρου καὶ Σιδῶνος

Ἐπεκτεινομένας μέχρι Νινευῆς καὶ Βαβυλῶνος,

ὅπου, ὡς τὸν μαργαρίτην φέρει μήτρα ὀστρακίνη,

Τὴν σεπτὴν Θεόπολιν της φέρει καὶ ἡ Παλαιστίνη·

Καὶ τὴν Ἀραβίαν, ἣτις τάφον ἔδωκε καὶ κοίτην

Εἰς τὸν ἔχοντα τὴν σπάθην ἀντὶ τῆς πειθοῦς προφήτην·

Καὶ τοῦ Χέοπος τὰς γαίας ὅπου ἔργων σου ματαίων

Ἐμβλημα ἢ πυραμὶς του ἵσταται, ὦ Ναπολέον!

Ἐπ' αὐτοῦ τοῦ Βασιλείου, ἔχοντας ὡς ἑρία του
 Τὰς μακρὰς βόας τοῦ Νεΐλου, τοῦ Δουνάβεως κ' Εὐφράτου,
 Κράτει διὰ τῶν πολλῶν σου σιδηρίνων λεγεώνων
 Τὴν φθορὰν, τὴν τυραννίαν καὶ τὸ σκότος εἰς τὸν θρόνον,
 Καὶ πρὸς ὅλην τὴν Εὐρώπην ταυτοχρόνως δημηγόρει
 Ὅτι δῆθεν ὑπὲρ ὅλης τῆς Εὐρώπης σείεις δόρυ . . .

Ἄλλὰ πολεμῶν, ὡς λέγεις, τοὺς βαρβάρους τῆς Ῥωσσίας,
 Τὴν βαρβάρωσιν μὴ φέρης πανταχοῦ ἐκ τῆς Γαλλίας;
 Πολεμῶν, ἐνδυναμοῦσαι καὶ αὐξάνεις ἔτι μᾶλλον
 Τὴν μὴ ἔχουσαν ὁμοίαν ἀνδραπόδισιν τῶν Γάλλων.
 Ἄμα δὲ εἰς δουλοσύνης αὐτοὶ πέσωσιν ἀλύσεις,
 Συνδεσμίους τῶν ζητοῦσι τοὺς λοιποὺς λαοὺς ἐπίσης.

*

Καὶ αὐτὴ σου ἡ μετ' Ἀγγλων κατὰ Ῥώσσιων συμμαχία
 Ἀληθὴς, ὦ Ναπολέον, τῆς Γαλλίας δυστυχία!
 Καθιστᾷ τῆς Μεσογείου τὴν Ἀγγλίαν βασιλίδα,
 Ἄν τὸν στόλον τῆς Ῥωσσίας καταλύσῃ εἰς Ταυρίδα,
 Πλὴν σὺ τοῦτο παρεδέχθης· ἡ ἐκτέλεσις δὲ μόνον
 Τῆς παραδοχῆς σου κεῖται εἰς τὴν τύχην καὶ τὸν χρόνον.

Ἄκουσε τὰ εἰς Τιλοίτην Ναπολέοντος τοῦ Πρώτου,
 Καὶ μὴ φρόνει τὰ τοῦ Ἀγγλου, τοῦ ἀσπλάγγου του δεσμότου·
 Ὁ μικρὸς πρὸ χρόνων δέκα δεκανεὺς τῶν λεγεόνων
 Τὴν χιλιετῆ κορώναν φέρων τότε τῶν Βουρβόνων

Καὶ τῶν ὑψηλοκορύφων Ἄλπεων τὴν σιδηρίνην.

Ἐκλείς μετὰ τοῦ Ῥώσσου δαφνοστόλιστον εἰρήνην.

Τὸν Ἀλέξανδρον καλέσας εἰς τὸν μέγαν Νιεμένον,

Πρὸς τὰς ὄχθας καὶ τῶν δύο στρατευμάτων τεταγμένων,

Εἰς σχεδίαν τὸν ἐδέχθη μέσον τῶν Ῥωῶν κειμένην,

Καὶ διέθεσαν οἱ δύο ἐπ' αὐτῆς τὴν οἰκουμένην.

Ὁ εἰς ἥνοιξεν ἀγκάλην πρὸς τὸν ἄλλον κατὰ πρῶτον,

Τῶν στρατῶν ἐπυσημούντων μετ' ἀλαλαγμῶν καὶ κρότων·

Καὶ ὁ Βοναπάρτης εἶπεν· «Ἐπ' ὀλέθρῳ ἐμοχθοῦμεν.

«Γίγαντες, τυφλὰς τὰς ὄψεις ἔχοντες, ἐπολεμοῦμεν.

«Ἐν τῷ μέσῳ ἡμᾶς ρίψας καταστρεπτικοῦ ἀγῶνος,

«Ἐξησθένιζεν ὁ Ἄγγλος ἐχθροὺς δύο του συγχρόνως.

— Ἐὰν ἡ Γαλλία μῖσος πνέη πρὸς τὴν Βρεττανίαν,

«Τρέφω, ἔκραξεν ὁ Καῖσαρ, ἐχθραν κατ' αὐτῆς ὁμοίαν.

«Ἐμβαλοῦσά με ὑπούλως εἰς τοῦ Ἄρεως τὴν ζάλην,

«Μ' ἐγκατέλιπε, καὶ μόνος ὑπεστήριξα τὴν πάλιν·

«Φίλους ὀχληροὺς ἢ χεῖρ μου ἢ δολίους ἐβοήθει,

«Καὶ βραδέως ἡ ὀμίχλη τῆς ἀπάτης διελύθη.

— Ἄν οἱ ἐν Αὐσπερλίτση, Ἐϋλῶ καὶ Φριεδλάντη

«Εἰς τοὺς δόλους τῆς Ἀγγλίας Γάλλοι, Ῥῶσσοι ξένοι πάντῃ

«Συνεσφίγγοντο τὰς χεῖρας, ἔλεξεν ὁ Ναπολέων,

«Εἶχομεν τὰς τύχας ὅλων τῶν λαῶν καὶ βασιλείων

«Καὶ τῆς ὑψηλίου πάσης ἐνεμόμεθα τὰ Κράτη.

«Ζημιοῦται ἡ Ῥωσσία, ἡ Ῥωσσία κακῶς πράττει.

«Βοηθοῦσα γείτονάς της Γερμανούς τοὺς ἀχαρίστους,
«Καὶ συντρέχουσα τοὺς Ἄγγλους, μονοπώλας τοὺς ἀπλήστους.»

Καὶ τὴν ἐπιούσαν πάλιν συνελθὼν ἐν τῇ Τιλσίττῃ,
Μετ' αὐτοῦ τὰ τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας συνεζήτει·

«Ἐγὼ, εἶπε τὰς μεγάλας τοῦ Καρόλου Μάγνου κτήσεις·

«Μένει μέχρι Νιεμένου πᾶσα ὑπ' ἐμὲ ἡ Δύσις·

«Καὶ σὺ ἔχεις, Αὐτοκράτωρ, χώραν ταύτης διπλάσιαν,

«Ὡς διέπων δὲ τὴν Ἄρκτον πρόσλαβε τὴν Φινλανδίαν.

«Ἀπὸ φορτικῶν συνδέσμων ὁ Θεὸς μὲ ἀπολύει,

«Εἰς τοὺς κόλπους σου μὲ φέρει καὶ τὸ στάδιόν μου κλείει.

«Εἰς ἀλύσεις ὁ Σελίμης ἐκ τοῦ θρόνου ἐκρημίσθη,

«Καὶ ἡ πρὸς τοὺς ἀποστάτας Τούρκους ζέσις μου ἐσβύσθη.

«Ἡπατήθην βιωσίμους τοὺς Ὄθωμανοὺς νομίσας·

«Κόψωμεν αὐτῶν τὸ Κράτος εἰς μερίδας δύο ἴσας,

«Λάβωμεν δὲ ἡμεῖς τοῦτο πρὶν ὁ Βρεττανὸς τὸ λάβῃ.

«Τὴν Τουρκίαν αὐτὸς ὄλην ἐποφθαλμιῶν δὲν παύει·

«Ἄλλοτε τὸν μέγαν Νεῖλον ὑποχείριον ἐζήτει,

«Ὁ δ' Ἑλλήσποντος χθὲς εἶδε τὰ πυρίπνοά του κήτη.

«Ναί, ὁ Βρεττανὸς ἐχθρὸς μου, πλὴν πολέμιος σου μᾶλλον

«Διὰ πλῆθος εἰς Ἀσίαν συμφερόντων ἀντιπάλων.

«Τὴν Κρονστάδην σου ὁ στόλος αὔριον ἐκείνου καίει,

«Εἰς τὴν Σεβαστούπολιν σου, εἰς τὴν Ὀδησσόν σου πλέει,

«Καὶ εἰς δύο μεταβάλλει αἴφνης λίμνας ἀσημάντους

«Εὐξεινον καὶ Βαλτικὴν σου, πόντους σου τοὺς ἀπεράντους.

« Ἐνωθέντες, τῆς Ἀγγλίας θραύσωμεν τὴν δεσποτείαν,
 « Καὶ ὡς δύο καταιγίδες πέσωμεν εἰς τὴν Ἰνδίαν.
 « Καταλύσωμεν τὸ Κράτος τῶν Ὀθωμανῶν συγχρόνως,
 « Καὶ γενέσθω ἡμῶν λεία ὁ τοῦ Κωνσταντίνου θρόνος.
 « Λάβε σὺ τὰ πρὸς τὸν Ἰστρον τρία Κράτη μέχρις Αἴμου,
 « Καὶ κατέχουσι τὴν ἄνω Ἡπειρον αἱ στρατιαί μου,
 « Τῆς Ἑλλάδος τὴν γῆν πᾶσαν, τὰς Κυκλάδας καὶ τὴν Κρήτην...
 — Ἄλλὰ λησμονεῖς τῆς Θράκης τὸν ὠραῖον μαργαρίτην,
 Ἄνεφώνησεν ὁ Ἐάρος τοὺς σκοποὺς τοῦ ὑποπτεύων
 Καὶ εἰς τὴν τῆς Ἐπταλόφου ἀρπαγὴν μὴ κατανεύων.»

Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ὅλας συσκεπτόμενοι βαθέως,
 Τῆς διανομῆς τὸ ἔργον ἐπεχείρησαν ματαίως.
 Καθεὶς τούτων ἦτον μέγας, καὶ διὰ τοῦ Βυζαντίου
 Καθιστᾶτο κυριάρχης τοῦ λοιποῦ ἡμισφαιρίου.

Οὕτω μεταξὺ τῶν δύο, καὶ τοι γενομένων φίλων,
 Τὸ Βυζάντιον ὑπῆρξε νέας ἔριδος τὸ μῆλον.
 Ἡ μεγάλων ἀνδρῶν δύο ἀρμονία διεκόπη,
 Καὶ ψυχροὺς τοὺς ἐπανεΐδεν εἰς Ἐρφοῦρτην ἢ Εὐρώπη.

Ἐφυγεν ἀστραπηβόλος πρὸς τὴν δύσιν ὁ εἶς τρέχων,
 Καὶ ὁ ἄλλος πρὸς τὴν ἄρκτον ὀδηγούς τὰ νέφη ἔχων.
 Ὁ μὲν ἔβη μέχρι Μόσχας ἔθνη δώδεκα κυλίων,
 Ὁ δὲ τοῦτον φυγαδεύσας ἦλθε μέχρι Παρισίων.

Ἐκ τοῦ μέσου τὴν αἰτίαν τῆς συγκρούσεως ἐκβάλλων,
 Ἐχρεώσταις σὺ γὰ φέρης δεσμὸν Ῥώσσων μετὰ Γάλλων,

Ναπολέον, καὶ τὸ Κράτος τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου
 Εἰς τὴν εἴσαδον, ὡς πάλαι, τὰ ἰδρύσῃς τοῦ Εὐξείνου,
 Κράτος ἔχον ὄριά του εἰς Ἀσίαν τὴν Σινώπην,
 Εἰς Μεσόγειον τὴν Κύπρον καὶ τὴν Βάρνην εἰς Εὐρώπην,
 Κράτος Πανελλήνων ἔχον τὴν λαμπρὰν του ναυτιλίαν
 Καὶ πρὸς τὴν Ῥωσσίαν φίλην, φίλην καὶ πρὸς τὴν Γαλλίαν.

Ἐν Παρισίοις, 9 Μαρτίου 1854.

Ἄγιε Μητροπολίτα Παρισίων, μίαν μόνην

Λάβε πέτραν ἀπ' αὐτὴν μου τὴν πολύλιθον σφενδόνην.

Εἶπεν ὁ Χριστὸς «ἀγάπα τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον»
 Εἰς αὐτοὺς τοὺς δύο λόγους βίβλους ἑκατὸν ἐγκλείων.

Ἐπ' αὐτῶν τῶν δύο λόγων ἐθεμελιώθη μία,

Ἡ ὀρθόδοξος Ἑλλήνων καὶ Μοσχόβων Ἐκκλησία·

Ἄρχηγὸν δὲ αὐτὴ ἔχει τὸν Θεάνθρωπον ἐκεῖνον,

Ὅστις ἀνελήφθη χεῖρας εἰς τὸν οὐρανὸν ἐκτείνων.

«Μὴ ἀγάπα τὸν Θεὸν σου, ἀλλ' ἐμὲ τὸν Πάπαν μόνον»

«Μὴ ἀγάπα τὸν πλησίον, ἀλλὰ τούτου καὶ τὸν φόνον

«Ἐξαγόραζε λαμβάνων τοῦ Κυρίου τὴν συγγνώμην

«Διὰ συγχωροχαρτίων πωλουμένων εἰς τὴν Ῥώμην.»

Εἰς αὐτὰς τὰς δύο βάσεις ἄλλη τις οἰκοδομήθη

Πολλὰς ἔχουσα Αἰρέσεις, καὶ Λατινικὴ ἐκλήθη·

Ἄρχηγὸν δὲ αὐτὴ ἔχει Πάπαν ἐρρυτιδωμένον,

Εἰς τὰς βρώσεις, εἰς τὰς πόσεις καὶ τὰ πάθη δεδομένον,

Ὅστις τὸν σταυρὸν ὑβρίζει φέρον εἰς τὰ πόδια του
καὶ τοῦ παραδείσου παίζει κλειδάς εἰς τὰ δάκτυλά του.

Αὐτὴν ταύτην ἀπὸ βείθρα ὀλοπόρφυρον αἱμάτων,
ῥυπαρὰν καὶ ἀπὸ μαύρην τέφραν ὀλοκαυτομάτων,
αὐτὴν φέρουσι τὴν λώβαν, ἀδελφὴν τῆς χολορροίας,
εἰς Ἀνατολὴν οἱ Γάλλοι, φίλοι τῆς Τουρκοκρατίας·
καὶ αὐτοὺς, ὦ ἱεράρχα, εὐλογεῖς μετὰ δακρῦών
κράζων· «Φέρετε τὸ δόγμα τῶν πιστῶν καὶ τῶν γνησίων
«εἰς τὴν ψωριῶσαν ποιμνὴν τῶν σχισματικῶν Ἑλλήνων,
«ἢ φονεύσατέ τους ὅλους, ὦ υἱοὶ τῶν Βαλδουίνων (28)!»

Καρδινάλιε! τοῦ φόνου τὴν σκληρὰν χορδὴν μὴ ψάψης...
Σίγα... μάχαιραν μὴ δίδης, ἵνα μάχαιραν μὴ λάβης...
Ἐνδὸν τῶν πλευρῶν σου βλέπω εἰς τοῦ μέλλοντος τὰ νέφη
τὴν ῥομφαίαν, ἣν ἡ χεὶρ σου κατὰ τῶν Ἑλλήνων στρέφει...

Φονευόμεθα ναι, ὅλοι. Ἄν λατινισθῇ ὁ Ἕλληνας,
μεταβάλλεται τὸ ἔθνος εἰς βοῶν κυπτὴν ἀγέλην
καὶ πᾶν αἴσθημα γενναῖον περὶ γένους ἀποβάλλει,
καὶ θεσμῶν, ἠθῶν, ἐθίμων ἡ ἀπώλεια μεγάλη.
Ἀπ' αἰῶνων παλαιάτων εἰς τοῦ Ἕλληνος τὰ στήθη
τῆς θρησκείας καὶ πατρίδος ἡ ἀγάπη συνεχύθη·
ἀφαιρεῖται ἡ θρησκεία; ἡ πατρίς ὁμοῦ ἐκρέει·
δι' αὐτὸ πιστὸς πᾶς Ἕλληνας ὑπὲρ πίστεως ἐκπνέει...

Ἡ Ἀνατολὴ τὸν Τάφον τοῦ Κυρίου ἔχει ὁμως,
Ὅθεν εἰς τὴν γῆν ἐξῆλθε νικητῆς ὁ θεῖος Νόμος

Εἰς τὴν ἀρετὴν τὰ ἔθνη καὶ εἰς τὴν ἀγάπην πείθων,
 Ὅθεν ὁ Χριστὸς κυλίσας τὸν ἐσφραγισμένον λίθον
 Τὸν κατέλιπεν ὡς σῆμα μεθορίου τελευταίου.

Μεταξὺ τῶν δύο κόσμων, τοῦ ἀρχαίου καὶ νέου·
 Ἀλλ' ἡ Ῥώμη κατὰ πρῶτον τὸν Θεάνθρωπον σταυροῦσα,
 Μετὰ ταῦτα εἰς τὸ στόμα τῶν λεόντων παραδοῦσα
 Τοὺς ἀγίους ὀπαδοὺς του καὶ τοὺς θείους κήρυκας του,
 Ἡ ἐπίμονος ἐδείχθη καὶ τυφλὴ ἐχθρὰ τοῦ Πλάστου (29).

Τῆς Ἀνατολῆς πρὸς τούτοις ἡ θρησκεία σώζει ὄλον,
 Ὡς πασῶν ἀρχαιοτέρα τὸν χρυτὸν τῶν Ἀποστόλων·
 Ἀλλ' ἡ Παπικὴ πορφύραν ἐνεδύθη βασιλείας,
 Καὶ ἡ λάμψις τῆς ἐμίχθη μετὰ κοσμικῆς σκωρείας·
 Ἀλλὰ συγχωρῶν τὰς δέκα ἐντολάς τοῦ Μωϋσέως,
 Ἡνδραπόδισε τὴν Δύσιν Πατριάρχης ὁ Ῥωμαῖος·
 Προσδιέφθειραν δὲ ταύτην ὁ Καλβίνος καὶ Λουθηῆρος
 Ἵστερον διὰ θρησκείας, μὴ ἐχούσης θεῖον κῦρος.
 Δι' αὐτὸ εἰς τὴν καρδίαν σήμερον τοῦ Εὐρωπαίου
 Ἀνετράπη ἀρχὴ πᾶσα τοῦ ἀδίκου καὶ δικαίου,
 Συζητεῖται τῶν αἰώνων πᾶσα ῥήτρα, πᾶσα ῥῆσις,
 Καὶ ἡ γυναικὸς καὶ παιδῶν καὶ ἀγροῦ καὶ οἴκου κτῆσις.

Καρδινάλιε τῆς Ῥώμης! ἕνα τῆς Ἑλλάδος ἄνδρα
 Μὴ ἐλπίσῃ ἐπ' αἰῶνας ἡ ποιμενικὴ σου μάνδρα·
 Λάβε ὀδηγὸν σου, λάβε λύχνον σου τὴν ἱστορίαν·
 Ἀφ' ἧς ὥρα; ὁ Ὀθμᾶνος ἤρπασε τὴν Βιθυνίαν

Καὶ προπάτωρ λευκοχαίτης ἔξ θυμοειδῶν λεόντων
 Εἰς ὀκτὼ Παλαιολόγους χάσμα ἔδειξε ὀδόντων,
 Αὐτοὶ ἔστελλον ἀπαύστους πρὸς τοὺς Πάπας σου πρεσβείας,
 Καὶ οἱ Πάπαι σου ἀπαύστους πρὸς αὐτοὺς λυκοφιλίας.
 Πλὴν παρ' ὅλων τῶν Ἑλλήνων ἔμεινε κατηραμένος
 Εἷς, ὑποβλεφθεὶς ὡς δίδων εἰς τοὺς Πάπας σου τὸ Γένος.

Ὅτε τὸν κλεινὸν Δραγόσην ὁ Μωάμεθ ἀποκλείσας
 Ἐπολέμει, καὶ ὁ Πάπας τὸν παρήτει ἀπατήσας,
 Ἄλλ' ὑπέσχετο μεγάλην εἰς αὐτὸν ἐπικουρίαν
 Ἄν ἠσπάζετο πανδήμως τὴν Λατινικὴν λατρείαν,
 Καὶ τὸ πλῆθος εἰς τὸ Βῆμα τῆς Ἁγίας του Σοφίας
 ἤκουσε Καρδιναλίου ἀπαισίους εὐλογίας,
 Κυμανθὲν αὐτὸ ἐξαίφνης ἔκραξε μεγαλοφώνως·
 «Παρὰ πίστιν νοθευθεῖσαν προκριτώτερος ὁ φόνος!»
 Ὁ Σχολάριος δὲ τότε, ῥήτωρ τῆς Ὀρθοδοξίας
 Καὶ τὴν Σύνοδον ταράξας πρὸ μικροῦ τῆς Φλωρεντίας,
 Ἐδραμεν ἐκεῖ ἀφήσας τὴν χρυσὴν τῶν βιβλίων κόνιν·
 Τῶν Ἑλλήνων ἦτον ξίφος τροχισθὲν εἰς τὴν ἀκόνην
 Τῶν τυραννιῶν τῆς Ῥώμης, ὅσαι εἰς τὴν Γερμανίαν
 Συνεκίνουν ἀπὸ τότε τῶν λαῶν τὴν ἀνταρσίαν·
 «ὦ ἀπόκληρε σὺ Ἕλλην καὶ τῆς χέρσου καὶ τῶν νήσων,
 «Ἐκράξεν, ἐν μέσῳ δύο ἐπικρέμασαι ἀδύσσω·
 «Ὁ Ἀγερηνὸς τὸ σῶμα καὶ ὁ φράγκος τὴν ψυχὴν σου
 «Διχμάχονται εἰς ταύτην τὴν στενὴν περὶ ὀχὴν σου.

«Τουῦρκοι νέμονται καὶ Φράγκοι τὰ προγονικά σου Κράτη·
 «Τὴν θρησκείαν σου ὡς σπάθην καὶ κατὰ τῶν δύο κράτει·
 «Δι' αὐτῆς ὑπάρξεις ἔθνος μετ' αἰῶνας διασῶσαν
 «Καὶ τὴν πάτριόν σου χώραν καὶ τὴν πάτριόν σου γλῶσσαν.»

Καρδινάλιε, τοιαύτη πρὸς τὸ δόγμα τῶν Λατίνων
 Ἦ ἐκ πρώτης ἀρχῆς γνώμη τῶν ποτὲ καὶ νῦν Ἑλλήνων...
 Ἐπὶ ἀκούων σε καλοῦντα ἱερὰν σταυροφορίαν
 Τὴν κατὰ τοῦ Σταυρωθέντος στυγεράν ἐπιστρατείαν,
 Γελᾷ γέλωτα ὁ Ἄδης φοβερὸν καὶ θορυβώδη·
 Καὶ ὁ Σατανᾶς ἐκχύνων τὴν φωνὴν αὐτοῦ βραγχώδη,
 «Οὐδεὶς, κράζει, τῶν φορούντων τήβεννον Καρδινάλιου
 «Καὶ τῶν ζώντων ἀπὸ κέρδη τοῦ χρυσοῦ *Πουργατορίου*
 «Ἐλαβε ποτὲ τοιαύτην ἔμπνευσιν, ὡς ὁ υἱὸς μου
 «Ἱεράρχης Παρισίων καὶ φωστὴρ τοῦ ἄνω κόσμου!
 «ὦ! εἰς τὸν βωμὸν ἐπάνω σήμερον τῆς Ἐκκλησίας
 «Ὁ Δεσποτισμὸς χαλκεύει τὰς ἀλύσεις τῆς Γαλλίας!»

*

Διατί ὁ Πάπας Ῥώμης μάχεται περὶ πρωτείων,
 Σφετερίζεται δὲ ὅλον Ἰησοῦ τὸ μεγαλεῖον;
 Εἰς τὴν γλῶσσάν της ἡ Ῥώμη αὐτὴ πρώτη παραδέχθη
 Ὅ,τι μέγα, ὅ,τι θεῖον ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ ἐλέχθη;
 Εἰς τοὺς κόλπους της ἡ Ῥώμη, πρώτη σείουσα τὴν πλάνην,
 Τὸν φιλούμενον ἐδέχθη μαθητὴν τοῦ Ἰωάννην;

Ἡ Ἑλλάς ἐπὶ τοῦ ξύλου, εἰς τὸν τόπον τοῦ Κρανίου,
Ἐπερόνησε τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας τοῦ Κυρίου ;
Ἡ Ἑλλάς τὸν Ζεβεδαιὸν ἔσφαξεν εἰς Ἰουδαίαν,
Καὶ διὰ τοῦ Πραΐτορός της εἰς τὰς Πάτρας τὸν Ἀνδρέαν,
Καὶ εἰς φάρυγγας λεόντων, ἐπὶ τρεῖς αἰῶνας ὅλους,
Ἐρρίπτε τοὺς Θεοφόρους κήρυκας καὶ ἀποστόλους ;

Ῥώμη, τῶν ἐθνῶν δεσμοτίς διὰ σιδηρίνων νόμων
Καὶ πρὸς τὴν Ἑλλάδα ἔτι τὴν μητέρα σου ἀγνώμων !
Ῥώμη μιχιφόνος, ἥτις τὸν Θεόν σου καὶ Σωτῆρα
ἤρτησε, μετὰ κκούργων εἰς σταυρὸν πανολετῆρα !
Ῥώμη, καὶ μετὰ τὴν πτώσιν τῶν τυράννων σου Καισάρων
Κίρκη τῶν πλημμυρησάντων κύκλω σου λαῶν βαρβάρων !
Ῥώμη, καὶ τὴν ἀδελφὴν σου Νέαν Ῥώμην μετὰ μίσους
Παραιτήσασα εἰς Τούρκου Χριστομάχου τὰς ἀλύσους !
Ἐχθρὰ πάλαι τῆς Ἑλλάδος, τῆς Ἑλλάδος ἐχθρὰ ἤδη,
Εἰς τὴν ἑπαρσίην σου γλεύην ἡ Ἑλλάς ἀνταποδίδει
Ἀνεξίθρησκος, ἐμπαίζει μετὰ τῶν υἱῶν της ὅλων
Τῶν δογμάτων σου τὸ ψεῦδος, τῶν κηρύκων σου τὸν δόλον.

Ἐν Παρισίοις, 10 Μαρτίου 1854.

Ὁ Δεπρέλης, Γάλλος, θύων εἰς τὰς Ἑλληνίδας Μούσας
Καὶ συγγράφων βιβλούς, πλείστην εὐφύταν μαρτυρούσας (30),
Χθὲς μ' ἐπέπληττε διότι ὁμιλῶ ὑπὲρ τῶν Ῥώσων
Καὶ πολλῶν ὁμογενῶν μου πάσχω, μ' ἔλεγε, τὴν νόσον.

Σεβασμῷ μου καὶ φιλίᾳ; ἄξιον τὸν ἄνδρα κρίνων,
 Πρὸς ἀπολογίαν εἶπον ἑμαυτοῦ καὶ τῶν Ἑλλήνων·
 «Ὁ μὲν Ἄγγλος καὶ ὁ Γάλλος ἀκεραίων, αἰωνίαν,
 «Διεκρήρυξεν τοῦ Τούρκου ἄρπαγος τὴν Βασιλείαν·
 «Ὁ δὲ Ῥώσσοις ἐκ τοῦ Χάρτου αὐτὴν ἤδη ὡς κηλίδα
 «Ἐξελείψει, καὶ οὐδόλως ἐξ αὐτῆς ζητεῖ μερίδα.
 «ὑπερίσχυσεν ἡ Δύσις; Ἡ Τουρκία συντηρεῖται·
 «Ἐθριάμβευσεν ἡ Ἄρκτος; Ἡ Τουρκία καταργεῖται,
 «Εἰς Χριστιανὸν μονάρχην ἡ Ἄνατολις κυροῦται,
 «Καὶ αὐτόνομον τὸ ἔθνος τῶν Ἑλλήνων ἀνορθοῦται.
 «Διὰ τοῦτο ἡμεῖς πάντες πρὸς τοὺς Ῥώσσους εὐφημίαν
 «Ἀναπέμπομεν, καὶ πάντες ὑπὲρ Ῥώσσιων εὐχὴν μίαν.
 «Πρόσθετες, ὅτι, ἂν οἱ Ῥώσσοι κατὰ κράτος νικηθῶσιν,
 «Ἡ καταστροφή των φέρει καὶ τῆς πίστεως τὴν πτώσιν.
 «Ἡ ἀρχέγονος θρησκεία τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου
 «Βρῶν γίνεται τοῦ Πάπα, τοῦ Λουθήρου καὶ Καλβίνου.
 «Λύκοι Δυτικῶν ἀμέσως καὶ Διαμαρτυρομένων
 «Ἡμᾶς σχίζουσιν εὐρόντες ποίμνιον μεμονωμένον.
 «Αὐτὰ ὅλα εἰς τὴν στάθμην μετὰ τῶν Ἑλλήνων βάλλων,
 «Ἐμπροσθεν τῶν ὑπὲρ Τούρκων συμμαχούντων Ἀγγλο-Γάλλων
 «ὑπὲρ πίστεως, κραυγάζω, καὶ ὑπὲρ αὐτονομίας
 «Εἰς ἡμᾶς ἡ κροτουμένη πάλη αὕτη τῆς Ῥωσσίας.
 «Ἡ Γαλλία ὁμῶς πνέει ὀργὴν, μῖσος κατὰ Ῥώσσιων·
 «Διατί δὲ ὀργὴ τόση; διατί δὲ μῖσος τόσον;

« Ἐπειδὴ ἔ Ναπολέον, Φαραὼ ἀρματηλάτης,
 « Ἔρμησεν εἰς τὴν Ῥωσσίαν πυρπολῶν τ' ἀνάκτορά της,
 « Ὁ Ἀλέξανδρός της ὅμως καὶ τὰ μέλη τῆς Γαλλίας
 « Ἀπὸ τὴν μακρὰν ψαλίδα ἔσωσε τῆς Βρεττανίας; ..
 « Ἄλλ' ὁ ἀετὸς τῶν Γάλλων κατὰ βούλησιν τοῦ Πλάστου
 « Εἰς αὐτὴν κρυσταλλωθείσας ἄφησε τὰς πτέρυγας του
 « Καὶ τί τοῦτο; δὲν ὑπῆρξε γῆ πρὸς κήδευσιν ἀξία
 « Τοῦ ἀνδρὸς τοῦ ἀπεράντου ἢ ἀπέραντος Ῥωσσία; ..
 « Ἀφανῆ; ὁ παῖς κατέστη τοῦ Φιλίππου Μακεδόνο;
 « Εἰς τὰς ἀχανεῖς ἐκτάσεις τὰς ἐκεῖθεν Βαβυλῶνος;
 « Οὕτω καὶ ὁ Ναπολέον εἰς τὰς πεδιάδας, ὅσαι
 « Μετὰ μόνων τῶν βλεμμάτων φαίνονται σύντελευτῶσαι,
 « Καὶ εἰς τοὺς ἀκαταμέτρους τῆς Ῥωσσίας δρυμοῦς, ὅσοι
 « Εἰς τὸ πρόμαχον τῆς Κίνας μέγα τεῖχος καταντῶσι. »

*

Γελοιοῦτης! ἡ Γαλλίη τὸν Μεζίτην ἐρωτεύθη·
 Ἄπ' αὐτὸν ψυχὴ καὶ σῶμα παραδόξως ἐμαγεύθη,
 Καὶ ἡμέραν νύκτα ὅλους ἐρωτᾷ· « Καὶ ὁ Σουλτάνος;
 — Ζῆ ἐν δόξῃ καὶ ἀνέσει, καὶ ὡς θρῆσκος Μουσουλμάνος
 « Πρὸς τιμὴν τοῦ Κορανίου κολυμβᾷ εἰς ἀνθουσίαν. »
 « Ὁ πτωχός! αὐτὴ φωνάζει· ἔχει ἄκακην καρδίαν. »

Τύμπανον τὴν ἀκοήν της μακρυνοῦ πολέμου κρούει;
 Πυροβόλον πρὸς τὸν Πίνδον, πρὸς τὸν Ὀλυμπον ἀκούει;

Παραζαλισμένη πάλιν ἐρωτᾷ· «Καὶ ὁ Σουλτάνος;
—Μεταξὺ βωθῶν ὁ ἦρως κἀθηται ὑπερηφάνως,
«Μεταξὺ εὐνούχων μαύρων, μαύρων καὶ λευκῶν συζύγων.»
«Ὁ πτωχός!» αὐτὴ φωνάζει καὶ δακρύζει παρ' ὀλίγον.

Ἐρχεται ἀπὸ τὰ Βάτα τῆς Ἀσίας σάλπισμά τι;
Ὀλην τοῦτο τὴν ὠχραίνει· ὄλην τοῦτο τὴν ταράττει·
Ἐρωτᾷ· Καὶ ὁ Σουλτάνος;— Ὁ Σουλτάνος, ἐν ᾧ παίζει,
«Ἄκακα τοὺς λάτρας ὄλους τοῦ Χριστοῦ καταπιέζει
«Καὶ εἰς τὸ Κατάστενόν του τὸν καλόν του Κληῆρον πνίγει.»
«Ὁ πτωχός!» φωνάζει πάλιν καὶ τοὺς κόλπους της ἀνοίγει.

Καὶ ὁ Πρέσβυς του ὡς ζῶον σφαίρας ἄλλης θεωρεῖται·
Ἀπὸ παιδᾶς καὶ γυναῖκας καθ' ὁδὸν πολιορκεῖται.
Ὁ πλατύχειλος Αἰθίοψ καὶ αὐτὸς κατέστη Πάρις,
Καὶ ζητεῖται μετὰ λύχνου τοῦ προσώπου του ἡ χάρις.

Ἄλλ' οἱ Ἕλληνες μισοῦνται ὡς τοῦ Δάντου κολασμένοι,
Καὶ τὸ μῖσος τοῦτο μέχρι τῶν ἀρχαίων ἀναβαίνει·
Ἴσως καὶ τὸν Ὀμηρόν των, ἐν Ἀκαδημίᾳ πλήρει,
Καύση τις ἰησουίτης καὶ τὴν τέφραν αὐτοῦ σπεῖρη...

Ὅλοι ἔπεσαν ἐπάνω τοῦ πολυδακρύτου γένους,
Ὅμοιάζοντες τοὺς σκύλους εἰς τὰς ρύμας συνηγμένους,
Οἷτινες, καθὼς ἰδῶσι πόρρωθεν τὸν ψωμοζήτην

Ἄσθενῆ καὶ ρακενδύτην,

Ὅλοι τρέχουσι συνάμα καὶ τοῦ δάκνουσιν ἐν μέλος,
Ἄλλος τὴν ἰσχνὴν του κνήμην, ἄλλος τὸ ξηρόν του σκέλος...

Ἡ τῶν Τούρκων Πύλη δούλας καὶ τὰς Σάρδεις καὶ τὰ Σοῦσα,
 Τὴν ἀρχαίαν Βαβυλῶνα,
 Τὴν μεγάλην Καρχηδόνα,
 Τὴν Ὀφείρ καὶ τὴν ἁγίαν Ἱερουσαλήμ κρατοῦσα,
 Φαίνεται ἡ πάλαι Θύρα τοῦ μεγάλου Βασιλέως·

Καὶ Δαρεῖος ὁ Σουλτάνος

Ἐπ' αὐτῆς ὑπερηφάνως

Τῶν ἐνδόξων ὀνομάτων περιβάλλεται τὸ κλέος.

Ἄλλ' αὐτὸς καὶ τὸ δεσπόζον γένους του νομάδες, ξένοι,

Καὶ οὐδ' ἔθνος, οὐδὲ Κράτος.

Κακῶς ζῶσι καὶ ἀστάτως,

Γεωργίας, ναυτιλίας, ἐμπορίου στερημένοι.

Οὕτως εἰς τὴν Ἀσφαλτίτιν καὶ μεγάλοι καὶ ὠραῖοι

Καρποὶ σῶζονται εἰς κλῶνας

Ἀπατῶντες τοὺς αἰῶνας·

Ἐγγισέ τους· καὶ τὸ σῶμα καὶ τὸ χρῶμα καταρρέει . . .

Ἐπειδὴ ὁ Ναπολέων ἔλαβεν, ὡς τινες εἶπον,

Τὴν κυβέρνησιν τῶν Τούρκων κυβερνήσεώς του τύπον,

Οἱ πολλοὶ καὶ εἰς ποιήσεις καὶ πεζὰ συγγράμματά των

Τὸ Διβάνιον ὑμνοῦσι καὶ τὸ μέγα Βιζιράτον.

Ἐκλειςε τὰ βλέφαρά του εἰς τῆς δόξης του τὴν κλίην

Ὁ θανὼν Σατωβριάνδος, καὶ δὲν εἶδε τὴν αἰσχύνην.

Ἄλλοι ζῶντες· ἢ θανόντες ἐσιώπησαν ἐγκαίρως,

Λαμενγαῖος, Κορμενῆνος, Δελαβίγνος, Βεραγγέρος·

Εἰς τὰ γέμοντά των χεῖλη καὶ πειθοῦς καὶ ἁρμονίας
 Εὐωδιάζει τὸ μύρον τῆς αἰδοῦς καὶ ἀληθείας.

Ἦχῶ τότε, ἤχῶ εἶχεν εἰς τὴν εὐτυχῆ Γαλλίαν
 Ὁ λαλῶν διὰ πατρίδα καὶ διὰ ἐλευθερίαν.

Ἦ σὺ, ὅστις νέος ὕμνεὺς τὴν Σιών ἐπὶ τῆς λήρας,
 Πλὴν τὴν Μέκκαν καὶ Μεδίνην ἤδη ψάλλεις εἰς τὸ γῆρας,
 Λαμαρτῖνε! λίτρης εἶσαι τῆς δεσποτικῆς Τουρκίας
 Ἐπειδὴ ὁ πρῶτος ἦσο στύλος τῆς Δημοκρατίας,

Ἦ διότι ἀγαπῶσι τὰς παρθένους Πιερίδας
 Οἱ Ὄθωμανοὶ ὡς ἄλλας παραδείσου τῶν Οὐρίδας;

Ξενοφῶν τῶν Μουσουλμάνων, ναί, κατὰ βορρᾶν καὶ νότον
 Τὸ ἱστορικόν σου γένος ὑπερμάχησε τῶν φώτων.

Πυρῶν τόσων, δὲν τ' ἄρνοῦμαι, φαεινὰς αὐτὸ κολῶνας
 Πρὸς ἀνάβλεψιν τοῦ κόσμου ὕψωσε κατὰ αἰῶνας!

Χιλιάδας μὲν βιβλίων ἔκαυσεν ὀκτακοσίας

Ὁ Ὁμάρης εἰς τὰς Θέρμας τῆς κλεινῆς Ἀλεξανδρείας.

Ἄλλας δὲ διακοσίας ἐκλεκτὰς τῆς ὑψηλίου.

Περικλῆς ὁ Ἀμουράτης ἔμπροσθεν τοῦ Βυζαντίου (31).

Ναί, φιλάνθρωπον, ὡς λέγεις, τῶν Ὄθωμανῶν τὸ γένος.
 Δίκαιος καὶ σοῦ καὶ ἄλλων τόσος ὕμνος, τόσος αἶνος!

Εἰς σκολοπισμοῦς οἱ Τοῦρκοι, ἀγχονίσεις καὶ σταυρώσεις,

Εἰς κοκκάλων ἐξχρηθώσεις καὶ μελῶν καταστρεβλώσεις,

Ἐννεακοσίας μόνον μυριάδας, ὄχι πλέον,
Ἐξωλόθρευσαν Ἑλλήνων ἢ καὶ ἄλλων Εὐρωπαίων.

Ἀλλὰ γράφων ἱστορίαν τῶν ἡρώων σου ἀρχαίαν,
Ἴσως χρήζης ὕλης νέας· ἰδοὺ δίδω σοι ὠραίαν·

Τριῶν νήσων ἐκπορθήσεις, γυναικῶν τριῶν θανάτους

Καὶ τριῶν Σουλτάνων πράξεις εὐκλεῖς καὶ ἀθανάτους.

—Εἰς Χαλκίδα ὁ Μωάμεθ, κύριος τοῦ Βυζαντίου,

Ἐφερν ἐξ μυριάδας κατὰ γῆν στρατοῦ ἀγρίου·

Τριακόσια δὲ ἅμα πτεροφόρα κάτεργά του

Ἐχοντα χαλκίνους ὄλμους, ἐξεμουῖντα πῦρ θανάτου;

Μεταξὺ ἐφόδων δύο ἔβαλον τὴν πόλιν ταύτην.

Πρὸς πεζὸν στρατὸν τοσοῦτον καὶ πρὸς στόλον πολυναύτην

‘Ο Ἐρίσσοσ, ἐπτὰ ἔχων χιλιάδας Εὐβοέων,

Ἐφ’ ἡμέρας δεκαπέντε στῆθος ἔταξε γενναῖον,

Καὶ ἀπώλεσεν ὁ Τοῦρκος εἰς συγκρούσεις ἐξ ἑπιφάνειας

Τετρακισμυρίους ἄνδρας καὶ τριάκοντα τριήρεις.

Ἄλλ’ ἡ καρτερία τέλους τοῦ φρουρίου ἀπεσώθη,

Αὐτὸς δὲ πιστὰ τοῦ Τοῦρκου ἔλαβε καὶ παρεδόθη.

‘Ο Μωάμεθ τότε ἄλλους Ἕλληνας εἰς τοῖχον κτίζει,

Ἄλλους εἰς σταυρὸν ὑψίνει, ἄλλους ἀνασκολοπίζει,

Καὶ τὸν ἥρωα Ἐρίστον μετὰ λύσσης πριονίζων,

Χαίρει βλέπων αἷμα ῥέον καὶ ἀκούων ὄστουν τρίζον.

Εἰς τὴν βίβλον παροῦσαι ἡ συμβία του Μαρία

Καὶ ἡνέα του θυγάτηρ, ἡ γλυκυκῶπις Εὐδαξία,

Μεταξὺ λειποθυμίας ἦσαν καὶ παραφροσύνης.
 Ἐτελεύτησεν ἡ μήτηρ εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδύνης,
 Καὶ ἀναίσθητος ἡ κόρη παρὰ τὸν νεκρὸν πατέρα
 Ἐπέσεν ὡς πίπτει κρῖνον, καὶ τοῦ κρῖνου λευκοτέρα.

Ὁ Μωάμεθ, τὴν ἠράσθη, καὶ εἰς τὸν γυναικωνίτην
 Τὴν χρυσόκομον ἐπῆρε τῆς Εὐβοίας Ἀφροδίτην.
 « Εἰς τὰ σπήλαια ἐν μέσῳ λεοπάρδων καὶ λεόντων,
 « Ἐκράξεν ἡ νέα τότε, εἰς τὸ στόμα τῶν δρακόντων,
 « Παρὰ εἰς τοὺς ὄνυχάς σου, ὦ θηρίον, τοὺς βαμμένους
 « Εἰς τὸ αἷμα τοῦ πατρός μου καὶ τοῦ δυστυχοῦς μου γένους!
 Καὶ ὁπότε ὁ Μωάμεθ ὤρμησε μετὰ μαχαίρας,
 « Ἐγὼ, εἶπε, πρὸς σὲ τρέχω . . . κτύπα . . . φόνευσέ με, τέρας! . . .
 « Τὸ μαρτυρικόν μου αἷμα χῦσέ το . . . Τί περιμένω; . . .
 « Εἰς τὸν τάφον τῶν γονέων ἀγνή κόρη καταβαίνω . . . »
 Μέχρι τῆς λαβῆς τὸ ξίφος εἰς τὸ στῆθός της ἐπήχθη,
 Καὶ τὸ στόμα της ὡς ῥόδον αἱματόφυρτον ἀνοίχθη.

Αὐτὰ, φίλε Λαμαρτίνε, εἰς τὸν κάλαμόν σου φέρω.
 Βάπτε τον εἰς αἷμα, γράφων ταῦτα καὶ τὰ πραιτέρω.

—Ὡς ὁ ἀλιεὺς τὸν γριπὸν ῥίψας ἀνωθεν τοῦ πλοίου
 Ἐσωκλείει τὸν ξιφίαν εἰς τὸν κύκλον τοῦ δικτύου,
 Ἐγκλείστον ὁ Σολιμάνος παρεφύλαττε τὴν Ῥόδον.
 Μετ' ἀποτυχίαν δύο φρικαλέων τευ ἐφόδων
 Καὶ θυσίαν Νεολέκτων ἑκατοντακισχιλίων,
 Ἐκράζε πρὸς τὸν στρατὸν τοῦ ἀκινάκην κυρτὸν σείων.

«Αὐριον ἢ τελευταία τῶν Χριστιανῶν ἡμέρα,
 «Καὶ μὴ φέγγῃ ἄλλη ταύτης εἰς τὴν γῆν τρομερωτέρα!
 «Εἰς ἐμὲ τῆς πόλεως τῶν τὰ ἐδάφη καὶ οἱ λίθοι!
 «Εἰς σᾶς ὅλος πῶν ὁ πλοῦτος καὶ τῶν γυναικῶν τὰ πλήθη!»

Ἐδραμον τὴν ἐπιούσαν δεκατρεῖς του μυριάδες,
 Καὶ ἀλάλαξαν καὶ ὄρη καὶ πεδία καὶ κοιλάδες·
 Ἐρρίψην ἐκ τῆς Ἀγίας ἄνω Ἐλεημονίτρας
 Τηλεβόλων βαρεῖς μύδρους ἔλκοντας ἑκατὸν λίτρας,
 Καὶ ἀφέντες εἰς τὰς τάφρους σώματα νεκρῶν μυρίων,
 Ἦνοιξαν τὸ τεῖχος ὅπου αἱ γυναῖκες τῶν Ῥοδίων
 Θνήσκουσαι ὑπὲρ θρησκείας, τάφων, οἰκῶν καὶ φιλιτάτων,
 Φραγμὸν ἔθετον πρὸς τούτους ἐκ δρεπάνων καὶ δοράτων.

Ἀμαζῶν καὶ εἰς τὴν τόλμην καὶ εἰς τὸν βαθμὸν ἢ πρώτη,
 Ἡ Αἰκατερίνη μάχην πεισματώδη συνεκρότει.
 Εἶχε Κύπριδος τὸ κάλλος, εἶχε Χάριτος τὸ σχῆμα
 Καὶ Ἀρτέμιδος τὸ μέγα καὶ ἀνάστημα καὶ βῆμα.
 Ἐμπροσθεν τῆς καιομένης στέγης τῆς προπολεμοῦσα
 Καὶ τοὺς δύο ἀνηλίκους παῖδάς τῆς χειροκρατοῦσα,
 Εἶδεν αἴφνης φονευθέντα τὸν ἀνδρεῖον σύζυγόν τῆς·
 Εἰς τὸ αἷμα τῆς πληγῆς τοῦ ἔβαψε τὸ δάκτυλόν τῆς,
 Εἰς τὸ μέτωπόν τῶν τέκνων ἔγραψε σταυροῦ σημεῖον
 Καὶ τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο ἔσφαξε μετὰ δακρῶν,
 Εἰς τοῦ οἴκου δὲ τὰς φλόγας ρίπτουσα τὰ πτώματά τῶν
 Ἐκραξε· «Γενῆτε, παῖδες, κόνις ὀλοκαυτωμάτων!»

« Τὴν ἀφὴν τῶν Μουσουλμάνων σεῖς οὐδὲ νεκροὶ φοβεῖσθε . . . »

« Ἐξασφαλισμένοι πλέον κατὰ τῆς αἰσχύνης εἶσθε . . . »

Τοῦ ἀνδρός της φορεῖ τότε τὸν αἵματηρὸν χιτῶνα,
Καὶ τὴν σπάθην αὐτοῦ δράττει, καὶ πηδᾶ εἰς τὸν ἀγῶνα·
Τούρκους ἔκοψε κ' ἐκόπη, Τούρκους ἔσφαξε κ' ἐσφάγη,
Κράζασα· « Τὰ λείψανά μου ρίψετε εἰς τὰ πελάγη ! »

Ἐκυρίευσε τὴν Ῥόδον ὁ στρατὸς τοῦ Σολιμάνου
Καὶ εἰς τὸν ναὸν ἀνέβη τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου·

Τὴν πανάχραντον συντρίψας Τράπεζαν μετὰ μανίας,
Τὸν σταυρὸν καὶ τὰς εἰκόνας ἔσυρεν εἰς τὰς Πλατείας,
Καθ' ἣν ὄραν εἰς τὸ κύπτον ἔμπροσθεν τοῦ Πάπα πλῆθος
Ἐπιπτεν ἀπὸ τὸν θόλον τοῦ Ἁγίου Πέτρου λίθος,
Τὴν σφαγὴν καὶ τὴν δουλείαν τῶν Χριστιανῶν μηνύων
Καὶ ὑπὸ τὰ γόνατά του πρὸς ὄργην τὸν Ἄδην σείων.

Ἴδου αἷμα ὅσον θέλεις, τρυφερὲ μου Λαμαρτίνε·
Γράφε, γράφε, καὶ τὰ ὦτα εἰς τὰ περαιτέρω τείνε·

— Ἰουδαῖός τις Μικέζης, βαθυπλούτου ἔχων φήμην,
Ἐφερε Κυπρίους οἴνους εἰς τὸν Δεύτερον Σελίμην·
Μεθυσθεὶς ἐσπέραν μίαν ὁ Σουλτάνος μετ' ἐκείνου,
« Ἄπ' αὐτῆς τῆς ὥρας, εἶπεν, ἡγεμῶν τῆς Κύπρου γίνου.
« Ἐγὼ σ' ἔδωκα τὴν νῆσον, καὶ σὺ ταύτης λοιπὸν ὄλον
« Στέλλε εἰς ἐμὲ τὸ νέκταρ χρύσαφρον καὶ μυροβόλον. »

Τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ Βάχχου δίπλωμά του ὁ Ἑβραῖος
Λαβῶν, ἔτρεξεν εἰς Κύπρον μετὰ τίτλου βασιλέως·

Ἀλλ' ἡ Κύπρος, δὲν ὑπέϊκε· στόλος Τούρκων ἐνωπλίσθη,
 Στόλος ἄγων στρατὸν μέγαν, καὶ εἰς Πάφον προσωρμίσθη.
 Ὁ Λαλᾶ-Μουσταφᾶς ἦρχε καὶ γενναίως πολεμοῦντα
 Τὸν στρατάρχην Βρεγαδίνον κλείσας εἰς τὴν Ἀμαθοῦντα,
 Ὀκτακόσια χωρία μετὰ ταῦτα αἱματώσας
 Καὶ τὴν Λαιμησὸν σπαράξας καὶ τὴν Λάρνακα γυμνώσας,
 Ἔδραμε πρὸς τὴν ἀτρόμως ξιφουλκοῦσαν Νικοσίαν·
 Ἀλλὰ καὶ ἡ Νικοσία μετ' ἀντίστασιν ἀνδρείαν,
 Ὡς περιστερὰ πεσοῦσα εἰς ἰέρακας, ἠλώθη
 Ὅτε ὑπὸ τῶν ἐπτά του στρατοπέδων ἐκυκλώθη,

Ἐπλημμύρησαν οἱ Τούρκοι ἔνδον τῆς διαχυθέντες
 Καὶ εἰς πάντα δρόμον, οἶκον καὶ ναὸν διασπαρέντες.
 Αἱ γυναῖκες εἰς τὰ στήθη φέρουσαι τὰ φίλτατά των
 Ἐπιπτον εἰς λιθοστρώτους ἀγυιάς ἐκ τῶν δωμάτων,
 Καὶ ἡ κάρα Μοκενίγου, τοῦ φρουράρχου Νικοσίας
 Ἐπὶ λόγγης τὰς τριόδους ἔτρεξε καὶ τὰς Πλατείας.

Ὁ Σατράπης τότε θέσας εἰς τὸ μέγιστόν του πλοῖον
 Καὶ εἰς δύο ἔτι ἄλλα ὅσον ἄργυρον, χρυσίον,
 Ὅσας ἐκλεκτὰς γυναῖκας, ὅσῃν ἄλλην εἶχε λείαν,
 Προσφορὰν εἰς τὸν Σουλτάνον τὰ ἠτοίμαζε πλουσίαν.
 Εἰς αὐτὰ λαμπροὶ τὸ κάλλος καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ ἦσαν,
 Καὶ τρισχίλιοί του Τούρκοι πνέοντες θηρίων λύσσαν.

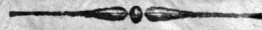
Ἡ Συγκλητικὴ Μοχρία, πρώτη τῶν αἰχμαλωτίδων,
 Συνομόσασα μετ' ἄλλων ἀτρομήτων Ἑλληνίδων,

Ἐβλεπε τὸ πῦρ εἰς ταῦτα καὶ τὰ τρία ὄμοῦ σκάφη,
 Ἐναέριοι δὲ πάντα ἔγιναν συμπάντων τάφοι,
 Καὶ σκηνοῦντα εἰς τὰς ἄκρας τῆς πρασίνης παραλίας
 Ἐπεκάλυψεν ἡ τέφρα τὸν στολάρχην τῆς Τουρκίας.

Τῆς ἡρωϊκῆς Μαρίας ὁ ἠμίκαυστος βραχίων
 Εἰς τὰ κύματα ἐφάνη μεταξὺ τῶν ναυαγίων,
 Καὶ ἠκούσθη κατ' ὀλίγον ἡ φωνή της σβυνομένη . . .

«Εἰς τὴν ἄβυσσον ταφῆτε, ὡς ἐγὼ, κατηραμένοι ! . . .»

Ἴδου, φίλε μου, καὶ τέφρα· ρίψε ταύτην ἀντὶ ἄμμου
 Εἰς τὰ αἱματόγραπτά σου διὰ γλαφυροῦ καλάμου.

ΜΕΣΟΓΙΟΣ.

Ἐν Μελίτῃ 18 Μαρτίου 1854.

Ἦλθα εἰς Μελίτην, ἥτις μεταξὺ τῆς Σικελίας
καὶ τῆς Ἀφρικῆς ὑφούται σκοπιὰ τῆς πειρατείας.
Εἰς αὐτὴν ὁ Ἄγγλος φέρει, ὡς εἰς κρύπτῃν τῶν λαφύρων,
Ὅσα πλοῖα συλλαμβάνει ἀπὸ τῶν τριῶν ἡπείρων.

Καθ' ἡμέραν χιλιάδες, μυριάδες Χριστομάχων
Ἄγγλων, Γάλλων ὑπὸ τοῦτον διαβαίνουσι τὸν βράχον,
καὶ ὁ πόντος Τουρκοφίλους εἰς τὰ νῶτά του κυλεῖ
τόσους, ὅσους ἰχθῦς ἴσως εἰς τὰ ἔγκατά του κλείει.

Ἄτμοκίνηταί των πόλεις φέρουσαι στρατοὺς ἀπείρους
μετὰ γογγυσμῶν ἀγρίων προπερῶσι τοὺς ζεφύρους,
Ὡς αἱ φέρουσαι τὴν ὕλην ἀερίων των πολέμων
Μελανόβαφοι νεφέλαι τρέχουσι πρὸ τῶν ἀνέμων.

Ἐχουσιν εἰς τὸν ἰστόν των τοῦ Μωάμεθ τὴν σημαίαν
καὶ θρασύπρωροι ζητοῦσι θάλασσαν αὐταὶ ἀρχαίαν,

Ὅπου ἐξελθὸν τὸ σῶμα νεογνὸν τῆς Ἀφροδίτης
Μεταξὺ τῶν Νηρηίδων ἔλαμψεν ὡς μαργαρίτης·

Θάλασσαν, εἰς ἣν ἀνέδου ἐπιπλέουσα ἡ Δῆλος
Καὶ φορεῖ ἐκ κοραλλίων περιδέραιον ἡ Μῆλος,
Ὅπου τῆς Σαπφοῦς τὰ ἔπη ἀλκυόνες κελαδοῦσι
Καὶ γλαυκοὶ δελφῖνες ἔτι τὸν Ἄριονα ζητοῦσι.

Πλέουσι πρὸς τὰ πελάγη, ὅπου ἐκ τῆς Ἰωλκοῦ του
‘Ὁ Ἰάσων ἐπιβαίνων τὴν Ἀργῶ πρὸς κτήτιν πλούτου,
Πάρεδρόν του εἰς τὴν πρύμνην ἔφερε τὸν Ἡρακλέα
Καὶ πραῦοντα τὸ κύμα δι’ ἀσμάτων τὸν Ὀρφέα.

Ἐν Μελίτῃ, 19 Μαρτίου 1834.

Δύο ἔτι χαρακτῆρας προσλαμβάνει ἀδικίας

‘Ὁ τοῦ Ἀγγλοῦ καὶ τοῦ Γάλλου ὀπλισμὸς ὑπὲρ Τουρκίας.

‘Ὁ στρατὸς των ὄχι μόνον τὴν Τουρκίαν προφυλάττει,
Ἀλλὰ καὶ τοῦ Μοσχοβίτου ἐποφθαλμιᾷ τὰ Κράτη·
Καὶ ἰδοὺ τὴν τρίαινάν των πηγούσιν εἰς τὴν Ῥωσίαν
Στόλοι πλέοντες πρὸς ἄρκτον, πλέοντες πρὸς μεσημβρίαν.

Ἐκτὸς τούτου καὶ εἰς ἔθνη μισοπόλεμα ἡ δύσις
Διαδίδωσι τὴν θέρμην τῆς αἰμοχαροῦς τῆς λύσης,
Εἰς εὐεργεσία· λήθην τὴν Αὐστρίαν ἀναγκάζει,
Καὶ διὰ διστόμου ξίφους τοὺς λαοὺς αὐτῆς βιάζει,
Σλάβους τοὺς πολλοὺς, εἰς μέγαν πόλεμον κατὰ τῶν Σλάβων,
Κκὶ φωνάζει ὡς τὸ πάλαι ὁ προφήτης τῶν Ἀράβων·

«Κατ'έμοῦ τὰ ὄπλα φέρει πᾶς τις ἐκ τῶν οὐδετέρων,
 «Ὁ ὑπὲρ ἐμοῦ μηδ' ὄπλα μηδὲ πῦρ εἰς χεῖρας φέρων.»
 Καθ' ὃν χρόνον λαοὺς τόσους εἰς τὸν Ἄρην αὐτὴ θύει,
 Ἐκ τοῦ περισσοῦ καὶ ἄλλους εἰς τὰ αἵματα κυλίει·
 Κατ' ἀόπλων φυλῶν στέλλει τὸν Σαμίλην, ὅστις σφάζει
 Παῖδας, γέροντας, γυναῖκας, καὶ ναοὺς των διαρπάζει·
 Αὐτὴ δὲ τὴν εἰρηναίαν τοῦ Κερδώου Ἐρμοῦ πόλιν,
 Ὀδησσὸν τὴν τροφοδότιν, παρ' ὀλίγον καίει ὅλην . . .

Πλὴν φωνήτις ἀνυψοῦται κατ' ἀνομημάτων τόσων ;
 Ἡ Εὐρώπη μίαν μόνην φωνὴν ἔχει, —κατὰ Ῥώσσων . . .

*

Διατί κατὰ τῶν Ῥώσσων ἡ Εὐρώπη πνέει φόνον ;
 Μὴ διότι ἐξανέστη ὁ Ἀλέξανδρος τῶν μόνων.
 Ὅτε τῶν ἐθνῶν τοὺς ὄρους ἀφαιρῶν ὁ Ναπολέων,
 Ἐσχίσε τὰς ἀλουργίδας ἀρχαιτάτων Βασιλέων,
 Ὡς ὡὰ παρήττημένα ἠθροίζε τῆς γῆς τὰ Κράτη
 Καὶ τὴν οἰκουμένην ὅλην ὡς νεοσσιὰν ἐκράτει ;

Ἐν ᾧ πᾶσα σὺ, Εὐρώπη, τῶν στρατῶν τοῦ ἦσο λεία,
 Ἐν ᾧ χεῖρα νὰ σαλεύσῃ πᾶς Μονάρχης ἐδειλία,
 Καὶ σκηνάς του τὰς καθέδρας ἔβλεπες τῶν Βασιλείων,
 Ὁ Ἀλέξανδρος τὸν γαῦρον Ἄρχοντα τῶν Ἀσσυρίων
 Μόνος ἔρριψε, πατάξας καὶ αὐτὸν καὶ τοὺς στρατοὺς του
 Καὶ εἰς πῦρ τὴν Μόσχαν δόσας μετὰ τόλμης ἀνηκούστου

Ἐπεσεν ὁ Βασιλεύς... ἡ γῆ ὅλη διεσχίσθη,
 Καὶ ὁ Κόρτος δορυκτῆτωρ εἰς τὸν Ἄδην ἐκυλίσθη,
 Καὶ περὶ αὐτὸν τὸν μέγαν ἐξολοθρευτὴν τῶν θρόνων
 Οἱ κατακτηταὶ συνῆλθον τῶν ἀρχαίων ὄλων χρόνων
 Κράζοντες· «Καὶ σὺ ἐάλως κ' εἰς ἡμᾶς κατελογίσθης;
 «Ἐωσφόρε χθὲς ἀστράπτων, σήμερον πῶς ἀπεσβύσθης»
 *

Καταισχύνην καὶ νικῶντες περιμένετε μεγάλην,
 ἢ τοῦ Τούρκου Πρωτοστᾶται, ἀπὸ τὴν τοιαύτην πάλην.
 Ὡς παραφυάδα σάρκα, ἣτις φέρει δυσμορφίαν,
 Ἡ Εὐρώπη ἄνωθὲν τῆς ἀποκόπτει τὴν Τουρκίαν·
 Καὶ σεῖς σχίζοντες τὰς φλέβας τῆς Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας
 Τὸ θερμότερόν των αἷμα εἰς αὐτὴν μετακενοῦτε,
 Εἰς αὐτὴν, ἣτις, μυρίας
 Ἐμψυχώσεις καὶ ἂν λάβῃ, ἐκ τοῦ γήρατος νεκροῦται!
 Καταβραχίων σφυροκόπος τῆς Ἑλλάδος ὁ βραχίων,
 Ἔσεισε τὸ τοῦ Ὀσμάνου κτίριον ἐκ θεμελίων.
 Λίθοι ἕκτοτε μεγάλοι ἔπεσαν ἀπὸ τῶν τοίχων,
 Καὶ τῆς πτώσεώς των πᾶσα ἤκουσεν ἡ γῆ τὸν ἦχον.
 Σεῖς τὰς κρημισθείσας πέτρας τοῦ ὑψιτενοῦς του θόλου
 Συναθροίζοντες, εἰς νέαν ἄρμωσίν των ἀσχολεῖσθε,
 Οὐδὲ σκέπτεσθε διόλου
 Ὅτι πρὸς στερεώσιν των πηλόν, ἄσβεστον στερεῖσθε.

Οι λκοὶ ἀπατηθέντες σὰς ὑψοῦσιν ἀνδριάντας·
 Ἄλλὰ θέλουσι καλύψει μετ' ὀλίγον αὐτοὺς πάντας,
 Ὡς ἡ Θέμις συγκαλύπτει παραδίδουσα εἰς φόνον
 Τὰς φρικτὰς καὶ ἀπαισίους κεφαλὰς τῶν μητροκτόνων,
 Ἐπειδὴ, οὐδεὶς τῶν δύο τὴν μητέρα του οἰκτεῖρων,
 Σφραγιάζετε ἀσπλάγχχνως τὴν Γαλλίαν καὶ Ἀγγλίαν
 Διὰ τὸν Ἀβουβεκῆρον,
 Καὶ ἀφίνετε τὰ ἔθνη τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν δουλείαν.

Ἐν Μελίτῃ, 20 Μαρτίου 1834.

Ἐφθασεν ὁ Τουρκισμὸς τῶν εἰς ἀπίστευτον μανίαν!
 Ἐκ τῆς γῆς τὴν βέβηλὸν τῶν φέρουσι Βαβυλωνίαν
 Εἰς τοὺς οὐρανίους δόμους, ὅπου τὸν Μωάμεθ ἔτι
 Σύμμαχον τοῦ Θεανθρώπου ἡ ἀσέβειά τῶν θέτει,
 Καὶ, ὡ τῶν ἀνθρώπων γένη,
 Μάθετε τὴν ὄραν ταύτην τί ἀθέμιτον συμβαίνει.

Ὁ Βελζεβουὺλ τὰς δύο ἔχων ἔτι παρειὰς του
 Ἐρυθρὰς ἀπὸ τὰς φλόγας καὶ τοὺς κερανοὺς τοῦ Πλάστου,
 Ἐκ τῶν Παρισίων φέρει τὸν σταυρὸν τῆς λεγεῶνος
 Κόσμημα εἰς τὸν Μεζίτην, τὴν Καλίφην Βαβυλώνας.

Ὁ Χριστὸς δὲ τὴν μεγάλην
 Τῆς σταυρώσεως ὁδὸν συναισθάνεται καὶ πάλιν.

Καὶ ὡς ἥλιος ἐκλείψας ἔχων ἡμισυ προσώπου
 Ἄλλος Δαίμων, ὑπουργὸς τις τοῦ καταχθονίου τόπου,

Εἰς τὴν μαύρην του παλάμην, μαύρην ὡς τὴν καταιγίδα,
 Τὴν διάσημον ἐκ Λόνδρας ἄγει περιγονατίδα,

Τὴν κρεμᾶ ὑπὸ τὸ σκέλος

Τοῦ Σουλτάνου, καὶ τοῦ Ἄδου εἰς τὴν γῆν ἤχει ὁ γέλως.

Καὶ τῆς Δύσεως οἱ Πρέσβεις μετὰ μουσικῶν ὀργάνων
 Ἄγορεύοντες Ἰππότην τοῦ Σωτῆρος τὸν Σουλτάνον,
 Κράζουσι· «Βωμόν σου ἔχε τὴν ὑψίδομον Σοφίαν,
 «Καὶ τῆς Μέκκας σου εἰς ταύτην τέλει τὴν ἱερουργίαν.

«Τοῦ Μωάμεθ ἡ θρησκεία

«Ἀίρεσις, καὶ οὐχὶ ἄλλο, τοῦ Χριστοῦ καὶ αὕτη μία (32).»

Ἐν Κυθήροις, 22 Μαρτίου 1854.

Μ' ἔφεραν αἱ χελιδόνες τῆς Ἑλλάδος ἀγγελίαν·
 Πίνδος, Ὀλυμπος καὶ Ἄθως ἀρειμάνιον πρεσβείαν
 Εἰς Ἀγρίνιον, Ἰπάτην ἔστειλαν καὶ Ἀταλάντην,
 Καὶ ζητοῦσι τῆς δευτέρας πάλης τῶν τὸν Ἰψηλάντην

Ἐβδομήκοντα λογάδες λοχαγέται εἰς Ἀθήνας
 Τὰ τυραννομάχα ξίφη κρύπτουσιν εἰς τὰς μυρσίνας,
 Καὶ καλοῦσιν Ἐπιτρόπους δύο ἐκ τῶν κορυφαίων,
 Χαζῆ-Πέτρον καὶ Ζαβέλλαν, καὶ τὸν Σοῦτσον τὸν Τυρταῖον (33).

Ἐπειδὴ ὁ Γορσακῶφης εἰς τὰς Ῥωσικὰς του μοίρας
 Ἔστησεν ἐπὶ τοῦ Ἰστρου διαβάσεως γεφύρας,
 Τοὺς στρατοὺς τῶν δὲ οἱ Τοῦρκοι συνεκέντρωσαν εἰς Λῆμον,
 Ὁ καιρὸς αὐτὸς ἐκρίθη καιρὸς δόξης καὶ πολέμων . . .

Τὴν Ἀνατολὴν ἐκ νέου ὡ χαρά! πῦρ θεῖον καίει
 Μόλυβδος, ἡ βασιλεία τοῦ Μωάμεθ καταρρέει
 Ἄλλὰ σίδηρος, τὸ γένος τῶν Ἑλλήνων ἐρυθροῦται,
 Καὶ ὁ ἄφθαρτος σταυρὸς τῶν ἄνωθεν ἀποστιλβούται.

Αἴρονται λοιπὸν αἱ φλόγες, φθάνουσιν εἰς Θεσσαλίαν,
 Εἰς τὴν Ἠπειρον ἐκείθεν καὶ εἰς τὴν Μακεδονίαν.
 Ἄπο τέφραυ ἀρωμάτων εἶθε φοῖνιξ μυροβόλος
 Μετ' ὀλίγον νὰ ἐξέλθῃ ὁ ἀρχαῖος κόσμος ὅλος!

Εἰς τὸ σκότος τῆς δουλείας καὶ τοῦ χρόνου κεκρυμμένη
 Τῆς ἠρωικῆς Ἑλλάδος ἡ μορφή μὴ πλέον μένη.
 Εἰς τὸ πῦρ τῶν τηλεβόλων ἄς ἀναφανῇ ὡραία,
 Ὡχρὰ μὲν ἀπὸ τᾶς λύπας, ἀλλ' ἀγήρατος καὶ νέα!

Ἕλληνες, καθεὶς μου στίχος τὴν Τουρκίαν τρέχων ὄλην
 Ἄς ἀνάπτῃ πυρὰν μίαν ὡς δαυλὸς εἰς πᾶσαν πόλιν,
 Καὶ τὸ δίζυγον πῦρ ἅμα τῆς Πατρίδος καὶ Θρησκείας
 Ἄς φονεύῃ καὶ τοὺς Τούρκους καὶ τοὺς φίλους τῆς Τουρκίας!

*

Μᾶς φωνάζουν καὶ Σέρβοι, μᾶς φωνάζουν καὶ Δάκες,
 Θεσσαλοὶ κ' Ἠπειρώται, Μακεδόνες καὶ Θράκες,
 Καὶ ὁ Λῆμος εἰς Ἄθων καὶ ὁ Ἄθως εἰς Ὅσσαν
 Μεταφέρουν ἐκείνων τὴν βροντόφωνην γλῶσσαν.
 Ἄντι σίτου πυρῖτις εἰς τὴν γῆν τῶν σπαρμένην
 Ἐνα μόνον σπινθῆρα, ἕνα μόνον προσημένει.

Τῆς Ἑλλάδος οἱ παῖδες σεῖς γενῆτε σπινθῆρες,
 Στρατηγοὶ τῶν γενῆτε καὶ τοῦ Γένους σωτῆρες.
 Στὴν παλάμην καὶ πάλιν τὸ σπαθί, τὸ σπαθί,
 Καὶ τὸ αἷμα ποτάμι καὶ τὸ αἶμ' ἄς χυθῆ!

Ἄστοι τοῦ Ὀλύμπου τὰ βουνὰ στερημένοι,
 Στὸ στενὸν αὐτὸ Κράτος τῆς Ἑλλάδος κλεισμένοι,
 Τὰ πτερὰ καὶ τὰ νύχια μόλις πλέον βαστάτε.
 Ὁ Θεὸς σᾶς ἀναίγει τὸ κλουβί, καὶ πετᾶτε!

Εἰς τὴν πόλιν πετᾶτε τοῦ ποτὲ Κωνσταντίνου.
 Καθεὶς δράξετε μέρος τῆς πορφύρας ἐκείνου,
 Καὶ τὰ μέρη τῆς μίαν οἱ Πανέλληνες ὦραν
 Ἄς ἐνώσωμεν ὅλα στὴν διθάλασσην χώραν.
 Στὴν παλάμην καὶ πάλιν τὸ σπαθί, τὸ σπαθί,
 Καὶ τὸ αἷμα ποτάμι καὶ τὸ αἶμ' ἄς χυθῆ!

Στὴν Ἁγίαν Σοφίαν τὸ θυμίαμα καίει,
 Καὶ τὸ πλῆθος σταῖς πέτραις γονατίζει καὶ κλαίει.
 Κωνσταντῖνος ὁ Μάρτυρ, πρὶν ὡς Μάρτυρ πεθάνῃ
 Τὴν ἁγίαν στὰ χεῖλη Κοινωνίαν λαμβάνει,
 Καὶ χορὸς τῶν Ἀγγέλων μελανὰ ἐνδυμένος
 Ἄπ' ἐπ' αὐτῷ του κλαίει καὶ αὐτὸν καὶ τὸ Γένος.

Πλὴν τὸ Λάβραρον πάλιν αὐτὸς τῶρα βαστάζει,
 Εὐλογεῖ τὴν Ἑλλάδα καὶ στὰ ὄπλα μᾶς κράζει.

Στὴν παλάμην καὶ πάλιν τὸ σπαθί, τὸ σπαθί,
 Καὶ τὸ αἶμα ποτάμι καὶ τὸ αἶμ' ἄς χυθῆ!

Εἰς τὰ τεῖχη ἐπάνω αὐτὸς ἔκραζε τότε

«Πολεμᾶτε τοὺς Τούρκους! πληγαῖς λάβετε, δότε!»

Πλὴν τὴν σπάθην σπασμένην κάτω ἔρριψε τρέχων,

Λετὸς τὰ πτεράτου καὶ τὰ νύχια του ἔχων,

Κι' αὐτὰ λέγουσα τέλος ἡ φωνή του ἐσπάρη

«Πάρετέ μου τὴν κάραν μὴν ὁ Τοῦρκος τὴν πάρη...»

Ἀλλὰ τῶρ' ἀπ' τὴν δούλην τοῦ Μωάμεθ κολώναν

Ὁ νεκρὸς τὴν ἀρπάζει, καὶ φορεῖ τὴν κορώναν (34).

Στὴν παλάμην καὶ πάλιν τὸ σπαθί, τὸ σπαθί,

Καὶ τὸ αἶμα ποτάμι καὶ τὸ αἶμ' ἄς χυθῆ!

Ἐκεῖ τρέξετε ὅπου, ὅπου θέλει καθήσει

Τὸν οὐράνιον θρόνον ὁ Θεὸς ἂν ἀφήσει,

Ἐκεῖ ὅπου ὡς φόρον ἡ βασίλισσα Χώρα

Γαιῶν δύο λαμβάνει, πόντων δύο τὰ δῶρα...

Νὰ ὁ Δούναβις, ὅστις μόνον ἔχυνε δρόσον.

Φωτιᾶς ρεύματα χύνει καὶ στρατεύματα Ῥώσων...

Καταιβαίνει ὁ Ῥώσσοι, τὴν Ἑλλάδα κυττάζει
 Καὶ «στὰ ὄπλα, ὦ γένος ὀμοθάπτιστον!» κράζει.
 Στὴν παλάμην καὶ πάλιν τὸ σπαθί, τὸ σπαθί,
 Καὶ τὸ αἷμα ποτάμι καὶ τὸ αἷμ' ἀεὶ χυθῆ!

Ὁ ἀγὼν τῆς Ἑλλάδος ἱερὸς καὶ ὠραῖος,
 Καὶ κἀνεὶς Ἀγγλο-Γάλλος καὶ κἀνεὶς Εὐρωπαῖος,
 Δὲν σηκώνει, Ἑλλάς μου, κατ' ἐπάνω σου δόρυ,
 Κι' ἂν σηκώσῃ τὸ θραύουν τὰ μεγάλα σου ὄρη . . ,
 Πλὴν σὲ φέρει ὁ Φράγκος ἀλυσίδαις, ἀγχόναις,
 Κ' ἐλησμόνησεν ὅσα ἐνθυμοῦντ' οἱ αἰῶνες . . .
 Μίαν βίβλον σου φέρε εἰς τὸ ἓνα σου χέρι,
 Τὸν σταυρὸν εἰς τὸ ἄλλο, καὶ εἶπέ τον· «Καρτέρει!»
 Στὴν παλάμην καὶ πάλιν τὸ σπαθί, τὸ σπαθί,
 Μὰ τὸ αἷμα τοῦ Φράγκου καὶ αὐτὸ ἀεὶ χυθῆ!

Ἐν Λευκάδι, 24 Μαρτίου 1854.

Ἡ Ἑλλάς κινεῖται ὅλη . . . Ποῖα ἔξαψις πνευμάτων! . .
 Ὅτε ὁ σφοδρὸς βορέας ἀνυψοῖ βουνὰ κυμάτων,
 Τότε τὴν μικρὰν τοῦ λέμβου εἰς τὴν γῆν ὁ κωπηλάτης
 Ἀποσύρει . . . διὰ λίθων ἀσφαλίζει τὰ πλευρά της,
 Καὶ τὴν θάλασσαν ἀκούων ὀλολύζουσαν σταυροῦται,
 Καὶ ὑπὸ τὸ μέγα κράτος τῶν στοιχείων ταπεινοῦται.
 Ἄλλ' ἀτρόμητος ὁ Ἕλληνας,
 Καὶ τοὶ βλέπων τῆς Θουέλλης προχωροῦσταν τὴν νεφέλην,

Φέρει πρὸς τὸν μαῦρον σάλον, φέρει πρὸς τὴν καταγιῖδα
 Τὸν ἀδύνατον ἱστὸν του, τὴν ξυλίνην του τροπίδα.

*

Οἱ ἐπτὰ τῆς Βρεττανίας κυματόπληκτοι στρατῶνες,
 Οἱ ἐπτὰ τῆς κατὰ Γάλλων, κατὰ Ῥώσων προμαχῶνες,
 Τὰ ἐπτὰ στενὰ κλωβία ὅπου πόνου αἰωνίου
 Φωνὰς χύνουσι θρηνώδεις τὰ πτηνὰ τοῦ Ἰονίου,
 Αἱ ὠραῖαι καὶ ἀνδρεῖται νῆσοι μέχρι τῶν ἀβύσσων
 Συνταράσσονται πρὸς ῥῆξιν τῶν Βρεττανικῶν ἀλύσων.

Διασεῖει πρώτη ὕλων ἢ ἀντίπαλος Κορίνθου
 Τὰ βαρέα φρούριά της ὡς, νὰ ἦσαν ἀπὸ πλίνθου,
 Καὶ ἀναπηδᾷ ἡ ἄλλη ὡς ὁπότε ἡ προστάτις
 Καὶ Οὐαρδικὴ ἀγχόνη ἔσφιγξε τὸν λάρυγγά της.
 Παραιτεῖ τὴν Ζάκυνθόν του ὁ Δομενεγίνης μάρτυς,
 Ὡς παρήτει τὴν πατρίδα ὁ πολεμιστὴς τῆς Σπάρτης.

Ἡ καρδιά τῆς Ἰθάκης παλαιὸν της πονεῖ πόνον·
 Ἐνθυμεῖται τοῦ Δρακούλη προμαχῆσαντος τὸν φόνον
 Εἰς τὸν ἐν Δραγασνίῳ Δεωνίδειον ἀγῶνα,
 Καὶ εἰς τοὺς υἱούς της δίδει ξίφη νέα Τουρκοκτόνα.
 Τὸν Λευκάδιον ὁ Ἄγγλος συγκρατεῖ . . . πλὴν εἰς τὸ κῦμα
 Ῥίπτεται αὐτὸς καὶ φεύγει, τῆς Σαπφοῦς περὶ τὸ βῆμα.

Η ΠΕΙΡΟΣ.

Αντιπέραν τῆς Λευκάδος, 25 Μαρτίου 1854.

Κι Γρίβα! εἰς τὴν Περατιᾶν ἰδοὺ ἔφθασα ἐγκαίρως.
Ἄγρυπνος σκοπὸς τοῦ Κράτους μένων εἰς αὐτὸ τὸ μέρος,
τὴν βροντὴν τοῦ πυροβάλου χρόνους ἐκαιροφυλάκτεις.
Σάλπιγξ Ῥώσων, Ἄγγλων, Γάλλων ἤχησε πολεμοκράκτις.
Προλαμβάνοντες τὴν ἄρκτον, προλαμβάνοντες τὴν Δύσιν,
τοῦ Γορδίου δεσμοῦ κόψιν μᾶλλον δώσωμεν ἢ λύσιν.
Ὅ τὸ Ναύπλιον μὴ δώσας, Γρίβα, εἰς τὸν Ἰβραίμην,
σύ τοῦ Ἄετοῦ ὁ ἦρωες, πιστὸς μένε εἰς τὴν Φήμην.
Δράττων τὴν ἡρωϊκὴν σου, βαρυσίδηρον ῥομφαίαν,
ἀρέπε κλάδους χλωρᾶς δάφνης καὶ παραίτει τὴν ἐλαίαν.
Δὲν ἐγήρασεν ὁ λέων τῆς Ἀκαρνανίας ἔτι.
Σώζονται οἱ ὄνυχές του, καὶ τοῦ σείεται ἡ χαιτή . . .
Πλὴν τὴν ἱεράν σημαίαν βλέπω τοῦ Σταυροῦ ἐτοίμην,
καὶ γυμνὴν τὴν μάχαιράν σου, καὶ τὴν χεῖρά σου προθύμην.
Εἰς αὐτὰ τὰ δάση ἄνδρες χίλιοί σου συνηγμένοι
Μὲ κυκλοῦσι, μὲ λαλοῦσι, καὶ τὸ πῦρ των μὲ θερμαίνει.

Ἄσματα ἐλευθερίας ψάλλοντες ἄς προχωρῶμεν,
 Καὶ κροτουῦντες τῆς Γραβίας τὸν χορὸν ἄς πολεμῶμεν...

Τέκνα γνήσια Ἑλλήνων, εἰς τὴν Ἥπειρον πετάτε!
 Σῶμα ἓνα, ψυχὴ μία, τὸν Ἀγαρηνὸν κτυπάτε,

Τὸ διάδημα νὰ πέσῃ τοῦ Μεζίτου τρομασμένου!

Ἢ πατρίς καὶ ἡ Ὀρησκεία

Δίστομη ῥομφαία μία

Εἰς τὴν δεξιάν ἄς λάμψῃ Γένους ἀναστατωμένου!

Ἐξω τῶν ὀρίων, Γρίβχ, τοὺς ἀνδρείους σου ὀδήγει!
 Μέχρι τῶν Ἰωαννίνων τοὺς Ὄθωμανοὺς κυνήγει!

Σεῖς ἡμᾶς ἀκολουθεῖτε, καὶ σὺ Ζέρβα, καὶ σὺ Στράτε,
 Καὶ σὺ Βαρνακιώτη νέε,

Καὶ σὺ Βέικε γενναῖε!
 Καὶ σεῖς τοῦ Μακρῆ καὶ Ἰσκου παῖδες ἄτρομοι, ὀρμάτε!

Δὲν ἀκούετε τῆς Ἄρκτου τὸν Ἑλλαδοσείστην κρότον; . .
 Ἄστραψε τὸ τηλεβόλον εἰς τὸν Δούναβιν τὸ πρῶτον . . .

Γύρω τῆς ἠΘράκῃ βλέπει Ἄγγλους, Γάλλους συναγμένους.
 Λάβετε σεῖς τὴν πλουσίαν

Πατρικὴν περιουσίαν.
 Ὁ ἀγὼν ὑπὲρ Πατρίδος, ὑπὲρ Πίστεως, καὶ Γένους.

Ἢ μικρὴ καὶ πανεστάτη τῆς Ἑλλάδος Βασιλεία
 Ἐσωτε τὸ τάλαντόν τῆς, τοῦ βαθμοῦ τῆς, τ' ἀριστεία!

Τίποτε δὲν ἔχει πλέον, τίποτε αὐτὴ νὰ δώσῃ·

ἌΟ Θεὸς τὴν εἶπε. «Στάσου!

«ὦ; ἐδῶ τὸ βάδισμά σου!

«Θέλω νέον ἄλλο Κράτος Πανελλήνιον ὑψώσει.»

Εἰς τοῦ Θεσσαλοῦ ὁ Πλάστης τὴν μεγάλην πεδιάδα
Ἐρρίψε τὸ χῶμα ὅλον, κτίζων πάλαι τὴν Ἑλλάδα.

Ὅσους ὅμως αὐτὸς εἶχε χάλικας, ἐκείνους ὅλους

Ἐρρίψε τῆς Οἴτης πέραν,

Καὶ πατρίδα ἐλευθέραν

Ἡμεῖς ἔχομεν τοὺς βράχους, τὰ βουνὰ καὶ τοὺς τριβόλους...

Ἐμπροστά, Σημαιοφόρε! Ἡ φωνὴ σου ἔστω μία·

«Ἡ ἀνάστασις τοῦ Γένους καὶ ἡ Αὐτοκρατορία!»

Εἰς τὸ Λάβχρον ἐπάνω φέρε μέχρι τοῦ Εὐξείνου

Ἀνοικτὸν εἰς τοὺς ἀνέμους;

Καὶ φρικτὸν εἰς τοὺς πολέμους;

Τὸν δικέφχλον καὶ μέγαν Ἄετὸν τοῦ Κωνσταντίνου!..

Ὄθων! Ὄθων! ἐθνῶν τόσων σύγχυσις δὲν σὲ συγχίζει,

Καὶ κλονούμενος ὁ νέος θρόνος σου δὲν σὲ κλονίζει;

Εἰς τὸν ἵππον ἀναπήδα! Φθάσε εἰς τὰς Θερμοπύλας!

Μακεδόνας κ' Ἠπειρώτας,

Στρατηγούς καὶ στρατιώτας,

Ὅλους εἰς τῆς Ἐπταλόφου φέρε τὰς ὠραίας πύλας!

Ὄταν Κράτος κινδυνεύη, τότε εἰς τὸν Βασιλέα
 Μένει στέμμα του τὸ κράνος, μένει σκῆπτρον ἢ ῥομφαία,
 Κ' ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πολέμου μεταξὺ τῶν πραιμαχόνων,
 Ὅπου στέκεται βαρέως,
 Ὅπου μάχεται γενναίως,
 Πρέπει νὰ ζητῆ ἐκεῖνος ἢ τὸν τάφον ἢ τὸν θρόνον.

Πρὸ τῆς Ἄρτης, 28 Μαρτίου 1854.

Ταχύτερα τῶν ἀνέμων, ἢ γενναία καὶ ἀντάρτις
 Φάλαγξ τῆς Ἀκαρνανίας ἦλθεν ἔμπροσθεν τῆς Ἄρτης.
 Ἀπαιτῶν τὴν ἐξ ἐφόδου ἄλωσιν αὐτῆς ὁ Γρίβας
 Ἐκραξε· «Τὴν κυριεύω ἀναβαίνων νεκρῶν στοίβας.»
 Ἄλλ' ἀντέτεινε, μὴ θέλων μέτοχον τῆς δόξης ἄλλον
 Ὁ υἱὸς τοῦ Καραϊσκού καὶ τὸ ἔργον ἀναβάλλων.
 Τότε ὁ Δομενεγίνης, Ἀγγλομάχος ῥιζοσπάστης,
 Τὴν αὐγὴν αὐτὰ ἐφώνει πρὸς τοὺς πολιορκητὰς τῆς·

«Πόλεμον εἰς τοὺς ἀπίστους! πόλεμον εἰς τοὺς τυράννους!
 Ὅσους γύρω ἡ γῆ τρέφει, ὅσους ὑψηλοὺς πλατάνους,
 Τόσοι, τόσοι πολεμάρχαι συμπηθήσετε ὀρθοί,

Ὁ ἐχθρὸς νὰ νεκρωθῆ!

Ἄς βαφῶσιν αἱ μακραὶ σα; σπάθαι μέχρι τῆς λαβῆς των
 Εἰς τὸ αἷμα τῶν τυράννων, εἰς τὸ αἷμα τῶν ἀπίστων!
 Εἰς τὴν Ἄρταν! εἰς τὴν Ἄρταν! ὁ Σταυρὸς ἄς τὴν στολίση,
 Πρὶν ὁ Βρεττανὸς εἰς ταύτην νέου; Τούρκου; ὀδηγήτη!

«Μάχεσθε ὑπὲρ πατρίδος, σεις τοῦ στρατοπέδου νέοι,
ὧς ἐμάχοντο ἐκεῖνοι τοῦ ἀγῶνος οἱ γενναῖοι
Ὅταν ἔσπειραν τὸν τρόμον καὶ τῶν Τούρκων τὴν φθορὰν

Εἰς θαλάσσας, εἰς ξηρὰν!

Τῶν πατέρων ἢ ἀνδρία σᾶς τὰ τέχνα δὲν στολίζει;
Ἄλλος ἥλιος τοὺς τόπους αὐτοὺς σήμερον φωτίζει,
Ἄλλος παρ' ἐκεῖνον, ὅστις τοῦ ἐχθροῦ τὴν καταισχύνην
Ἐφεγγεν εἰς τὴν Βαλτέζην, Ἀμπλανὴν καὶ Κεραστίνην;

«Τοῦ τακτοῦ στρατοῦ λογάδες λειποτάκται, τόσους χρόνους
Ἡ ἀκμὴ σᾶς εἰς ἀσκήσεις ἐμαραίνετο ἀγόνους.

Ἀλλὰ ἔξω στενοῦ Κράτους ἰδοὺ σήμερον ζητεῖ

Εὐρὺ στάδιον αὐτή.

Ἄνω στήσετε τοῦ Πίνδου τὴν Ἑλληνικὴν σημαίαν.

Ἡ Ἑλλάς ἐκεῖ ἄς λάβῃ σῶμα νέον, ψυχὴν νέαν,

Καὶ εἰς ἀνοικτὸν ἄερα καὶ εἰς τὴν μεγάλην φύσιν

Ἀπ' τῆς μικροβασιλείας ἄς ἰατρευθῇ τὴν φθίσιν.

«Τί ὠραῖον εἰς ἱππέα νεανίαν νὰ ἐμβαίη

Δαφνηφόρος εἰς τὰς πόλεις, καὶ ῥοδόχειλαι παρθένοι

Ν' ἀναθέτουν εἰς ἐκεῖνου τὴν νικήτριαν αἰχμὴν

Καὶ ζωὴν των καὶ τιμὴν!

Τί καλὸν καὶ εἰς πεζίτην στρατιώτην, ἀφ' οὗ τρέξῃ

Καὶ τὰ μέλη του τῆς νίκης ὁ πυρώδης ἰδρῶς βρέξῃ,

Μετὰ πείναν, μετὰ δίψαν καὶ ἀγῶνά του τοσοῦτον,

Εἰς τὸ τέλος νὰ εὐρίσκη καὶ ἀνάπαυσιν καὶ πλοῦτον! . .

« Ἀλλὰ σὰς διὰ πικρθένους, διὰ πλοῦτον δὲν σὰς μέλει·
 Θάνατον λαμπρὸν ὁ Ἕλληνα ἢ ἐλευθερίαν θέλει,
 Καὶ εἰς πρόσκλησιν σαλπίγγων καὶ εἰς Ἄρσως βρόχον
 Τρίνετε τὴν ἀκοήν.

‘Ο Θεὸς ἰδοὺ τὴν Ἄρταν μᾶς προσφέρει πρῶτην λείαν·
 Ἀπ’ αὐτῆς τὰ τεῖχη πέτρων δράζωμεν ὁ καθείς μίαν·
 Ἐφορμήσωμεν . . . Σὺ φέγγε, ἥλιε! μὴ ἀργοπόρει . . .
 Αἶμα εἰς τὸ μέτωπόν σου, αἶμα ὡς κορώναν φέρει . . .

« Εἰς τῆς γῆς τὰ μαῦρα βάθη μάχαιρα καὶ πυροβόλα
 Νὰ ταφῶσι, καὶ σκωρία νὰ τὰ καταφάγη ἕλα,
 Ὄνομα ἐλευθερίας νὰ προφέρῃ ταπεινὴ

Παντὸς Ἕλληνος φωνή,
 Ἄν τὴν Ἄρταν, ἂν τὰς πύλας τῆς Τουρκίας ἀνοιγμένας
 Δὲν περάσωμεν κρατοῦντες τὰς ῥομφαίας γυμνωμένας!
 Ὅταν ἔθνος τυνομώσῃ τὸν ζυγὸν του νὰ συντρίψῃ,
 Εὐλογεῖ τὴν δύνάμιν του ὁ Θεὸς ἀπὸ τὰ ὕψη. »

Ἐν Πί:α 10 Ἀπριλίου 1851.

‘Ο στρατάρχης πρὸς τὴν Ἄρταν τοῦ ἐπιδραμόντος πρώτους
 Ἀλβανοῦ, διακοσίους ἔλαβε δορυαλώτους,
 Καὶ ἀκούσας ὅτι Τοῦρκοι μέγα κτίσμα ἐπεχείρουν,
 Ὅτι τὰς στενάς παρόδους πρὸς τὸ Σούλιον ὠχύρουν.
 Ὄρμησεν ὁπότε χεῖρες ἐμαστίγουν ἀλλοπίστων
 Ἕλληνας πρὸς ταχυτέραν ὕψωσιν τῆς φυλακῆς των·

Ἐφυγάδευσεν ἐκείνους σφάζας μίαν χιλιάδα,
Καὶ τὰς πύλας τῆς Ἡπείρου ἤνοιξεν εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ἐξω τῶν Ἰωαννίνων ἐρυμνὸν χωρίον κεῖται
Ὀλιγίστους ἔχον οἴκους, καὶ Κοσόλιον καλεῖται.

Μέρος τῶν στρατιωτῶν του εἰς τὰς στενωπύς ἀφήσας
Καὶ δι' ἄλλων τὰς σποράδας ἀνταρσίας ἐνισχύσας,

Ἐκεῖ ἔρχεται ὁ Γρίβας, καὶ εἰς τὴν Ἀχρουσίαν
Τῶν χρυσῶν Ἰωαννίνων θέτει τὴν πολιορκίαν,

Καὶ εἰς τὴν ἐλευθερίαν μετὰ πρωτακούστου κρότου
Προσκαλεῖ τοὺς ἀπογόνους τοῦ μεγάλου Καστριώτου.

Πρὶν ὁ Φοῖνιξ του προσλάβῃ βοηθούς τοὺς Ἡπειρώτας,
Ὁ Ἀδδὴν-Πασᾶς ἐκλέγει τρισχιλίους στρατιώτας,

Πίπτει αἴφνης κατ' ἐκείνου ἔχοντος τριακοσίους,
Ἀλλὰ φεύγει ἀπλόεσας εἰς τὴν συμπλοκὴν χιλίους.

Δαυλοφόρος μετὰ ταῦτα πέραν τῶν Ἰωαννίνων
Ἦλθε τῆς πυρᾶς τὸν κύκλον ὁ στρατάρχης ἐπεκτείνων,

Εἰς τὴν ἄκραν δὲ τοῦ Πίνδου ἐπεφάνη ἀναβάτης,
Πρῶτος Ἕλλην ὀροθέτης, πρῶτος Ἕλλην ἀποστάτης...

Πλὴν ἡ Δύσις εἰς τὰ πάντα φέρει τὴν παραλυσίαν
Τὴν μικρὰν εἰς τὰς Ἀθήνας ἀπειλοῦσα Βασιλείαν,

Ἐμποδίζει τοὺς πρὸς πῆξιν Κυβερνήσεως τοῦ Γένους
Πεντακισχιλίου; ἄδρας τακτικούς; ἐξερχομένους;

Μετὰ δέκα τηλεβόλων καὶ μετὰ πολλῶν ἰππέων.
Ὁ Οὐάρδος ἐκ Κερκύρας μετὰ τοῦ Φοῦτου πλέων,

Καὶ εἰς Πρέβεζαν εἰσάγει καὶ εἰς Ἄρταν μετὰ τάχους
 Πολωνοὺς ἀρνησιθρήσκους, Οὐγγρούς χριστιανομάχους·
 Τῆς διαφθορᾶς δὲ χύνων ἄλλος Δόρδος τὸ χρυσίον
 Ἀπὸ πόλεως εἰς κώμην, ἀπὸ κώμης εἰς χωρίον,
 Καὶ τὸν τρόπον τῶν δημίων τοῦ Σουλτάνου διασπείρων,
 Εἰς διχογνωμίαν φέρει τοὺς Προκρίτους καὶ τὸν Κληῆρον.

Ἄφεςθεις λοιπὸν καὶ μείνας ἄνευ πολεμεφοδίων,
 Ἐντὸς ἔδραμεν ὁ Γρίβας τῶν Θετταλικῶν ὀρίων·
 Ὁ Ζαβέλλας δὲ εἰς Πέταν ἐνδυθεὶς τὴν στρατηγίαν,
 Διευθύνει τῆς Ἡπείρου σήμερον τὴν ναυαγίαν.
 Τοῦρκοι κατ' αὐτοῦ μετ' Ἀγγλῶν, ἅμα ἔφυγεν ὁ Γρίβας,
 Ἐρχονται ἀπερημεῶντες ναοὺς, οἴκους καὶ καλύβας.

Ἐν Πίττ, 11 Ἀπριλίου 1854.

Ἡ λυσιώδης Βρεττανία πίπτει κατὰ τῶν Ἑλλήνων,
 Καθὼς πίπτει ὁ Ἰεραξ κατὰ νεοσσῶν ἀπιτήνων.
 Ἀπὸ ἐβολῶν Ἀώου μέχρι τῆς Ἀκαρνανίας
 Τεσσαράκοντά της πλοῖα ἔζωσαν τὰς παραλίας...

Βάλλετε τὰ ὄπλα κάτω, ἀποστάται Ἡπειρῶται!
 Εἰς τοὺς λόγους τῆς Ἀγγλίας προσοχὴν καὶ πίστιν δότε!..
 Πλὴν τί βλέπω;.. Πῶς ἐξαίφνης ὄλοι ἀνατριχιᾶτε.
 Καὶ πῶς κράζοντες «ἡ Πάργα! αἱ σικαί!» ἀναπηδᾶτε;..

Ὅλοι κράζετε· «Τῆς Πάργας, τὰ λευκὰ ὅστ' αὐτὰ κινουῦνται!..
 «Οἱ νεκροὶ ἀπὸ τὰ βῆθη τῶν μνημάτων ἀνορθοῦνται!..

«Κλιθεί κύπτουσα ἡ Πάργα εἰς τῶν τάφων τῆς τοῦς λάκκους,
«Καὶ τὰ λείψανα στοιβάζει τῶν υἱῶν τῆς εἰς τοῦς σάκκους!..

Πάργα, στίγμα τῆς Ἀγγλίας! αἱματώδη κύκλε, ὅστις
Εἰς τὸ στήθος ἐχαράχθης τῆς λεοπαρδάλεως τῆς!
Πάργα, ἡ ἀπὸ Ἰούδαν Βρεττανὸν παραδοθεῖσα
Κ' ἐπὶ τοῖς τριάκοντά του ἀργυρίοις σταυρωθεῖσα!

Ἡρώπολις ἡ Πάργα, προμαχῶν ἐλευθερίας,
Εἰς σέ, Νῆτος τῶν ἀγρίων! Νῆτος τῆς μισανθρωπίας!
Εἰς σέ φρούριον καὶ τέκνα, εἰς σέ πᾶν ἐνεπιστεύθη·
Σὲ μητέρα τῆς ἐκάλει· ἀλλὰ πῶς ἀντεβραβεύθη;

Τὴν ἐπρόδωκες ἀσπλάγχχνως· τὴν ἐπώλησες· εἰς ποῖον;
Εἰς τὸν Νάβιν τῆς Ἡπέιρου, ἀνθρωπόμορφον θηρίον,
Ἐτοιμον εἰς σπαραγμὸν τῆς, ἔχον πείναν, δίψαν φόνου,
Εἰς Ἀλῆν τὸν σκελοθραύστην τοῦ ἀθλίου Καστάντωνου.

Ἄλλ' αὐτὴ παραλαβοῦσα τὸν Χριστὸν τῆς εἰς τὰ στήθη,
Ἄφητε καὶ σὲ κ' ἐκεῖνον, εἰς τὸν κόσμον ἐξεχύθη,
Καὶ εἰς τῆς θαλάσσης ἔτι τὴν βοὴν καὶ τρικυμίαν
Ἡ κατάρρα τῆς γογγύζει καὶ ταράττει τὸν Ἀνδρίαν...

Πάργα, στίγμα τῆς Ἀγγλίας! αἱματώδη κύκλε, ὅστις
Εἰς τὸ στήθος ἐχαράχθης τῆς λεοπαρδάλεως τῆς!
Πάργα, ἡ ἀπὸ Ἰούδαν Βρεττανὸν παραδοθεῖσα
Κ' ἐπὶ τοῖς τριάκοντά του ἀργυρίοις σταυρωθεῖσα!

Πλησίον τῆς Πέτας, 13 Ἀπριλίου 1854.

Ἐκλεισεν οἰκτρῶς τὸ δρᾶμα ἢ κατὰ τὴν Πέταν μάχη.

Πᾶσα πέτρα στάζει αἷμα, καὶ στενάζουσιν οἱ βράχοι.

Μεταξὺ πεσόντων τόσων περιφέρομαι γενναίων

Καὶ πλανῶ τὸ βῆμα μόνος εἰς τὰ πέριξ τῶν σπηλαίων,

Ὅπου ἔφεραν οἱ Τοῦρκοι μετὰ φοινικῆς τῶν σπείρας

Τὸν κελὸν Δομενεγίνην ἀλυσίδετον τὰς χεῖρας . . .

Οὐρανέ μου ! . . αὐτοῦ τούτου ἢ φωνὴ σπαραττομένου,

Ἀπὸ ἄσπλαγγνον δεσμότην Τοῦρκον βασανιζομένου ! . .

« Εἰς τοὺς ὄνυχάς μου, Τοῦρκε, σχίζεις ἔπηξες καλάμου . . .

« Ὑπεράνω τῆς σαρκός μου, Τοῦρκε, τὰ μυχτύριά μου . . .

— Ἄλλαξε τὴν πίστιν· λάβε τὴν λατρείαν τοῦ Προφήτου·

« Ἡ καταστραφῆτε ὄλοι, φανεροί, κρυφοί ἐχθροί του !

— Ὦχ ! ὦχ ! μὲ φλέγεις ὄλον . . . ποῖοι πόνοι φορικλέοι ! . .

« Ἐργῶ . . . φρίσω . . . ἡ ψυχὴ μου εἰς τὴν θάσανον ἐκπνέει . . .

« Ἡ χαλκῆ καὶ πύρινός σου μὲ κατέκαυσε κορώνα . . .

« Ἀλλ' ὁ Κύριός μου ζήτω εἰς τὸν ἄπαντα αἰῶνα ! . .

— Πίστιν ἄλλαξε, κηκοῦργε· εἰς τὴν διδαχὴν μου πείσου·

« Πλὴν τὸ βηπτισμά σου θέλεις; εἰς τὸ αἷμά σου βηπτίσου.

— Εἰς τὴν πίστιν μου ἐμμένω, πίστιν ὄλου μου τοῦ Γένους . . .

— Τοὺς δαυλοὺς μου λοιπὸν δέξου καὶ τοὺς δύο ἀναμμένους.

— Σβύνονται τὰ ὄμματα μου . . . τὸ φῶς χάνω τῆς ἡμέρας . . .

— Λάβε καὶ τὸν τελευταῖον αὐτὸν κτύπον τῆς μαχαίρας.

— Ἄρπασαν καὶ τὴν πνοὴν μου τὴν ἐσχάτην τὰ Θηρία . . .
 «Γένος μου! . πατρίς μου!.. πίστις!.. Ζάκυνθος!.. ἐλευθερία!!!»

Οὕτως ἡ ἐλευθερία τῆς Ἡπείρου κατεστράφη,
 Δένδρον φυτευθὲν ἐν βιά εἰς ἀνέτοιμα ἐδάφη

Καὶ οὐδόλως ριζωθὲν,
 Τὸ ἀνέτρεψεν ὡς λαίλαψ ὁ Βρεττανικὸς βραχίον,
 Καὶ ἀπέναντι τῆς χώρας τῶν νεκρῶν Ἑπτανησίων

Κεῖται ἤδη νεκρωθὲν.

Εἰς τὰς πέτρας τῆς Ἑλλάδος τρίβου, ὄφι τῆς Ἀγγλίας.
 Ἄλλαξε τὸ κόκκινόν σου δέρμα τῆς μαιφονίας,
 Ἄλλαξε τὸ παλαιόν.

Λάβε ἄλλο στιλπνόν, νέον, καὶ παρίστα ὄφιν πρᾶον
 Εἰς τὰ βάθρα τῶν ναρθήκων, εἰς τὸ μέσον τῶν προνάων,
 Ἔρποντα πρὸς τὸν Θεόν.

Ἄλλ' ἡμεῖς τὸ παλαιόν σου, ὅθεν αἷμα ἔτι στάζει,
 Αἷμα τῆς Ἡπείρου, ἥτις μέχρι οὐρανοῦ φωνάζει,
 Θέλομεν διατηρεῖ.

Ἀπ' αὐτοῦ ὁ δράκων λείπει· πλὴν ὡς θήκη αὐτὸ μένει
 Κενὴ ξίφους, ἥτις ὅλη ἔμεινε μεμιασμένη

Καὶ τὸν φόνον μαρτυρεῖ.

ΘΕΣΣΑΛΙΑ.

Ἐν Βαρυβέρμῃ, 23 Μαΐου 1854.

Τρέχουσιν οἱ αἰμοβόροι Τοῦρκοι πρὸς τὴν Θεσσαλίαν.

Ἄλλ' αὐτῶν ὁ Χαζή-Πέτρος ἀνατρέπει τὴν πορείαν,

Καὶ ἡ φοβερὰ του σπάθη, ὡς τὸ δρέπανον τοῦς στάχεις,

Κόπτει τρεῖς ἑκατοντάδας εἰς Λουτρὸν, πεδῖον μάχης.

Προχωρεῖ, τὰς φάλαγγάς των πολεμῶν καὶ καταβάλλων

Εἰς Φανάριον, Καρδίτσαν καὶ πλησίον τῶν Τρικάλων·

Ὁ Σελίμ-Πασῆς δὲ τότε, ὁ ἀπὸ τὰς Πυραμίδας

Μέχρι τοῦ Πηλίου φέρων τῆς Αἰγύπτου τὰς ἀκρίδας,

Ἄπὸ Βῶλον εἰς Βελέσση μετ' ἑνεακισχιλίων

Ἔρχεται τὰ θέρη φθειρῶν τῶν Θετταλικῶν πεδίων.

Δύο του ὁ Χαζή-Πέτρος τάγματα πεζὰ φονεύει,

Καὶ τὰς δεκατέσσερας του ὀχυρώσεις κυριεύει.

Πλὴν ὁ Φράσαλης ἐξ Ἄρτης πρὸς βοήθειάν του τρέχει.

Τετρακισχιλίους γύπας Ἀλβανοὺς ὀπλίτας ἔχει·

Νέαν δύναμιν καὶ τόλμην ὁ Σελίμ-Πασῆς λαμβάνει,

Καὶ κατὰ τοῦ ἀπροστάτου Ἕλληνος ἐξίφνης φθάνει.

Προσλαβὼν ὁ Χαζή-Πέτρος βοηθῶν τοὺς Μακεδόνας,
 Πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν Γόμφων ἀνεγείρει προμαχῶνας
 Καὶ καλεῖ ἀπανταχόθεν τῶν Ἑλλήνων τοὺς σποράδας.
 Φθάνει ὁ Πετροπουλάκος φέρων Σπάρτης τοὺς λογάδας·
 Φθάνει ὁ Γιουρῦκος ἄνδρας ἄγων ἐκ τῆς Κορινθίας·
 Φθάνει ὁ Πλαπούτας ἄνδρας ἐκ τῆς Ἀκαρδίας.
 Ἐφορμῶσι τότε πάντες, καὶ ὁ Χαζή-Πέτρος πρῶτος·
 Τοῦρκοι, Ἄραβες νικῶνται, καὶ εἰς τῆς νυκτὸς τὸ σκότος
 Σπεύδοντες τὸν βαθυρρέϊτην Πηνειὸν νὰ διαβῶσι
 Πνίγονται αὐτῶν οἱ πλεῖστοι, καὶ ὀλίγοι τὸν περῶσι.
 Χιλιάδες ἑπτὰ ἦσαν τὰ σπαρέντα πτώματά των,
 Καὶ ὁ ποταμὸς ἐξέμει· τούτους ἀπὸ τῶν ἐγκάτων
 Ἐπὶ δώδεκα ἡμέρας φρίττων πρὸς τὴν δυσωδίαν
 Καὶ τοῦ Νεῖλου νεκρὰν ρίπτων ἔξω του τὴν ἐκστρατείαν.

Οἱ δὲ Τοῦρκοι τῶν Τρικάλων καὶ οἱ Τοῦρκοι τῆς Δαρίσης
 Ἦδη ἔντρομοι, ζητοῦσιν εἰρηναίας διαλύσεις
 Καὶ τὴν χώραν ἐλευθέραν ἀπ' Ὀλύμπου μέχρις Οἴτης
 Παραίτουσιν, ἂν εἰς τοῦτο συναινέσῃ ὁ Μεζζίπης.

Ἐν τῷ στρατοπέδῳ Γόμφων, 28 Μαΐου 1854.

Χαίρετε, ὠραῖα Τέμπη, ὄχθαι Πηνειοῦ ὠραῖαι!
 Χαίρετε, ἀρχαῖοι Γόμποι, ἐκκλησίαι των ἀρχαῖαι!
 Χαῖρε βράχε Μετεώρων εἰς τὴν κορυφὴν σου φέρων
 Στέμμα ἐκ Μοναστηρίων τιμαλφῶν καὶ πανιέρων!

Καὶ ὧ σεῖς ἐσκηνωμένοι παρὰ τὰς συκαμινέας,
Χαίρετε, οἱ ἀνυψοῦντες τὰς Ἑλληνικὰς σημαίας!

Ἐν Γόμφοις, 29 Μαΐου 1854.

Σήμερον τὸ τηλεβόλον ἤχησεν ἀπὸ πρῶτας

Καὶ προήγγειλε τὴν ὥραν ἐγγιζούσης λειτουργίας.

Εἰς τὴν ἐκκλησίαν, κτίσμα τοῦ Βυζαντινοῦ αἰῶνος,

Ὄπου ὁ τοῦ Ἀνδρονίκου ἀπὸ πορφυρίτην θρόνος

Σώζει ἐκ λευκοῦ μαρμάρου ἐκατέρωθεν βαθμίδας,

Λαὸς ἦλθεν ἀναθέτων εἰς τὸν Πλάστην τὰς ἐλπίδας,

Καὶ ἀπὸ τῶν Μετεώρων διὰ δρόμου ἀερίου

Ἐφθασεν ὁ Ἱεράρχης τῶν Σταγῶν ἐντὸς δικτύου·

Ἐφθασε καὶ ὁ Στρατάρχης τῶν ἀποστατῶν Ἑλλήνων·

Ἄλλ' ἡ τελετὴ πολλάκις ἀνεμίχθη μετὰ θρήνων...

Διατί τὸ πλῆθος ὄλον ἐξερχόμενον ἐθρήνει;

Εἰς ὀργὴν καὶ ἀθυμίαν τί τὸ στράτευμα ἐκίνει;

Περιέτρεχον τῶν Γόμφων τὰς ὁδοὺς οἰκτραὶ εἰδήσεις.

Ἀποστείλασα στρατοὺς τῆς εἰς τὸν Πειραιᾶ ἠ Δύσις,

Ἄνεκάλει ὅσους ἄνδρας αἱ Ἀθηναὶ ὀπλοφόρους

Εἰς τὰς Τουρκικὰς τρεῖς χώρας ἔπεμψαν τὰς συνομόρους,

Καὶ ὡς φόβητρον παρίστα τὴν διάλυσιν τοῦ Κράτους.

Ἐκτὸς τούτου, εἰς συμμάχους πηλιμβούλους καὶ ἀστάτους

Ἐμπλεχθεὶς ὁ Μωσχοβίτης, τὴν Σιλίστριαν παρήτει

Καὶ τὴν ἔντιμον ἐξ Ἰστρου ἀποχώρησιν ἐζήτη.

Ἐγγραφον τὴν μετὰ Τούρκων συμμαχίαν τῶν κρατοῦντες,

Καὶ διὰ σαλπίγγων ὄλους ὑπὸ τὸν ζυγὸν καλοῦντες,

Οἱ Ἀνθύπατοι τῶν Ἄγγλων καὶ οἱ Πραιότεροι τῶν Γάλλων

Πρὸς τὴν Λάριτσαν ἐχώρου μετὰ Τούρκων καὶ κυρβάλων,

Καὶ πολλῶν ἀνθισταμένων αἷμα ἔρρεε γενναῖον. . .

Ἐρ' ὑμᾶς τὸ αἷμα τοῦτο, Παλμερστὼν καὶ Ναπολέων! . .

Μεταξὺ γερόντων, παίδων, μεταξὺ τῶν στρατευμάτων

Καὶ τῶν κληρικῶν φορούντων τὰ ἐπιτραχήλιά των,

Τὴν ἀντίχριστον συνθήκην ἐγὼ ὕψωσα εἰς δόρυ,

Ταῦτα ἔκραζα, καὶ ταῦτα κύκλω ἔκραζαν τὰ ὄρη.

«Τουρκο-Φράγκων Συμμαχία! ὅλην ὤπλισες τὴν κτίσιν

«Κατὰ νότον καὶ βορέην, κατ' ἀνατολὴν καὶ δύσιν.

«Τοῦ Εὐξείνου πόντου βάσεις καὶ τῆς Βαλτικῆς θαλάσσης

«Τὰς θρηνώδεις περαλίας ἀπὸ αἷμα φυλῆς πάσης.

«Εἰς βροχάρους τῆς Ἀσίας Εὐρωπαιοὺς θυσιάζεις,

«Καὶ Χριστιανοὺς εἰς παῖδας τοῦ Μωάμεθ σφαγιάζεις.

«Μέγαира! ὠθεῖς τὸ Γένος τῶν Ἑλλήνων εἰς τὸ μνήμα,

«Ἐν ᾧ μὲν μόλις ἔξω φέρεται νεκρικὸν Λαζάρου βῆμα.

«Τὰς ὠραίας δύο χώρας, Ἱπείρον καὶ Θεσσαλίαν,

«Παραδίδεις εἰς τῶν Τούρκων τὴν θεοστυγῆ δουλείαν,

«Ἐν ᾧ καὶ αὐτοὺς κηρύττεις τρισβαρβάρους, πανθολίους,

«Καὶ οὐδὲ διὰ χανδάκων τὴν ἐξόρυξιν ἀξίου.

«Εἰς ξηρὰν καὶ εἰς πελάγη ἔχεις στρατιάς μυρίας.

«Ἄλλὰ στίγμα βαθὺ μένει, καταδίκης αἰωνίας

«Εἰς τὰ μέτωπα ὧ τέρας! τῶν ἀσπλάγχων σου γονέων,

»Ὡς τὸ αἷμα τοῦ ἀθώου εἰς τὰ ξίφη τῶν φονέων,

«Ὡς τὸ αἷμα ὅταν στάζῃ καὶ τὸν δρόμον των ῥαντίζῃ

«Καὶ τοὺς πόδας των δεσμεύῃ καὶ τὰς ὄψεις των σκοτίζῃ.

«Ἄδελφὴν πρωτότοκόν σου εἰς τὸν Ἄδην ἔχεις μίαν,

«Τὴν κατὰ Θεοῦ ἐκείνην τῶν Δαιμόνων Συμμαχίαν.

«Παρὰ σᾶς τὰς δύο ἄλλαι εἰς τὸν κάτω κόσμον ὄλον

«Δὲν ἐφάνησαν τοιαῦται θυγατέρες Διαβόλων.

«Ἄλλ' εἰς σὲ ὁ Ἐωσφόρος παραιτεῖ καὶ τὰ πρωτεῖα,

«Βλέπων τόσα σου εἰς Ἴστρον καὶ εἰς Πηνειὸν σφαγεῖα.

«Δι' αὐτὰ οἱ πλαστουργοὶ σου, ὡς ἀνταμοιβὴν των μόνην,

«Ἄς προσμένωσι θεόθεν τοῦ Ἰούδα τὴν ἀγχρόνην

«Καὶ τὸν τρόπον καὶ τὸ ῥίγος Κάιν τοῦ ἀδελφοκτόνου.

«Εἰς αὐτῶν τὴν μνήμην μόνην, παντὸς τόπου, παντὸς χρόνου

«Πᾶς Χριστιανὸς ἄς φρίττῃ τὴν χοιρῖαν του μεταλλάττων,

«Καὶ ἄς κάμνῃ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ εἰς τ' ὄνομά των.

«Θέλουσι τὰ μνήματά των οἱ ἀπόγονοι ἀνοίξει.

«Καὶ εἰς λόγχας μακροσκίους τὰ κρανία των ἐμπήξει,

«Τρέμοντες μὴ τῆς ἀφῆς των ἢ πανώλης τοὺς νεκρώσῃ.

«Εἰς τὸ κοῖλον σαφροῦ σκάφους θέλουσι τὰ παραδώσει,

«Καὶ μακρὰν τῶν κατὰ πάλεις εὐσεβῶν κοιμητηρίων»

«Εἰς τὰ φύκη τ' ἀπορρίψει ἀπωτάτων παραλίων.

«Τοῦ Ὀλύμπου ἐκεῖ τότε, ἀετοὶ ταχεῖς, πετᾶτε»

«Δι' ὀνύχων καὶ πτερυγῶν τοῦς κροτάφους τῶν κτυπᾶτέ»

«Ἐπειδὴ αὐτοὶ κρατοῦσιν εἰς τῶν Τούρκων τὴν δουλείαν»

«Ὀλυμπον τὸν ἀκουσμένον, τῶν Θεῶν τὴν κατοικίαν,

«Ὡς κρατοῦσιν εἰς τοὺς πόδας τῶν ἀσεβεισμάτων τούτων.

«Τὰ Μετέωρα, τὸν Ἄθων τοῦ ἀλθεινοῦ Θεοῦ των.»

Ἐσιώπησαί μυρίαν ὄπλοφόρων πυροβόλα

Ἐκενώθησαν ἐπάνω τῆς αἰσχροῦς συνθήκης ὄλα,

Ἦτις εἰς τὸν πάσσαλόν της ἔμεινε τετρουπημένη

Ὡς ἡ παλαιὰ σημαία τοῦ Μωάμεθ σχιστὴ μένει.

*

«Τοῦ Λεβέντου υἱὲς, ὅστις κείσαι τετραυματισμένος,

«Καθὼς σὺ ἐτραυματίσθη καὶ τὸ μέγα ἡμῶν Γένος.

«Ὁδηγοῦσα στρατοῦς Τούρκων, φέρει καὶ εἰς σὲ Δύσις,

«Φέρει καὶ εἰς τὴν ἀθλίαν Θεσσαλίαν σου ἀλύσεις.

— Ἀπὸ τῆς πληγῆς μου, φίλοι, ἀποσπάσετε τὸ δέμα,

«Καὶ ἄς τρέξῃ λοιπὸν ὅλον τὸ ἀνωφελές μου αἷμα..,

— Ἡ ζωὴ σου ὅλη ῥέει ἀπὸ τὸ θερμὸν σου στῆθος.

«Ζῆθι, φεῦγε, πρὶν ἢ φθάσῃ τῶν Ὀθωμανῶν τὸ πλῆθος.

— Οὔτε φεύγω, οὔτε μένω εἰς τῶν Τούρκων τὰς βασάνους,

«Καὶ ἀφίνει μετ' ὀλίγον ἡ ψυχὴ μου τοὺς τυράννους..»

«Εἰς αὐτὰ τῆς Θεσσαλίας τὰ ἥρωικά ἐδάφη
 «Διαμαρτυρία ὄλων τῶν Ἑλλήνων ἐπεγράφη
 «Διὰ ξίφους τῶν γραφίδος καὶ δι' αἵματος μελάνης...
 «Ἦλις, τὸ αἷμα τοῦτο μὴ ποτὲ ἀποξηράνης!...
 —Χύνουσι τὰ ἄμματά σου κρούς σταλαγμαῖς δακρύων,
 «Καὶ χαιρετισμὸν μὲ δίδεις, ἐγκολπούμενός με, κρῖον,
 —Ἄν ὑπάγῃς εἰς Ἀθήνας, φέρε χάριν μου τὸ βῆμα
 «Εἰς τοῦ ἀτυχοῦς πατρός μου τὸ λητμονημένον μνήμα...
 «Ἐκεῖ κράξε· Ὁ υἱὸς σου ἔδραμεν εἰς Θεσσαλίαν,
 «Καὶ κατέστρεψε τὸν βίον διὰ τὴν ἐλευθερίαν...
 «Καὶ ἂν τὴν ἐπιστροφὴν μου περιμένη δυστυχὴς τις,
 «Εἰς αὐτὴν εἶπε· Τὸν κρίνει τοῦ Πατρὸς ὁ μόρος κτίστης...
 —Κλαίεις διὰ τὴν πατρίδα, ἣτις κατεστράφη; ..—Κλαίω...
 —Παῖ καλὲ καλοῦ γανέως, ἀποπνέεις; ..—Ἀποπνέω...»

Κεῖται εἰς τὴν Θεσσαλίαν

Τοῦ Λεβέντου ὁ υἱὸς,

Ὡς ἐπάνω εἰς ἀσπίδα

Σπαρτιάτης παλαιός.

Ἡ Ἑλλὰς εἰς σᾶς γερναῖοι,

Ἄνδριάντας χρεωσθεῖ·

Ἀπεθάνετε, ὦ γέροι,

Στρατιῶταί της πιστοί.

Καὶ τὴν ἐπιούσαν ἦλθεν ἀπ' Ἀθῆνας νεανίας

Ἐρωτῶν «ποῦ ὁ Λεβέντης;» τὰς ἡχὼ τῆς Θεσσαλίας.

Ἐλαμπε καὶ πανοπλίαν ἀρματωλικὴν ἐφόρει,
 Καὶ ὁ κόσμος τοῦτον βλέπων τὸν πολεμιστὴν ἠπόρει·
 Πῶς τοιοῦτον ἔχων ἔαρ, πῶς τοιαύτην ἔχων χάριν,
 Τόσσην χάριν, τόσον ἔαρ ἐδαπάνα εἰς τὸν Ἄρην.
 Ἄπὸ τούτων πολλοὺς ἀκούσας «ὁ Δεβέντης δὲν ζῆ πλέον»
 «Δὲν ζῆ πλέον! . . .» ἐπανεῖπε κάτωχρος καὶ μόλις πνέων·
 Καὶ βαδίσας ἐκεῖ ὅπου ἔπεσε μετὰ προμάχων,
 Δίς καὶ τρίς ἠσπάσθη κλαίων τὸν αἰμοσταγῆ του βράχον.

Εἰς τὸν ἔρημόν του τάφον ἦλθε τὴν αὐτὴν πρωΐαν·
 Ἄλλ' ἐπρόδωκε τῆς κόμης ὁ χρυσὸς τὸν νεανίαν,
 Ὅτε εἰς τὴν ταραχὴν του ἠ ξανθὴ πλεξις ἐλύθη
 Καὶ εἰς στῆθος φανὲν αἴφνης ἀλαβάστρινον ἐχύθη·
 Κατεφάνη δὲ νεανίς κύπτουσα παρὰ τὸ μνήμα
 Καὶ Ἀγγέλου μικροσώμου ἔχουσα τὸ λάμπον σχῆμα.
 Ἰψωσεν εἰς τὸν αἰθέρα δακρυρρόον αὐτὴ ὄμμα,
 Καὶ τοιούτους λόγους εἶπε τῷ ῥοδοβαφές της στόμα.

«Ὅτε, φίλε μου, σὲ εἶδα εἰς τὸν κόσμον κατὰ πρῶτον,
 Ἄ'Ως ναὸς αὐτὸς μ' ἐφάνη χύνων μυριάδας φώτων,
 «Καὶ ὁ οὐρανὸς ἐξαίφνης ἔλαμψεν ἀπὸ χιλίους
 «Ἀκτινοβολῶν ἡλίους.

«Ὅτε ἄνοιγες τὰ χεῖλη, οὐρανόθεν ἠ γλυκειά
 «Ἔθελγε τὰς ἀκοάς μου τῶν Ἀγγέλων μελωδία,
 «Καὶ τὴν τέρψιν ἐκελάδουν εἰς τὰ ὦτα τῆς πιστῆς σου

«Τὰ πτηνὰ τοῦ Παρθείσου . . .

«Σὲ ἀσπάζομαι, σὲ θήλω, ψυχρὰ πέτρα τοῦ μνημείου,
 ὅταν τὸ πνεῦμα σου ἐκείνην ἡμέραν ἀναστήσει»

«Ἦτις λείψνα ἐγκλείεις ὄντος τόσον ἐρασμοῦ.

«Σὺ καλύπτεις, σὺ βαστάζεις ὅσον ἡ ἀθλία πλοῦτον

«Εἰς τὸν κόσμον εἶχα τοῦτον...»

Ὡς παράφρων ἀνωρθώθη, ἐκ τῆς λύπης ἐσκοτίσθη,
 Ἐπεσεν εἰς τὴν πλησίον φάραγγα καὶ ἠρانیσθη.

Θεσσαλία! Θεσσαλία! ὁ τὰ βλέφαρά του κλείων

Ἐπὶ τῆς κατακλυσμαίας λάρνακος τοῦ Δευκαλίων

Καὶ οἱ γέροντες νεκροὶ σου, εἰς ἓν σάλπισμά σου μόνον,

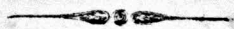
Ἄπετίναξαν τὸν ὕπνον τεσσαράκοντα αἰώνων.

Εἰς τοὺς πόδας ὀρθωθέντες, σ' ἐχαιρέτησαν κρατοῦσαν

Τὴν προγονικὴν ῥομφαίαν καὶ τοὺς Τούρκους κυνηγοῦσαν.

Ἢδη ὁμως βλέποντές σε εἰς τὴν πρώτην σου δουλείαν,

Στρέφουσι τὰ βήματά των εἰς τοῦ τάφου τὴν σκοτίαν.

Εἰς αἶψα, ἴσως μάλιστ.

Καὶ ἡ λάρναξ του τὰ κόνεις περιχέει καὶ συγχέει

Καίσαρος καὶ Πηλοπιδίου καὶ τῆς Ῥώμης ἀπὸ ὅλης

Ῥόδου ὁ καὶ ἀλλοῦ ἀσχεκτοῦ Πύθου ἀσχεκτοῦ

Ἐπὶ τὸν ἄλμαρα καὶ τὸν ἀσχεκτοῦ καὶ τὸν ἀσχεκτοῦ καὶ τὸν ἀσχεκτοῦ

Ὁ τοῦ Πηλοπιδίου καὶ τὸν ἀσχεκτοῦ καὶ τὸν ἀσχεκτοῦ καὶ τὸν ἀσχεκτοῦ

... ἀσχεκτοῦ καὶ τὸν ἀσχεκτοῦ καὶ τὸν ἀσχεκτοῦ καὶ τὸν ἀσχεκτοῦ

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ.

Ἐπὶ τῷ Ἁγίῳ Ὄρει, 5 Ἰουνίου 1854.

Ὁ ἐγκλείων εἰς ἐν στήθος καὶ τὸν δόλον καὶ τὸ θράσος
Πρόξενος Θεσσαλονίκης, λειτουργὸς τοῦ Βοναπάρτου,
ἦλθε μέχρι τοῦ ἀντάρτου
Ἄθωνος, ὅπου ἐνίκα ὁ γενναῖος Καρατάσος.

Ἐξῶσε τοὺς Μακεδόνας διὰ Τουρκικῶν φαλάγγων
Ἄρτου πολεμεφοδίῳ καὶ παντὸς ἐστερημένου,

Καὶ οἱ ἀθληταὶ τοῦ Γένους

Ἐπλευσαν πρὸς τὰς Ἀθήνας εἰς πυρόσκαφα τῶν Φράγκων.

Δύο μέχρι τοῦ Πλουτάρχου διεφύλαξεν ὁ χρόνος,
Δύο ἔδρας μαρμαρίνας εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Στρυμόνος.
Ἐπεκάθησαν εἰς ταύτας, λαξευτὰς ἐκ τῆς Πεντέλης,
Ὁ Ἀλέξανδρος ἀκούων, λέγων ὁ Ἀριστοτέλης...

Ποιοι ἄνδρες!.. Ὁ εἷς τούτων ἔθεσε τὸ τελευταῖον κινδύον αὐτῶν

Ὀριον τῆς διανοίας, γὰρ νῆρ εἰς δο' φῶ' ἄλλῃ
 Κεὶ ὁ ἕτερος τὰ φῶτα καὶ τοὺς νόμους τῶν ἀρχαίων
 ἔφερεν εἰς τὰς ἐσχάτας χώρας τῆς χρυσῆς Ἀσίας.

Ἡ Μεσόγειος τὸν παῖδα Γίγαντα ἐστενοχώρει·
 Ἀνεπήδησεν ἐμπήγων εἰς Περσέπολιν τὸ δόρυ,
 Καὶ τὸ κράτος αὐτοῦ μέχρις Ἰσημερινοῦ ἐκτείνων.
 Μόνον εὔρεν ὄριόν του τὸν ὠκεανὸν ἐκείνον,
 Ὅστις τὸν εὐρὺν Εὐφράτην δέχεται ὡς μικρὰν βρύσιν,
 Ὅστις βαθυρρέιτης βρέχει
 τὴν Ἀμερικὴν πρὸς ἕω, τὴν Αὐστραλικὴν πρὸς δύσιν,
 Καὶ ὡς δύο θυγατέρας εἰς τοὺς κόλπους του τὰς ἔχει.

Ὅτε εἰς τὴν γῆν οὐδὲν τι ἀξιὸν του εθεάθη,
 Ἐρρίψε τὴν μάχαιράν του εἰς αὐτοῦ τὰ μαῦρα βᾶθη
 Καὶ εἰς τὸν αἰθέρα αἴφνης ἀνελήφθη, μὴ ἀφῆσας
 Δόξας εἰς τὸν κόσμον ἄλλας πρὸς τὴν δόξαν αὐτοῦ ἴσας.
 Ἐπραξεν εἰς ἔτη δέκα ὅ,τι πάντες οἱ Ῥωμαῖοι

Εἰς αἰῶνας δέκα μόλις,
 Καὶ ἡ λάρναξ του τὰς κόνεις περικλείει καὶ συγγέει
 Καίσαρος καὶ Πομπηίου καὶ τῆς Ῥώμης ἅμα ὅλης.

Ἵπὲρ μίαν εἰκοσάδα ἑκατονταετηρίδων
 Οἱ τοῦ Τροπικοῦ ἀστέρες τὴν σκιάν του μόνην εἶδον

Εἰς τὰ Ἰνδικὰ πελάγη τὰς ἐσπέρας πλανωμένην.

Ἄλλ' ἄφ' οὗ εἰς τὴν Ἁγίαν ἐμαρτύρησεν Ἑλένην

Ὁ κληθεὶς ὑπὸ κομήτου εἰς τοῦ βίου του τὸ τέλος

Καὶ ἀφείδ' ἀπὸ τὰ χεῖλη.

Δι' ἐτχάτην πνοὴν ἓνα στρόβιλον ὡς ὁ Κρομβέλλος,

Μετὰ τῆς σκιᾶς τοῦ Γάλλου ἢ τοῦ Ἑλλήνου ὠμίλει.

Καὶ τοῦ Γρανικοῦ τὰς μάχας, τῆς Ἰσοῦ καὶ τῶν Ἀρβήλων

Ὁ Ἀλέξανδρος ἱστόρει πρὸς τὸν νέον αὐτοῦ φίλον

Καὶ ὁ Ναπολέων πάλιν νίκας διαθρυλλουμένας

Διηγείτο τοῦ Μαρέγκου, τῆς Βαγράμης, τῆς Ἰένας...

Ὁ εἰς ἄφρασε γῆς μέρος, ὅσον ἤρπασεν ὁ ἄλλος.

Εἰς τὸν κόσμον αὐτοὶ μόνον,

Κατ' ἀνατολὰς ὁ Ἕλληνας καὶ κατὰ δυσμὰς ὁ Γάλλος,

Φέγγουσιν ὡς Φάροι δύο εἰς τὸ σκότος τῶν αἰώνων...

Ὁ ἀστερισμὸς χθὲς ὅμως τοῦ Σταυροῦ ἐφωτοβόλει,

Καὶ ἡ δόξα τοῦ Λαβάρου ἔλαμπεν εἰς τοῦτον ὄλην

Φωνὴ δὲ ἠκούσθη αἴφνης· «Κατατρέχει μῖσος πνέων

«Τοὺς υἱοὺς μου Μακεδόνας ὁ υἱὸς σου Ναπολέων

«Εἰς τοὺς Τούρκους, τοὺς βαρβάρους ἀπογόνους τοῦ Δαρείου,

«Χεῖρα δίδει ἀνοσίαν...

«Ἰπαγε μακρὰν μου, ἔξω τούτου τοῦ ἡμισφαιρίου!

«Ἀποστρέφωμαι τὸν δόλον καὶ μισῶ τὴν προδοσίαν.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἀκούων, λέγων ὁ Ἀριστοτέλης...

«Πότε παύσεις τὸν μακρόν σου καὶ τὸν δίκαιόν σου θρήνον,
 «Γένος δουλωθὲν ἠρώων, γένος δυστυχὲς Ἑλλήνων,
 «Ἔθνος δῶσαν εἰς τὰ ἔθνη καὶ τὰ φῶτα καὶ τοὺς νόμους
 «Καὶ τοὺς δαφνοσκίους πάντας διελθὸν τῆς δόξης δρόμους;
 «Εἰς τὰς Ἰνδικὰς ἀβύσσους, ὅπου κεῖται κεκρυμμένη,

«Ποῖος Ἕλληνα ἀνευρήσει

«Τὴν μεγάλην μου ῥομφαίαν, ἣτις ἄνευ χειρὸς μένει,
 «Καὶ Γαλάτας, Κελτοὺς, Τούρκους, ὁμοῦ πάντας δρεπανίσει;

«Ποῖος Ἕλληνα ἀναστήσει τὴν εὐρείαν μου ἐκείνην
 «Βασιλείαν, ἣτις εἶχεν Αἴγυπτον καὶ Παλαιστίνην,
 «Ἀσσυρίαν καὶ Φοινίκην, Ἀραβίαν καὶ Περσίαν,
 «Μέχρις Αἴμου τὴν Ἑλλάδα, μέχρι Ταύρου τὴν Ἀσίαν;
 «Μὴ διὰ τὴν ἐπελθοῦσαν συμφορὰν καταπλαγῆτε,
 «Ἄλλ' ἐν ὄρα αἰφνιδία,
 «Ἕλληνες, ἀνεγερθέντες, τοὺς βρβάρους πολεμεῖτε
 «Καὶ λυτροῦτε τὴν πατρίδα καὶ τὰ πατρικὰ μνημεῖα! »

ΕΛΛΑΣ.

Εκ Παρισιῶν, Ἰουλίου 1854.

Τῆς Σαρωνικῆς θαλάσσης διαπλέων χθὲς τὸ κύμα,
Ὄπου ὁ στρατὸς τοῦ Εἰρῆου εὗρε θάνατον καὶ μνήμα,
Εἶδα εἰς τῆς τεθλιμμένης Ἀττικῆς τὰς παραλίας
Ἀγγλο-Γαλλικὰς σημαίας φοβερὰς καὶ ἀπαισίας.

Αὐγὴ πᾶσα μίαν φέγγει τῶν Συμμάχων ἀνομίαν
Ἄφ' οὗ ἔτραξαν τὰς κόρας, Ἕπειρον καὶ Θεσσαλίαν,
Ἔδεσαν καὶ τὴν Ἑλλάδα, τὴν δακρύουσαν μητέρα,
Θέσαντες εἰς πᾶν πλευρόν της νεκρὰν μίαν θυγατέρα·.

Ὁ ταφεὶς ἀρχαῖος κόσμος τὸν βαρύν του τύμβον σείει
Ἄλλ' ὁ νέος εἰς τὸν λάκκον ἀπανθρώπως αὐτὸν κλείει.
Εἰς βαθεῖαν πλούσιός τις ἔπεσε λειποθυμίαν,
Καὶ πρὶν ἔτι ἀποπνεύσῃ ἔλλαβε νεκροῦ κηδεῖαν·

Αἶφνης συνελθὼν, τὸν λίθον ἀπεκύλιεν ὁ τάλας
Καὶ εἰς τῆς ζωῆς τὸ φέγγος θερμὰς ἠνείγεν ἀγκάλας·

Ἄλλ' ὁ κληρονόμος τρέξας, εἰς τὸ μνήμα του ἀνέβη
Καὶ ἀνέκραξε· « Ζῆς ἔτι, καὶ τὸ σῶμά σου σαλεύει ; »

Ὡ σκιαὶ Θεμιστοκλέους καὶ Μιαούλου ! λοιπὸν μάτην
Ἵπὲρ Πειραιῶς πρὸς πάντα λογχοφόρον ἀποβάτην
Εἰς τὰς δύο αὐτοῦ ἄκρας τὰς ἀσπίδας συγκρατεῖτε !
Ἀπὸ ξένους φιλοτούρκους ὁ λιμὴν καταπατεῖται !

Ἐν Ἀθήναις, 2 Ἰουλίου 1831.

Εἰς τὸν Πειραιᾶ τοὺς εἶδα . . . εἰς τὸ μέτωπόν των ἔτι
Τὸ φρικῶδες σφράγισμά της ἢ χολόβροια προσθέτει.
Θολερὸς τῆς νόσου κύκλος περιστέφει τὸν καθένα,
Καὶ τὰ πρόσωπά των ὅλα μαῦρα καὶ παρηλλαγμένα.
Ἐπειδὴ αὐτοὶ τῶν Τούρκων ἔγιναν συστρατιῶται,
Ἡμᾶς βλέπουν καθῶς βλέπουν ἀδελφοὺς οἱ ἐξωμόται.

Κατσεκλήνωσεν ὁ Γάλλος στρατηγός των εἰς Δαφνίον,
Καὶ ὁ φίλος Κυταχῆς του αὐτὸ εἶχε Στραταρχεῖον . . .
Ἄν, ὦ Γάλλε, ὡς ὁ Τούρκος ζητῆς δάφνας ἀμαράντους,
Ἀπὸ αἵματα Ἑλλήνων θέριζέ τας περιθράντους·
Ἄν ἐκεῖνου δὲ ἡ δόξα, δόξα διὰ σὲ μικρά τις,
Τρέχε καὶ εἰς Μαρθῶνα ὅθεν ἔφυγεν ὁ Δάτις.

Καὶ ὁ Βρεττανὸς κατέχει τὸν πορθμὸν τῆς Σαλαμῖνος,
Ὅπου ἔπνιξε τοὺς Πέρσας ὁ Θεμιστοκλῆς ἐκείνος,
Τὴν ἀχάριστον Εὐρώπην ἀπὸ τὴν Ἀσίαν σώσας.
Νῆας ἐλικροκινήτους εἰς Ἑλλάδα ἔχων τόσας,

Ἀγρυπνεῖ τὰς νύκτας μήπως πλοῖόν της ἰστιοφόρον
 Εἰς τὴν Θεσσαλίαν φέρῃ τὴν ἐλευθερίαν δῶρον . . .
 Μὴ τὴν μεγαλοφυΐαν τῶν ἐνδόξων Σκιπιώνων,
 Μὴ τὴν ἀρετὴν τῶν Βρούτων, μὴ τὸ ἦθος τῶν Κατώνων,
 Μὴ, ὦ Λόρδοι τῆς Ἀγγλίας, οἰκειοποιῆσθε πλέον !
 Σύλλογος ἐμπόρων εἴσθε, οὐχὶ Σύγκλητος Ῥωμαίων.

Ε. Ἀθήναις, 6 Ἰουλίου 1854.

Εἰς τοὺς Ἄγγλους, εἰς τοὺς Γάλλους, τῶν ἐθνῶν φωστῆρας ὄλων,
 ἔχοντας στρατοὺς ἀμέτρους, χιλιετηρήρη στόλον,
 Πόσον πρέπει τὰς παλάμας νὰ κρατῶσι τῆς Ἑλλάδος !
 Εἰς τὰ μέτωπά των ὄντως χρεωστεῖται δάφνης κλάδος !

Ποῖα δόξα ὅταν ἓνα εἰς ἀκάτιον Τασσαῖον

Ἄγωσι πεφρουρημένον ὡς Ἀντίβαν κολοσσαῖον,
 Καὶ συνθλῶσιν ὡς πυρώδη κάτοπτρα τοῦ Ἀρχιμήδου
 Τοῦ Φιλήμονος τὰς πλάκας, τὰς σελίδας τοῦ Λεβίδου ! . .

Μὴ ἐρυθριᾷς, πατρίς μου, δι' αὐτὴν τὴν κατοχὴν σου
 Αὐτὴ μάλιστα κηρύττει τὴν ἀδάμαστον ψυχὴν σου.

ὦ, ἠρώϊσσαν ἐτοίμην εἰς τὰ ξίφη νὰ πηδήσῃς
 Σὲ κρατεῖ ἀπὸ τὰς χεῖρας, ἀπὸ τὴν ὀσφὺν ἡ Δύσις.

Μὴ ἐρυθριᾷς, πατρίς μου, διὰ τὴν ἀποτυχίαν
 Αὐτὴ μάλιστα κηρύττει τὴν μεγάλην σου καρδίαν.

Μόνη ὄρμησις ἐν ἔμειψοι Τούρκων, Βρεττανῶν καὶ Γάλλων,
 ὦ, εἰς ἄνθρωπος τὰ στέρνα πρὸς ἐχθροὺς χιλίου βάλλων.

Ἄν δὲν ἔτρεχες εἰς τ' ἄκρα Θεσσαλίας καὶ Ἠπείρου
 Ἐπὶ παγετῶν πατοῦσα μετὰ στήθους διαπύρου,
 Αὐστηρῶς ἐπέκρινέ σε καὶ ὁ νῦν καὶ μέλλον χρόνος.
 Ἄλλ' ὑπεῖξες εἰς τὴν βίαν; ὁ βιάσας αἰσχροῦς μόνος.

Διαμαρτυρήσεις ἦσαν θαυμασταὶ πρὸς τοὺς Συμμάχους.
 Αἱ πλανήσεις τῶν υἱῶν σου εἰς χειμάρρους καὶ εἰς βρόχους.
 Ὅσα ὄχι, σάρκες ὄχι, ἀλλὰ κίνησις καὶ πνεῦμα,
 Εἰς τοῦ Ἄγγλου καὶ τοῦ Γάλλου δὲν ὑπήκουσαν τὸ πνεῦμα.

Ἄγγλοι ἔστρεψαν καὶ Γάλλοι τὰ τρισχίλιά των ὅλα
 Εἰς Ἐρμούπολιν, εἰς Πάτρας, εἰς Ἀθήνας τηλεβόλα·
 Ἄλλὰ σὺ, Ἕλλάς, τὴν μόνην ἀτιμίαν ἐφοβήθης·
 Εἰς τὴν Οἴτην ὡς ὁ μέγας Ἡρακλῆς ἐπυρπολήθης...

Ἕλληνες, καὶ πάλιν παῖδες ἀνεφάνητε ἠρώων
 Καὶ τὸ αἷμα εἰς τὰς φλέβας διασώζοντες πατρῶων.
 Εἰς τρεῖς χώρας κατὰ Τούρκων ἀντετάξατε τὰ στήθη,
 Ὅπου τῶν ἐθνῶν ἡ τύχη τρεῖς τὸ πάλαϊ διεκρίθη.

Εἰς τὰ Φάρσαλα σὰς εἶδα τρέχοντα τῆς Θεσσαλίας,
 Ἐκεῖ ὅπου περὶ Ῥώμης, περὶ μονοκρατορίας
 Ὁ Πομπήϊος καὶ Καῖσαρ ἔδραμον φιλονεικοῦντες
 Καὶ τοὺς ἄνω τοῦ Ὀλύμπου Θεοῦ ἔτι διαιροῦντες.

Κατὰ τῶν δειλῶν τυράννων φέροντες γενναίους κτύπους
 Ἄλλοι τῆς Μακεδονίας ἐζητεῖτε τοὺς Φιλίππους,

Ἐκεῖ ὅπου καὶ ὁ Βρούτος συγκρουσθεὶς μετ' Ἀντωνίου
Διὰ τὴν ἐλευθερίαν ἔπεσε τῆς ὑψηλίου.

Εἰς τὸ Ἄκτιον οἱ ἄλλοι ἐπετάτε τῆς Ἡπείρου
Ὅπου μείναντες τοῦ κόσμου κυριάρχει ὀλοκλήρου,
Συνεπλάκησαν γενναίως εἰς τὸ ἀλμυρὸν πεδῖον
‘Ο Ἀντώνιος καὶ Καῖσαρ Αὐγουστος περὶ πρωτείων.

*

Σὺ, ὦ Παλμερστὼν, αἰσχύνου· κατεψεύσθης εἰπὼν ὅτι
Ἐκουσίως τῆς Ἀγγλίας ὁ λεόπαρδος ὑπνώττει,
Ἄν ὑψώσωσιν ἐξαίφνης κεφαλὴν ἐλευθερίας
Τὰ κυπτὰ καὶ δοῦλα ἔθνη τῆς τυραννικῆς Τουρκίας.
Πίστιν ἔδωκαν εἰς ὅσα ἐλελεῦ σὺ ἐξεφώνεις,
Καὶ σὺ σήμερον τοὺς δίδεις τὸ βραβεῖον τῆς ἀγχόνης!..

Τὴν ἀτίμητον ὁ Ἕλληρ ἤθελεν ἐλευθερίαν.
Δι' αὐτὴν ὁ Πύμ, ὁ Ἄμδεμ καὶ Κρομβέλλος εἰς Ἀγγλίαν
Ἐκοψαν τὴν ἐστεμμένην κάραν τοῦ Καρόλου Πρώτου.
Δι' αὐτὴν τοσαῦται γλώσσαι Σινεδρίου πολυκρότου
Τὸν ἀθῶον Λουδοβίκον ἔστειλαν εἰς λαιμητόμον.
Ὅ,τι σεῖς δι' ἔργων τόσων ἐζητήσατε ἀνόμων
Πταίει ἂν ζητῆ νομίμως τὸ φωτίσαν τὴν γῆν γένος,
Πταίει ἂν ζητῆ ὁ Ἕλληρ καὶ ἀνέστη ὠπλισμένος;..

Κατακτήσεις τῆς Ῥωσσίας ἐφοβήθητε... Πλὴν ἅμα
Εἶδετε τοῦ Μενσικώφου εἰς Βυζάντιον τὸ δρᾶμα,

Πρὸς τὸν Γίγαντα τῶν Ῥώσσω, πρὸς τῆς Ἄρκτου τὸν Ἄνταϊον
 Ἐπροτείνατε μονάρχην τοῦ Βοσπόρου Εὐρωπαϊόν,
 Ἐφορον εὐθυδικίας εἰς ἀθλίαις φυλάς τόσας
 Ἰπὸ τόσῃν τυραννίαν σήμερον ἀγωνιώσας; . . .

Ὅχι· τοῦ Χριστοῦ τὰς ποιμένας, Θεομάχοι, πολεμεῖτε
 Καὶ τοὺς Τούρκους ἀγαπᾶτε καὶ τοὺς Ἕλληνας μισεῖτε.

Ἐν Ἀθήναις, 8 Ἰουλίου 1854.

Εἰς τὴν πόλιν τοῦ Θησέως, ἀντηχοῦσαν ἐκ τυμπάνων,
 Φρουρὰν θέντες μετὰ πλέον ἢ τριάκοντα τυράννων,
 Πλέουσιν οἱ τοῦ Σουλτάνου σύμμαχοι πρὸς τὴν Ταυρίδα,
 Ἄργοναῦται χρυσοῦν δέρας κυνηγοῦντες εἰς Κοχλίδα.

Καταθλίβει τὴν Ἑλλάδα βαρυσίδηρος δουλεία.
 Πᾶσα λόγου καὶ γραφίδος ἔπαυσεν ἐλευθερία.
 Στρατοδίκαι τῶν Ἑλλήνων καθιδρύθησαν οἱ Γάλλοι.
 Καὶ κατέλαβε τοὺς πάντας λύπη καὶ σιγὴ μεγάλη . . .

Εἰς τὴν κάραν φέρει ἄχθος πέτρινον ἡ Καρυᾶτις
 Καὶ κρατεῖ διὰ τῶν δύο βραχιόνων τὰ πλευρὰ τῆς,
 Ἄνω δὲ τῶν Προφυλαίων εἰς τὸ Ἐρεχθεῖον μένει
 Δεχομένη πῦρ ἡλίου, ἀλλὰ μὴ ζωπυρουμένη.

Ἡ Ἑλλάς ἀπελιθώθη, ὡς αὐτὴ, καὶ ἡσυχάζει·
 Τῆς Ἀνατολῆς τὸ βᾶρος εἰς τὴν κεφαλὴν βαστάζει·
 Ἡ τοιχόκτιστος καὶ δούλη πτύεται, καταγελάται·
 Ἄλλὰ Καρυᾶτις, Ἄγγλαι, τοὺς Ἐλγίνους, καταρᾶται.

Πάνδημος ἡ θλίψις· ὅλοι στόματα κλειστά κρατοῦσιν.

Ὦλων ὅμως οἱ πυρώδεις ὀφθαλμοὶ συνωμοτοῦσιν.

Ἡ ἀνθρακιά τηρεῖται εἰς τὴν τέφραν κρυπτομένη,

Καὶ πνοὴν ἀνέμου μίαν πρὸς ἀνάλαμψιν προσμένει.

Εἰς τοῦ Ἰμηττοῦ τοὺς πόδας εἶδα ἔνοπλον ποιμένα·

Ἐστρεψε τὰ ὄμματά του πρὸς ἐμὲ δακρυβρογμένα

Κ' ἔφυγεν, εἰς τὸν ἀέρα ἐκκενῶν τὸ πυροβόλον...

Ὁ ποιμὴν αὐτὸς ἐκφράζει τὴν ἀπελπισίαν ὄλων,

*

Συχνὰ μόνος διατρέχω τὴν ὁδὸν τῆς Ἐλευσίνας·

Ἄπαντῶ συστρατιώτας, ἢ πατέρας τῆς Τροιζῆνος,

Καὶ μὲ λέγουσι· «Ἡ χεὶρ σου πλέον καὶ αὐτὴ δὲν γράφει;

« Εἰς τὸν τάφον τῆς πατρίδος καὶ ἡ Μοῦσά σου ἐτάφη;»

Δακτυλοδεικτῶ τὸν Ἀγγλον, ἢ τὸν Γάλλον διαβάτην,

Καὶ « εἰς μάτην ὄλα!» κράζω· «μόχθοι, αἵματα εἰς μάτην!»

*

Εἰς τὰς κειομένας στέγας τοῦ Βουλευτικοῦ σὲ εἶδα,

Γερμανέ!.. πικρὰ ἐθρήνεις, ἀλλ' εὐλόγεις τὴν πατρίδα.

Ἐφερες, κατὰ τὴν νύκτα τῆς πυρκαϊᾶς ἐκείνην,

Εἰς τὸ μέτωπόν σου μίτραν ἀπὸ αἵματα κοκκίνην,

Καὶ μᾶς εἶπες· « Εἰς τὰς φλόγας καὶ συντάγματα καὶ νόμους!

« Λάβετε τῶν βράχων πάλιν, πάλιν τῶν δρυμῶν τοὺς δρόμους!

« Τῆς Ἑλληνικῆς οἱ Φράγκοι ἄρπαγες αὐτονομίας,
 « Σᾶς ἀποστεροῦσιν ἔτι καὶ Βουλῆς καὶ Γερουσίας. »

Δικτί, εὐθύς ὡς λάμψη πλοίου μακρυνῦ σημαία,
 Πᾶν ἐργόχειρόν του ρίπτει ὁ λαὸς καὶ ζητεῖ νέα ;
 Πῶς, τοὺς Πρέσβεις τῶν Συμμάχων ὅταν βλέπη λυπουμένους,
 Αὐτὸς χαίρει προμαντεύων αἴσια περὶ τοῦ Γένους ;

‘Ο Θεὸς εἰς τὴν Ταυρίδα περὶ τοῦ παντὸς δικάζει
 Καὶ μετέωρον τὴν Δύτιν, τὴν Ἀνατολὴν βαστάζει·
 Τὴν ῥομφαίαν τῆς ἡ μία καὶ τὸν θυρεὸν ἡ ἄλλη
 Εἰς τὰς θείας πλάστιγγάς του πρὸς ῥοπὴν τῆς στάθμης βάλλει...

Ἄρκτος, Δύσις πολεμοῦσιν εἰς τὰς πύλας τῆς Ἀσίας.
 Φαίνεται ὁ Μέγας Πέτρος, ὁ δημιουργὸς Ῥωσσίας,
 Καὶ ὡς βόρειον ἐκλάμπει σέλας τὸ διάδημά του.
 Κατ’ αὐτοῦ τοῦ ἀνικητοῦ ἰδοῦ ἔρχονται Σαρμάτου
 Ἡ Μεγάλῃ Ἐλισάβετ, ἡ διὰ μακρᾶς τριαίνης
 Τοὺς ὠκεανούς ἐκ βάθους σείουσα τῆς οἰκουμένης,
 Καὶ ὁ Πρῶτος Ναπολέων ὁ χλαμύδας ἐξ ἄρπάσας,
 ‘Ο περιβληθεὶς τὰς δύο καὶ τὰς τέσσαρας μοιράσας·
 ‘Απὸ κτίσεως δὲ κόσμου ποτὲ σπάθης βαρυτέρας
 Δὲν ἐπέπεσεν ὁ κτύπος κατ’ ἀσπίδος εὐρυτέρας.

Προχθὲς πλοῖον τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Νάξον προσωρμίσθη·

‘Απὸ πυροβολημοῦς του ὁ αἰγιαλὸς ἐσεισθη,

Καὶ ὁ ναύκληρος ἐβόα· «Νίκη, νίκη τῆς πατρίδος!
 «Ἄφησεν ἡ Συμμαχία τοὺς λιμένας τῆς Ταυρίδος.»
 Τὰ ἐπιτραχήλιά των Ἐφημέριοι φοροῦντες,
 Ἐν βαθείᾳ καταλύξει τὸν Θεὸν δοξολογοῦντες,
 Ἐκραζον μετὰ τοῦ πλήθους· «Ζήτη ἡ Ὄρθοδοξία!
 Φωνὴ ὅλης τῆς Ἑλλάδος, φωνὴ λέγουσα μυρία (35)!

*

Εἰς τὸν Πάρνην χιονίζει... χιῶν φίλη καὶ ὠραία!..

Ἡ αὐτὴ χιῶν τῆς Μόσχας πίπτει ἄρα ἐν Κριμαίᾳ,
 Ἡ χιῶν, ἡ τὸν Ἀττίλαν σαβανώσασα τῶν Γάλλων
 Ὅτε ὄθει ὠπλισμένον ἕνα κόσμον πρὸς τὸν ἄλλον;

*

Ζητῶ λήθην τοῦ παρόντος εἰς ἀρχαίας ἐνθυμήσεις,
 Ἄνεσιν ψυχῆς ὀλίγην εἰς διηνεκεῖς πλανήσεις,

Καὶ διάγω τὰς ἡμέρας

Τὰ μνημεῖα περιτρέχων ἀπ' αὐγῆς μέχρις ἑσπέρας.

Εἰς τὰς φρένας μου ἐκάστη τῶν προγόνων ἀριστεία

Κατ' αὐτὰς τὰς ἐκδρομάς μου παριστᾶται πελωρία,

Ὡς εἰς λίμνης βυθὸν, ὅπου διαυγῆ νερὰ κοιμῶνται,

Ἡλιοστερῶν ὀρέων κορυφαὶ ἀντανακλῶνται.

Μ' ἔζωσαν τοῦ Μιλτιάδου ἀναμνήσεις χθὲς μεγάλαι.

Τὸν Ναὸν ἀφήσας, ὅπου εἰς τὴν Νέμεσιν τὸ πάλαι

Ἄγαλμα κατὰ βραχάρου

Ἰδρυσαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐξ ἰδίου τοῦ μαρμάρου,

Ἐφιππος εἰς τὸ πεδῖον ἔτρεξα τοῦ Μαραθῶνος (36).

Τῶν Περσῶν ἐκεῖ τὸν τύμβον διεφύλαξεν ὁ χρόνος (37),

Καὶ κατὰ τὴν παραλίαν στῆλαι παλαιτάτου εἶδους

Λέγουσι ποῦ ἔτι κεῖνται οἱ νικήσαντες τοὺς Μῆδους.

Καὶ εἰς τούτας ἐπροχώρουν πλατὺ ἔλος διαβαίνων.

Πλὴν προσέκρουσα εἰς λίθον ὑπὸ ὕδωρ κεκρυμμένον,

Καὶ βαθὺς ἠκούσθη κτύπος,

Κ' εἰς τοὺς ὀπισθίους πόδας ἀνατιναχθεὶς ὁ ἵππος

Μὲ διέσειε, καὶ μόλις τὰ ἡνία του ἐκράτειν. . .

Ἐκυψα, καὶ εἶδον ὅτι πέτραν μνήματος ἐπάτου. . .

Καὶ ἀπὸ τῶν ἐνδομύχων τοῦ καλαμηφόρου τόπου

Ὡς ἀπὸ τοῦ κάτω κόσμου φωνὴ μ' ἐπληξεν ἀνθρώπου. . .

«Διατί, νεκρὲ, γογγύζεις; ἔκραξε καὶ πῶς στενάζεις;

«Μὴ σ' ἐβάρυνε τὸ μνήμα καὶ ἀσθμαίνων τὸ βαστάζης;

— Ἄνθρωπε! οὐχὶ τὸ μνήμα,

«Ἄλλὰ τὸ σιδήρεόν σου καὶ κροταφοκτύπον βῆμα.

«Ἐφιππος τὴν κεφαλὴν μου καὶ πατεῖς καὶ διαβαίνεις

«Καὶ εἰς τοὺς προπάτοράς σου, ὡς οἱ ξένοι, ψυχρὸς μένεις.

«Ἔσεισα ἐγὼ, πρὶν πέσω, λόγχην Μαραθωνομάχου.

—Φωνὴ σὺ τοῦ Στησιλάου, ἢ φωνὴ τοῦ Καλλιμάχου (38);

—Φωνὴ τίνος μὴ ἐρώτα· πύλη Ἄδου σοὶ τὴν στέλλει.

«Εἰς αὐτὰ, ὦ διαβάτα, τὰ σωθέντα μόνον ἔλη.

- « Ἐφυγάδευσα τὸν Δάτιν,
 « Τελευτὴν τυχὸν τὴν πρώτην ὄλων καὶ ὠραιοτάτην
 « Κατ' Ὀλυμπιάδα μέσην ἑβδομηκοστὴν δευτέραν
 « Καὶ τοῦ βοηδρομιῶνος ἕκτην δύουσαν ἡμέραν (39).
 « Ἡ γραφὴ τοῦ Πολυγνώτου εἰς τοὺς Ἀθηναίους φίλην
 « Τὴν εἰκόνα μου προσῆψεν εἰς Στοάν των τὴν Ποικίλην.
 « Σήμερον πῶς ἀνευρίσκω τὴν ἀρχαίαν Κεκροπίαν,
 « Τὴν διώξασαν τοὺς Πέρσας καὶ τὸν τύραννον Ἰππίαν !
 « Εἷς τὸ ἄστυ ἀναβαίνω·
 « Σάλπισμα κατὰ Γαλάτου, κατὰ Βρεττανουῦ προσμένω·
 « Ἕλληνας ζητῶ γνησίους, Ἕλληνας ζητῶ ἀρχαίους·
 « Ἄλλ' Ἀθήνας μὴ εὐρίσκων, μὴ εὐρίσκων Ἀθηναίους
 « Καὶ βαρβάρων ἐθνῶν μόνον ἀπαντῶν τὴν δεσποτείαν,
 « Ἀθυμῶ καὶ εἰς τοῦ τάφου ἐπιστρέφω τὴν σκοτίαν.
 « Τὸν ἀπόγονον τοῦ Μήδου πρὸ μικροῦ ἐπολεμεῖτε,
 « Ἡπειρον καὶ Θεσσαλίαν ἅπασαν συνεκινεῖτε,
 « Καὶ ἠχὼ πικρῶν κλαυθμῶν
 « Ἡγειρον ἡμᾶς ἐκ νέου εἰς τὸ σκότος τῶν μνημάτων.
 « Κακοδαίμονες ! πῶς ἤδη κάτω κλίνετε τὸ δόρυ ;
 « Ἐπειδὴ κατέχον ξένοι τὰς Ἀθήνας ὀπλοφόροι,
 « Ἐπτοήθητε καὶ πάντες παραιτεῖτε Οἴτην, Ὅσσαν,
 « Πίνδον, Ὀλυμπον καὶ Τέμπη, Ξίφος, κάλαμον καὶ γλῶσσαν ; »

Ἡ φωνὴ κατεβυθίσθη, καὶ καθῶς εἰς πίπτων λίθος
 εἰς τὸ βάθος τῶν βαράθρων ἀνεγείρει κρότων πλῆθος,
 Χίλιαι φωναὶ συγχρόνως
 Ἦχησαν καὶ τὸ παιδίον ἔσεισαν τοῦ Μαραθῶνος,
 ὧς βοῶν καὶ ἀλαλάζων ὁ στρατὸς τῶν Ἀθηναίων
 Νὰ ἐζήτηε ἐκεῖ κάτω πόλεμον πρὸς τ' ἄνω νέον,
 ὧς μυριοὶ ὁμοῦ ἄνδρες κάτωθεν τὴν γῆν νὰ ὄθουν
 Καὶ τὴν δῖωξιν τῶν Γάλλων καὶ τῶν Ἄγγλων νὰ ἐπόθουν . . .

Εἰς τὴν λάμψιν τῶν ἀστέρων, εἰς τὰ φωσφορώδη ἔλη
 Σπινθηροβολοῦντα τότε εἶδα φάσγανα καὶ βέλη,

Εἶδα περικεφαλαίας,

Μακροβηματούσας εἶδα πανοπλίας κολοσσαίας,
 Καὶ θωράκων καὶ ἀσπίδων καὶ ξιφῶν συγκρουομένων,
 Καὶ τυμπάνων ἀντηχούντων, καὶ φαλάγγων συνθλωμένων,
 Καὶ ἀνδρῶν παιανιζόντων, καὶ χρεμετιζόντων ἵππων,
 Ἴππων ἐδαφοπλητόντων ἤκουσα μιγάδα κτύπον.

Ἐν Ἐλευσίνι 6 Νοεμβρίου 1854.

Τῶν Συμμάχων νέα πράξις, κορωνὴς πασῶν τῶν ἄλλων,
 Ἀσπαστὴν τὴν ἔλευσίν των καθιστῶσα ἔτι μάλλον ! . . .
 Ὅ,τι ὅ,τι οὐδ' ὁ μέλλων μέλλει νὰ πιστεύσῃ χρόνος,
 Ὁ ἐν Πειραιεῖ στρατὸς των ἐκουσίως λαοκτόνος,
 Καὶ τοὺς νόμους τῆς ὑγείας πατῶν ἦλθεν εἰς Ἀθήνας
 Καὶ τὰς ἐπὶ Περικλέους σκηνὰς ἔφερεν ἐκεῖνας.

Εἰς ἑπτὰ ἡμέρας μόνας, ὡς ἡ γῆ νὰ διεσχίσθη,
 Τὸ ἐν δέκατον τῶν ζώντων εἰς αὐτὴν κατεβυθίσθη.
 Ἐφυγεν ἡ ἄλλη πόλις, καὶ ἡ Κατοχὴ ξιφήρης
 Ἐπετῆρει κενοὺς οἴκους, κατεπάτει τάφους πλήρεις.

Ἐτρεχον γυναῖκες, ἄνδρες νέοι, γέροντες, παιδιά
 Εἰς τὰς πέριξ κωμοπόλεις καὶ τὰ γείτονα χωρία,
 Ἐκαστος ἀφίνων ἓνα συγγενῆ πεφιλημένον
 Εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ Ἄδου εἰς τὴν κατοχὴν τῶν ξένων.
 Ἄλλ' ὁ φόβος τῆς πανώλους μὴ γνωρρίζων εὐσπλαγχνίαν,
 Ἐκλειε πρὸς τούτους πᾶσαν ἀνθρωπίνην κατοικίαν·
 Ἄνεμος ψυχρὸς ἐφύσα ρίπτων ἄνω των νιφάδας·
 Πειναλέοι, διψαλέοι καὶ ζητοῦντες τὰς σπιλάδας,
 Ἡμιγυμνωμένοι οὔτοι καὶ ἀσάνδαλοι ἐκείνοι,
 Ἐκλαιον, καὶ ὁ κλαυθμὸς των καὶ τὰς πέτρας συνεχίνει.

Τὸ μωρὸν ἡ νέα μήτηρ εἰς τὰ στήθη της ἐκράτει,
 Καὶ εἰς βάτους καὶ τριβόλους ἀσθενῆς ἐβραδυπάτει·
 Αἰφνιδίως τοῦ θανάτου τὴν ἐκάλυπτεν τὸ νέφος,
 Καὶ εἰς τὸν ξηρὸν μαστὸν της νεκρὸν ἔμενε τὸ βρέφος.

Εἰς πολλὰ κατὰ τὸν Πάρνην λείψανα ἐκτεθειμένα
 Ἐτρεξαν τὰ σαρκοθώρα κ' ἔμειναν νενεκρωμένα,
 ὡς εἰς πτώματα Ἑλλήνων ἐξεψύχησαν πλησίον
 Πολλοὶ Γάλλοι στρατιῶται, φύλακες τῶν Πατησίων.

Κλίνουσα εἰς τεφροδόχον λάγνηνον ἡμιθραυσμένην
 Ἡ Ἑλλάς ἀπὸ τὰς λύπας κεφαλὴν λευκαινομένην,

Κλαίει τὸν Γενάδιόν της, ῥήτορα τῶν στρατοπέδων
 Καὶ διδάσκαλον χιλίων φολονόμων αὐτῆς παίδων·
 Κλαίει τὸν Σπανιωλάκην, ἀρετῆς σεπτὴν εἰκόνα,
 Ὅστις εἰς τὸν κατὰ Τούρκων πολλὰ ἔπραξεν ἀγῶνα·
 Κλαίει ἐκ τῶν δώδεκά της ἀθλησάντων ἀποστόλων
 Τὸν Ἀναγνωστόπουλόν της, κορυφαῖον αὐτῶν ὄλων,
 Ὅστις θνήσκων, «Θάψατέ με, εἶπε, παρὰ τὸ Θησεῖον,
 «Μακρὰν Φράγκων, εἰς τὰ ἔργα τῶν προγόνων μου πλησίον!»

Ἐν Ἐλευσίνι, 8 Νοεμβρίου, 1854.

Τρέχουσι τὸ μίασμά των φέροντες καὶ εἰς τὰ ὄρη! . .
 Ἦλθον καὶ εἰς Ἐλευσίνα Γάλλοι χθὲς χολεροφόροι.
 Ἰψωσαν αὐτῇ τὰ ὄπλα, ὅτε ἡ πτωχὴ πολίχνη
 Ἄπεσόβει φοβουμένη τὰ πανώλεθρά των ἴχνη.
 Ἄλλ' ἀντέταξε τὴν βίαν ὁ λαὸς κατὰ τῆς βίας,
 Κ' ἔφυγον μακρὰν σὶ Γάλλοι τῆς μικρᾶς του συνοικίας.

Φεύγοντας πρὸς τούτους εἶπα· «Τῆς γῆς ἔχει τὴν κατάραν
 «Καὶ εἰς λαιμητόμον κύπτει τὴν κακοποιάν του κάραν
 «Ὁ κατχπατῶν τὸν νόμον τῆς υἰείας εἰς τὰ Κράτη.
 «Ὁ Θεὸς δικαιοκρίτης, θάνατον ἐπιφυλάττει
 «Πρὸς τὸν Μοίραρχον τῶν Γάλλων, ὅστις θηριώδης μείνας
 «Τὸν χολερικὸν στρατὸν του ἔστειλεν εἰς τὰς Ἀθήνας.»

*

Εὐπιστος ἐγὼ! ἠγάπων τὴν Γαλλίαν ὡς πατρίδα
 Καὶ ἀνέθετον εἰς ταύτην τῶν Ἑλλήνων τὴν ἐλπίδα.

Εὐπίστος ἐγώ ! τοὺς Γάλλους ἀδελφοὺς μου ἐθεώρουν
Καὶ μετὰ τοῦ Βεραγγέρου κελαδῶν τοὺς παρηγόρουν,

Ὅτε χεὶρ τῆς Εἰμαρμένης
Εἰς τὴν χεῖρά των τὸ σκῆπτρον ἔθραυσε τῆς οἰκουμένης.

Ποῦ τὸ εὐγενὲς ἐκεῖνο ἔθνος σήμερον τῶν Γάλλων,
Τὸ διὰ τοῦ Λαφαγέττου καὶ ἡρώων τόσων ἄλλων
Ἐπαλλάξαν τοῦ ζυγοῦ τῆς τὴν μητέρα τοῦ Φραγκλίνου
Καὶ λυτρῶσαν τὴν Ἑλλάδα ἔμπροσθεν τοῦ Ναβαρίνου,

Ἔθνος εὐχαρι, γενναῖον,
Ἔθνος ποιητῶν, ῥητόρων, φιλοσόφων, ἡμιθέων ;

Ὡς οἱ λέοντες, ὁπότεν χυθὲν αἶμα ὀσφρανθῶσιν,
Ὀνουχας, οὐρὰν καὶ χαίτην σιγκινοῦσι καὶ λυσσῶσιν,
Οὕτως, ἂν οἱ Γάλλοι νίτρου αἰσθανθῶσιν εὐωδίαν,
Ἄνορθοῦνται μανιώδη πνέοντες θηριωδίαν,

Καὶ ἡ δεξιὰ των στέφει
Τὸν ἀρχισφαγέχ, ὅστις τὸ ἀρεμανές των τρέφει.

Τῶν Χριστιανῶν τὸ αἶμα πανταχόθεν ἤδη ῥέον
Εἰς αὐτοὺς ὁ Βοναπάρτης ποτὸν δίδει φρικαλέον,
Τοὺς μεθύει, τοὺς σκοτίζει καὶ τοὺς πόδας των δεσμεύει
Γίνονται αὐτοὶ σκιρτῶντες τῆς Ἀνατολῆς ἡ χλεύη,

Ἡμᾶς δὲ κυπτοὺς ζητοῦσιν,
Ἐπειδὴ ἔμπρὸς εἰδώλου καὶ αὐτοὶ γονυπατοῦσιν.

Ἄλλὰ τὴν πολύτιμόν των δώσαντες ἐλευθερίαν,
Ἐλαβον ἀντάλλαγμα τῆς τῶν ἔθνῶν τὴν βασιλείαν,
Ἦ τὰς ἐν Μαρέγκῳ δάφνας Ναπολέοντος Ἰπάτου; . .

Ἦ Γαλλία τάφος μέγας, ὅπου μόνον τοῦ θανάτου
Ἡ κατήρεια δεσπόζει!

Τοῦ θανόντος Βοναπάρτου ἄδοξον τὸ πτώμα ἄζει! . .

Ἵμεῖς ἤλθετε, ὦ Γάλλοι, πρὸς δουλείαν τῶν Ἑλλήνων,
Καὶ ὁ Ἕλλην ἐγὼ χεῖρα πρὸς ὑμᾶς τοῦς Γάλλους τείνων
Σὰς κκλῶ καὶ εἰς τὴν δόξαν καὶ εἰς τὴν ἐλευθερίαν.

Ἦ Ἑλλάς καὶ ἡ Γαλλία ζῶσαι ὑπὸ τυραννίαν,
Ἐνα ἔχουσι δεσπότην

Καὶ τῶν δύο φυλοκῶν των ἓνα ἔχουσι δεσμώτην.

Ἐν Λεβαδείῃ, 18 Νοεμβίου 1854.

Φέρον τὴν ὀργὴν τοῦ ἔθνους εἰς τὰ στήθη μου δριμεῖαν
Καὶ τοὺς ξενοκράτας φεύγων, ἔφθασα εἰς Λεβαδειάν.

Ἄλλ' ἐν ᾧ τὴν ἀπαισίαν αὐτῶν μνήμην ἀποκρούω,
Κατὰ Φράγκων ὀμιλοῦσαν καὶ τὴν πέριξ γῆν ἀκούω.

Τὴν διέβησαν πρὸ πλέον δισχιλίων ἐτῶν ἤδη,
Καὶ αὐτὴ κατὰ τῶν Φράγκων μαρτυρία; ἔτι δίδει.

Εἰς τοῦ Παρνασσοῦ τοὺς πόδας, εἰς Ἀράχωβαν τὴν κώμην,
Ἵπὸ στέγην ἱερέως κατ' αὐτὰς ἐξενιζόμεν,
Καὶ ἀπὸ τοῦς ἀροτῆρας βόας του ἐκτεθαμμένον
Θυρεὸν ἀρχαῖον εἶδα ἐνθυμίζοντα τὸν Βρέννον (40).

«Καθ' ἡμῶν λοιπὸν ἀρχῆθεν ἐχθρὰ, ἔκραξα, ἡ Δύσις!»

Καὶ ὁ φίλος μου, σπουδαῖος καὶ χρηστὸς ἀνὴρ ἐπίσης,

«Εἰς ἡμᾶς τὸ πάλαι εἶπεν, ἡ Γαλλία παραδόξως

«Χολὴν ἔδωκεν, ὡς δίδει ἀντὶ μάννα ἤδη ὄζος. . .

«Ἄκουέ τα, καὶ ἂν ἔχῃς γνώσεις, τέκνον μου, ποικίλας.

«Τοὺς Δελφοὺς ὀφθαλμιῶσαι, ἤρχοντο εἰς Θερμοπύλας

«Ἐκατὸν πενήκοντά της πεζομάχοι χιλιάδες

«Καὶ ἱππέων λογχοφόρων ἕξ καὶ πλέον μυριάδες,

‘Ο στρατάρχης αὐτῶν Βρέννος εἴ ἀναθήματα τοῦ Κροίσου

«Καὶ τοὺς θησαυροὺς ἐπόθει ναοῦ τόσον πολυχρύσου.

«Διαβὰς τὸν βαθυρρείτην Σπερχεῖδον ἐπὶ γεφύρας

«Καὶ εἰς τῆς Ἑλλάδος φθάσας τὰς φυλαττομένας θύρας,

«Μάχην κρατερὰν συνῆψε, καὶ οἱ Ἕλληνες ξιφῆρεις

«Πρὸ τῶν στενωπῶν ἐπήδων ἀπὸ ἐλαφρὰς τριήρεις.

«Ἄφ’ οὗ μέγα ἐκεῖ μέρος τῶν ἀγρίων τοῦ ταγμάτων

«᾿Ωλεσεν εἰς τὰς παρόδους καὶ τὰ βῆθη τῶν τελμάτων,

«Παραιτήσας τοὺς νεκροὺς του εἰς τὰ ῥάμφη τῶν ὀρνέων

«Ὅσφρανθέντων τὴν βορὰν των ἐκ τοῦ ὕψους τῶν ὀρέων,

«Εἰς τὸ ἱερὸν ἀνέβη Ἀθηνᾶς τῆς Θεσσαλίδος·

«Ἐν ᾧ δ’ ἔθιγε τὸν πλοῦτον τῆς χρυσίνης της ἀσπίδος,

«Ὁ Τελέσαρχος ἐξαίφνης καταβὰς ἀπὸ τὴν Οἶτην

«Ἐφυγάδευσε τὸν ξένον τοῦτον ἱεροσυλήτην.

«Ἄλλ’ ὀπλίτας γιγαντώδεις οὗτος τετρακισμυρίους

«Καὶ ἀκοντιστὰς ἱππότας περὶ τοὺς ὀκτακοσίους

« Ἔστειλεν εἰς τὰς Καλλίας, πόλιν τότε παμπλουσίαν·

« Καὶ βιάζοντες οἱ Γαλάται πῦρ εἰς πᾶσάν τῆς οἰκίαν,

« Ἦρπασαν ἐσθῆτας, σκεύη, χαλκὸν, ἄργυρον, χρυσίον,

« Καὶ τὸ ἄρσεν γένος ὄλον ἔσφαξαν εἰς μακελλεῖον. . .

« Αἱ γυναῖκες καὶ παρθένοι αἱ πολλαὶ αὐτοκτονοῦντο,

« Καὶ δι' ἀτροφίας ἄλλαι τῆς ζωῆς ἀπεστεραῦντο,

« Θνήσκουσαι δὲ ἢ θανοῦσαι εἰς τοὺς κόλπους τοῦ θανάτου·

« Ἐπανεύρισκον τὴν ὕβριν ἐνὸς πάντοτε Γαλάτου. . .

« Οὐδεμίαν ἐλυποῦντο ἠλικίαν τὰ θηρία!

« Καὶ θηλάζοντα τὰ βρέφη ἀποσπῶντες ὡς ἀρνία,

« Ἐτρωγον αὐτῶν τὰς σάρκας, ἔπινον αὐτῶν τὸ αἷμα. (41)

« Πρὸς τὸ ἐν Δελφοῖς Μαντεῖον τέλος ἔστρεψαν τὸ βλέμμα.

« Ἀλλ' ὁ Παρνασσὸς τοὺς εἶδεν, ἀπὸ φρίκην ἐσαλεύθη;

« Καὶ πολλὴ ἀνθρωποφάγος στρατιὰ ἐξωλοθρεύθη,

« Ὅτε ἄνωθεν μεγάλοι ἀποχωρισθέντες λίθοι

« Κατεπλάκωσαν ἐκείνων διαβαίνοντα τὰ πλήθη.

« Τρομεροὶ Ἑλλήνων λόγοι ἔζωσαν τὸν Βρέγγον τότε.

« Κατεκόπησαν οἱ πλεῖστοι τοῦ βαρβάρου στρατιῶται,

« Καὶ αὐτὸς τρωθεὶς βαρέως, πεσὼν δὲ εἰς τὴν κραιπάλην,

« Τὴν ὑστερινὴν πνοὴν του ἄφησεν εἰς τὴν φιάλην. »

Αὐτὰ ἔλεγεν ὁ γέρον, καὶ ἡ πάλλουσα φωνή του

Καὶ ἡ τρέμουσα ὄφρυς του εἶχον θεῖόν τι Λευίτου

Καὶ τὸ καλυμμαύχιόν του εἶπεν ἔτι ἀποσπᾶσας·

« Εἰς τοὺς ἅπαντας αἰῶνας, εἰς τὰς γενεάς ἀπάσας,

«Μὴ Κελτὸς καὶ μὴ Γαλάτης καὶ μὴ Γότθος πόδα βάλῃ
 «Εἰς τὴν χώραν ὅπου μύρτος, ὅπου ῥοδοδάφνη θάλλει! . .

«Ὅτε ὤφθη οὐρανόθεν ἔμπνους καὶ ἀπεσταλμένος
 «Διονύσιος ὁ Ἕλληρ εἰς τῶν Γαλατῶν τὸ γένος,
 «Κολοσσούς ὁ Ἱεράρχης χαλκοῦς εὔρε καὶ πυρίνους
 «Ὅπου ἔκαιον Δρυῖδαι τοὺς λαοὺς ὡς εἰς καμίνας. . .
 «Καθημέρωσεν ὁ Ἕλληρ τὸν ἀνθρωποθύτην Γάλλον,
 «Καὶ τὸν Ἕλληνα ὁ Γάλλος ὑπὲρ πάντα μισεῖ ἄλλον! »

*

Πρὸς ἐμὲ αὐτὸν στραφῆτε καὶ ἀκροασθῆτε ὅσα
 Εἰς σᾶς λέγει, Ἄγγλε, Γάλλε, ἡ Ἑλληνικὴ μου γλῶσσα

Περὶ τῶν Ἑλλήνων ὄλων·

Οὐδὲν δύνασθε εἰς ταύτην τὴν ἀρχαίαν οἰκουμένην,
 Τὴν νοήμονα φυλὴν τῶν καθιστῶντες εἰς σᾶς ξένην
 Δι' ἀλλεπαλλήλων δόλων.

Ἀπὸ Ταίναρον εἰς Αἴμον αὐτὴ ἔχει τὴν Εὐρώπην,
 Αὐτὴ ἔχει τὴν Ἀσίαν ἀπὸ Κύπρον εἰς Σινώπην

Καὶ εἰς τὰς ἀλύσεις οὔσα·

Εἰς προγόνους καυχωμένη τεσσαράκοντα αἰώνων,
 Θέλει τὴν αὐτονομίαν καὶ τὸν πάτριόν της θρόνον

Μετὰ πάντων συμμαχοῦσα.

Χθὲς αὐτὴ δὲν ἐνωπλίσθη διὰ τὴν Ῥωσσίαν· ὄχι·
 Ἐπολέμησαν εἰς Γόμφους τῶν Θερμοπυλῶν αἱ λόχοι

Διὰ τὴν ἐλευθερίαν·

Διὰ τὸ ἀρχαῖον σκῆπτρον τῶν Παλαιολόγων μόνον

Ἐπολέμησαν, τεσσάρων ἀποσειόντες αἰώνων

Ἐπρονείδιστον δουλείαν.

Εἰς τὸν Πίνδον, εἰς τὸν Ἄθων κατὰ λόχων πολυάνδρων

Ἐξιφούλησαν οἱ παῖδες Πύρρων τε καὶ Ἀλεξάνδρων

Διὰ μόνην τὴν πατρίδα·

Καὶ πρὸς τοὺς ἐπαναστάντας τῶν τριῶν χωρῶν γενναίους

Ἐτεινεν ἡ Πόλις τότε τοῦ μεγάλου Περικλέους

Τῆς Ἑλλάδος τὴν ἀσπίδα.

Ἄλλ' εἰς τὴν διπλὴν τῆς κοίτην, Ἕπειρον καὶ Θεσσαλίαν,

Σεῖς ἐπνίξατε θηλάζον βρέφος τὴν Ἐλευθερίαν,

Ἄγγλων Ἰπατοῖ καὶ Γάλλων!

Ἀλλὰ μέχρι τῆς Πεντέλης φέροντες βαρβάρους μοίρας,

Τῆς ἡρωϊκῆς Ἑλλάδος σεῖς ἐδέσχετε τὰς χεῖρας,

Γότθων τέκνα καὶ Βανδάλων!

*

Θέλει μάχας ἡ ψυχὴ μου κατὰ τούτων τῶν φονέων.

Περῶ νύκτας καὶ ἡμέρας ὠρυόμενος καὶ κλαίων,

Κλαίων διὰ τὴν τοιαύτην τῆς Ἑλλάδος ἀδελφίαν,

Κλαίων καὶ διὰ τοῦ ὄλου Γένους μου τὴν δυστυχίαν.

Φεύγω, τρέχω ἐκεῖ ὅπου ποταμοὶ αἱμάτων ῥέουν,

Ὅπου Ῥῶσσοι κατὰ φράγκων καὶ Ὄθωμανῶν παλαίου,

Μάχαιραν καὶ πυροβόλον καὶ πᾶν ὄπλον παραιτοῦντες
Καὶ ὡς τίγρεις δι' ὀνύχων, δι' ὀδόντων πολεμοῦντες...

Ἕλλην! οἱ αὐθάδεις Φράγκοι τὴν πατρίδα σου ἐπῆραν.
Ἄλλ' εἰς τὴν Ταυρίδα τρέξε τὴν ἁγίαν αὐτὴν θύραν
Ὅθεν τοῦ Θεοῦ ὁ Λόγος νικητὴς διεβιβάσθη,
Ὅτε τὸν Χριστὸν ὁ Ῥώσσοις Ἰσαπόστολος ἠσπάσθη.

Εἰς αὐτὴν τὴν γῆν οἱ Ῥώσσοι ἄλλοτε τὴν Πίστιν δῶρον
Παρὰ τῶν ἐν Βυζαντίῳ ἔλαβον Αὐτοκρατόρων.

Εἰς αὐτὴν τὴν γῆν οἱ Ῥώσσοι σήμερον ἀστραπηφόροι,
ὑπὲρ Πίστεως ὑψοῦσι καὶ ὑπὲρ Ἑλλήνων δόρυ.

Ἕλληνες! ἐκεῖ τοὺς Φράγκους καὶ τοὺς Τούρκους πολεμοῦντες
Καὶ τὰς δεξιὰς τῶν Ῥώσσων εἰς τὰς δεξιὰς κρατοῦντες,
Ἄς σφραγίσωμεν ἐν μέσῳ τῶν ὑπὲρ Χριστοῦ ἀγώνων
Ἐνωσιν Ἑλλήνων-Ῥώσσων, γενομένην ἀπ' αἰῶνων.

Διὰ βαπτισμοῦ εἰς ὕδωρ μετὰ μόχθων καὶ κινδύνων
Ἐπὶ Ὄλγας ἐτελέσθη ὁ δεσμὸς ἡμῶν κ' ἐκείνων.

Διὰ βαπτισμοῦ εἰς αἶμα ἱερώτερος ἅς γένη,
Εἰς αἰῶνας τῶν αἰῶνων συνενῶν τὰ δύο γένη.

Ἡ Ἑλλάς καὶ ἡ Ῥωσσία δύο ἀδελφαὶ ἅς ζῶσι,
Καὶ ἀδιαίρετους ὄλους τοὺς υἱοὺς τῶν ἅς κρατῶσι.
Καὶ ὁ Ῥώσσοις τὴν Ἑλλάδα, καὶ ὁ Ἕλλην τὴν Ῥωσσίαν
Ἄς τιμᾶ καὶ ἅς λατρεύῃ ὡς μητέρα του γνησίαν.

ΑΥΣΤΡΙΑ.

Ἐν Βιέννῃ 10 Φεβρουαρίου 1853.

Ἄληθῶς ἀναγινώσκω τῆς Αὐστρίας τὴν συνθήκην,
Ἡ τῶν ὀφθαλμῶν ἀπάτη μ' ἐπιφέρει τόσην φρίκην;
Ἡ Αὐστρία ὑπὲρ Τούρκων! Ἡ Αὐστρία κατὰ Ῥώσσων!
Ἡ Αὐστρία ὑπὲρ Ἄγγλων, κατ' αὐτῆς ἀθυρογλώσσων
Καὶ καλούντων αὐτὴν Κράτος πρὸς τὸ τῆς Τουρκίας ἴσον
Καὶ Μωσαϊκὸν ἐκ μίλτου καὶ ὑάλλων ψευδοχρύσων!

ὦ! Αὐστρία! μὴ προβαίνης· πρόλαβε τῆς γῆς τὸν πόγον,
Μὴ ὁ μέλλων εἶπη χρόνος διὰ σὲ τοιοῦτον λόγον·
«Περιέζωσαν τρεῖς ἓνα πολεμάρχην Ῥωμαλέον,
«Ὅστις πρὸς βοήθειαν τοῦ φίλου ἔκραζεν ἀρχαῖον·
«Ἄλλὰ μοχθηροῦ προδότου δείξας οὗτος χαρακτῆρα,
«Ἐτρεξεν ἐξόπισθὲν τοῦ καὶ τοῦ ἔδρασε τὴν χεῖρα.»

Ἐπιλήσμων τῶν ἐχθρῶν σου καὶ τῶν φίλων σου, Αὐστρία,
Σύμμαχος πιστὴ τῶν Τούρκων, τῶν Ἑλλήνων πολεμίας,

Ἐάν σὺ διὰ καλάμου, ἔάν σὺ διὰ μελάνης
 «Τουρκικὴ ἀκεραιότης» γράφης ἄνω τῆς μεμβράνης,
 Ἐγραψαν οἱ Τοῦρκοι ἄνω τοῦ Ἁγίου σου Στεφάνου
 Διὰ σφαίρας καὶ πυρός των «κυριότης τοῦ Σουλτάνου».

Ἰπὸ ταύτας τὰς ἐπάλλξεις καὶ εἰς ταῦτα τὰ ἐδάφη,
 Ὄπου ὁ Προθυπουργός σου τὰ ὑπὲρ Τουρκίας γράφει,
 Τὰς σκηνάς του ὁ φρικώδης Καρᾶ-Μουσταφᾶς ὑψώσας
 Καὶ διακοσίας Τούρκων χιλιάδας συνενώσας,
 Ἐπολέμει αὐτὴν ταύτην τὴν πρωτεύουσάν σου Βιέννην
 Ἀπὸ μυριάδα μόνην πολιτῶν σου φρουρουμένην.

Αἱ παρθένοι σου ναρκίσσους καὶ ἰάσμους ἐστεμμέναι,
 Καθαρώτερον χιόνος ὕφασμα ἐνδεδυμέναι
 Καὶ εἰς ἀργυρᾶς λεκάνας κλειῖθρα φέρουσαι φρουρίων,
 Ἐτρέχον πρὸς τὸν Σατράπην, τὸ ἀνίλεον θηρίον·
 Ἄλλ' ἰκέτευον εἰς μάτην ἄγροί, πόλεις ἐγυμνοῦντο,
 Κατεκαίοντο οἰκίαι καὶ ναοὶ ἐβεβηλοῦντο.

Ὡς μνηοειδῆς σελήνη τείνουσα εἰς τοὺς ἀέρας
 Ἡρόδρομον ἀνεμοζάλης τὸ διάπυρόν της κέρας,
 Ἡμικύκλιον ἐκ γαύρων καὶ ἀγρίων στρατευμάτων
 Ἐζῶνε μακρὰς ἐκτάσεις ἀφυλάκτων τειχισμάτων.
 Ποῖος ἔσωσε τὴν Βιέννην τότε καὶ τὴν Γερμανίαν,
 Ὡς ποτὲ ὁ Καστριώτης Ῥώμην τε καὶ Ἰταλίαν;

Ἕλληνας εἷς Μυροκορδάτος, ὁ κλεινὸς Ἐξ Ἀπορρήτων,
 Ὅστις σύμβουλος τοῦ Τούρκου εἰς τὴν ἐκστρατείαν ἦτον·
 Τὴν ἐκπόρθησιν τῆς Βιέννης εἰς αὐτοῦ τὴν ἀπληστίαν
 Ἐδειξε τοῦ πλήθους κέρδος καὶ τοῦ στρατηγοῦ ζημίαν,
 Τὴν παράδοσίν τῆς μόνον ὡς ἐπωφελεῖ προτείνων,
 Δέλεαρ τοιοῦτον δίδων καὶ τὸ δέλεαρ μακρύνων·

Ἔως οὗ ὁ Σοβιέσκης τεσσαράκοντα κατόπιν
 ἔχων ἄνακτας καὶ ὅλην εὐλογοῦσαν τὴν Εὐρώπην,
 Ἐπεσεν ἀστραπηθόλος εἰς βαρβάρους ἀπροσέκτους.
 Ἐδρεπάνισε μυρίους αἰμοβόρους νολέκτους
 Καὶ ἀφείλε τὰς σκευὰς των, τὰ σκηνώματά των ὅλα
 Καὶ τὰ τριακόσια των Χριστομάχα τηλεβόλα.

Τὰς πυκνάς τῆς ἄφρονος τοῦ γενειάδος τρίχας τίλας,
 Ὁ Βιζίρης εἰς τῆς Βιέννης ἐγκατέλιπε τὰς πύλας
 Καὶ τὴν αἱματόστακτόν του πρώτην λαφυραγωγίαν
 Καὶ αὐτῶν τοῦ των μελλόντων θησαυρῶν τὴν προσδοκίαν·
 Φθάσας δὲ εἰς Βελιγράδην, ἔδωκεν εἰς τὴν ἀγχόνην
 Καὶ τὴν κεφαλὴν του ἔτι τὴν διασωθεῖσαν μόνην.

Λέξω τι μυστηριῶδες... Ὅτε εἰς τὴν Παλαιστίνην
 Ὁ θεῖνθρωπος, τὴν νύκτα τῆς ὀδύνης του ἐκείνην,

Εἰς τὸν Κῆπον Ἐλαιῶν
ἔχουνεν ἰδρωτὸς θρόμβους καὶ τὸν κόσμον παρητέτο,
Ἐπὶ πρόσωπον δὲ πίπτων ἐκ ψυχῆς ἐπεκαλεῖτο

Τὸν Πατέρα του Θεόν,
Κ' ἔκραζεν «ἀπ' ἐμοῦ πόρρω φέρε ταύτην τὴν φιάλην,
«Ἄλλ' οὐχὶ ὡς ἐγὼ θέλω, σὺ ὡς θέλεις ποίει πάλιν!»

Τότε τὸν ἀπατηλὸν
Ἀσπασμὸν εἰς τοῦτον δίδων ὁ Ἰούδας, εἶπε· «Χαῖρε!»
Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀντεῖπε· «Κατ' ἐμοῦ καὶ σὺ, ἑταῖρε!
«Σὺ! προδίδεις με φίλων!..»

Ἦ Ῥωσσία, εὐεργέτις ἀχαρίστων καὶ δολίων!
Ὁ τὴν χεῖρά του ἐμβάψας μετὰ σοῦ εἰς τὸ τρυβλίον
Παραδίδει σε αὐτός.

Ἄλλ' οὐαὶ εἰς τὸν προδότην! ἡ ζωὴ του πᾶσα θλίψις.
Δι' ἰστιγμαὶ του πᾶσαι τρόμος καὶ τοῦ συνειδότης τύψις
Δι' ἡμέρας καὶ νυκτός.

Παραιτεῖ ἐθελουσίως ὁ Μονάρχης τῆς Ῥωσσίας
Ἄχαλίνωτον τὸν Ἰστρον, κατ' εὐχὴν τῆς Γερμανίας,
Δίδων δὲ καὶ ἄλλα δῶρα εἰς τὴν παλαιάν του φίλην
Ἄξιοπρεπῶς προτείνει τὴν εἰρήνην εἰς τὴν Πύλην.

Ἄλλ' ὁ Νηπολεὼν θέλει πόλεμον, ἐφόδους, αἷμα,
Εἰς τὸ μέτωπόν του ἔχων ἀστερέωτον τὸ στέμμα.

Ἐνθυμούμενος τοὺς Πρώσσους καὶ τὸν Βλούχερον, βρυχᾶται
 Καὶ τῆς Γερμανίας ὅλης τὴν δουλείαν μηχανᾶται.

Εἰς πολέμους γῆς ἐμπλέκων τὴν θαλάσσιον Ἀγγλίαν,
 Πεζομάχον Καρχηδόνα παριστῶν αὐτὴν γελοῖαν,
 Τιμωρεῖ τὴν Βαρτελώ της, τὴν Ἀγίαν της Ἑλένην,
 Καὶ τοῦ Πρώτου Βοναπάρτου ἐκδικεῖ τὴν εἰμαρμένην.

Καὶ ὁ Παλμερστὼν ὀλίγον περὶ Γερμανῶν φροντίζει·
 Ἵποσκάπτει τὴν Αὐστρίαν, καὶ κρυφίως ἐρεθίζει
 Τοὺς βαύζοντάς την Οὐγγρούς, Πολωνοὺς καὶ Σαρδινίους,
 Καὶ τοὺς ἀπνηεῖς ἐχθροὺς της φίλους ἔχει ἐγκαρδίους.

Ἐκ τοῦ Ἀρχαγγέλου μέχρι τοῦ Κιμμερικοῦ Βοσπόρου
 Περιζώνει τὴν Εὐρώπην μετὰ στόλου θρασυπρώρου.
 Σεβαστούπολις, Κρονσταδὴ μετεβλήθησαν εἰς κόνιν·
 Οἱ δαυλοὶ τοῦ Παλμερστῶνος καίουσι καὶ τὴν Τουλόνην.

Ἐν τοσοῦτῳ εἰς τοιοῦτον ἰστιοπλοοῦσα σάλον,
 Ἡ Αὐστρία τὸν Ἀννίβαν ἐλησμόνησε τῶν Γάλλων,
 Τὴν Ἀρκόλην, τὸ Μαρέγκον, καὶ τὰς δύο τοῦ εἰσόδου
 Εἰς τῆς Βιέννης τὰς πλατείας, εἰς τῆς Βιέννης τὰς τριόδους;

Ἐν τοσοῦτῳ ἡ Πρωσσία ἐλησμόνησε τὸ τόσον
 ῥεῦσαν αἷμα εἰς ἰέναν μεγαλομαρτύρων Πρώστων,
 Καὶ τὸν Βοναπάρτην, ὅστις εἰσελθὼν εἰς τὴν Ποσδάμην
 Τὴν τοῦ Φρεδερίχου σπάθην ἔδραξεν εἰς τὴν πλάμην;

Ἐλησμόνησε πᾶς Τεύτων τὴν τοῦ Ῥήνου συμμαχίαν,
 Τὴν δεσποτικὴν ἐκείνην τῆς Γαλλίας προστασίαν,
 Καθ' ἣν Δοῦκες, Ἡγεμόνες καὶ Μονάρχαι ὁμοῦ ὄλοι
 Δορυφόροι ἐνὸς Κόρσου ἦσαν καὶ θαλαμηπόλοι;

Ποῖος εἰς τῆς Γερμανίας τὸν βραχίονα ῥομφαίαν,
 Ποῖος εἰς αὐτῆς τὰ στήθη ἔβαλε καρδίαν νέαν;
 Ὁ Ἀλέξανδρος τῶν Ῥώσσω διὰ τῆς φωνῆς του σείων
 Τὴν ὀργώσαν νεολαίαν τῶν Σχολῶν καὶ Γυμνασίων.

Βλέποντες τὸν τεφρωθέντα Φοίνικα τῆς Μοσχοβίας
 Ἀπὸ τὴν πυρὰν πετῶντα ἐν τῷ μέσῳ εὐφημίας,
 Οἱ Κερνέροι καὶ οἱ Φίχται ὤπλισαν τοὺς Ἀρμινίους,
 Καὶ ὁ Ναπολέων εὗρεν ἀδαμάστους πολεμίους...

Ἀληθές μου ἄσμα, φθάσε εἰς τῶν Γερμανῶν τὰ ὄτα
 Ἀληθεῖς αὐτῶν οἱ λόγοι, καὶ ἀγαπητὰ τὰ φῶτα
 Εἰς τὰ βλέμματά των λάμπει ἀγνή πάντοτε καρδία,
 Καὶ ἀσφαλεστέρα ὄρκου τῆς χειρὸς των σφίγγεις μία.

Ἐν Βιέννῃ, 11 Φεβρουαρίου 1855.

Ἡ Αὐστρία φοβουμένη μὴ τὸ πᾶν διακυβεύσῃ
 Ἄν μετ' Ἀγγλῶν τε καὶ Γάλλων κατὰ Ῥώσσω ἐκστρατεύσῃ,
 Τοῦ Ῥουβίκωνος τὴν ὄχθην παραιτεῖ μετὰ δειλείας
 Καὶ ζητεῖ τὸν χρυσοῤῥῶαν Πακτωλὸν τῆς προδοσίας.
 Ἡ πανοῦργος ἐπισπεύδει τὴν πρὸς ὄφελός τῃς λύσιν
 Τῆς μεγάλης πάλης, ἣτις Ἄρκτον συγκινεῖ καὶ Δύσιν,

Καὶ μεσῆτις εἰρηναία γίνεται τῶν μαχομένων.
 Εἰς συζήτησιν ὁ Ῥώσσοις τῶν συμβάσεων προβαίνων,
 Ἀνακράζει· «Τί ζητοῦσιν ἡ Ἀγγλία καὶ Γαλλία;
 —Δῶρα, εἶπεν ἡ Αὐστρία, δι' ἐμὲ μικρὰ καὶ τρία·
 «Τῆς Δακίας καὶ Σερβίας δι' ἐμὲ τὴν προστασίαν,
 «Τοῦ Δουνάβεως τὴν πλήρη δι' ἐμὲ πλατυστομίαν,
 «Τὴν μικρὰν ἀνάμιξίν μου εἰς τὸ δόγμα τῶν Ἑλλήνων,
 «Καὶ τὰ πάντα μέλι γάλα, μαχῶν παύσις καὶ κινδύνων.
 —Καὶ ὁ Ἕλλην;— Ὁ Σουλτάνος ὅλα τὰ καλὰ τοῦ Κροίσου
 «Εἰς αὐτὸν δωρεῖται, ὅλα τ' ἀγαθὰ τοῦ Παραδείσου...
 «Ἄλλ' οἱ τέσσαρές μου ὄροι ἔγγραφοι... ἀνάγνωσέ τους,
 «Τὰς στιγμὰς ὁπόταν ἔχης γαληναίας καὶ ἀνέτους.»

Ἐν Βιέννῃ, 18 Φεβρουαρίου 1853.

Καὶ ἀπόστολοι δρομαῖοι τῆς ἀδίκου Συμμαχίας
 Εἶπον πρὸς τοὺς ὀρθοδόξους ὑποζύγους τῆς Τουρκίας·
 «Ἀναγγέλλομεν, ὦ ἔθνη τῆς Ἀνατολῆς, εἰρήνην
 «Ἐλαττοῦσαν ὑμῶν ὅλων τὴν μεγάλην δουλοσύνην.
 «Ἴδου ἤλθομεν κρατοῦντες τὴν ἐλαίαν εἰς τὰς χεῖρας.
 «Πρὸς ἡμᾶς τοὺς εὐεργέτας σεῖς ἀνοίξατε τὰς θύρας.
 —Ὅχι! ὄχι! δὲν περᾶτε, τῆς Εὐρώπης Καννιβᾶλοι,
 «Καὶ μὴ βῆμα προχωρήτε, μήτε Ἄγγλοι, μήτε Γάλλοι.
 «Παρηλλάξατε τὰς πρώτας εἰσηγήσεις τῆς Ῥωσσίας.
 «Πλὴν δεχόμεθα, ὦ Ἄγγλοι, καὶ τὰς νόθας ὡς γνησίας.»

«Περὶ Ἑλλήνων καὶ Σλάβων, περὶ χωρᾶς αὐτῶν πάσης,
 «Ποίας καθ' ὑμᾶς ὁ Ῥώσσοις ἐσχεδίασε προτάσεις;
 «Ἡπειρον εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔδιδε καὶ Θεσσαλίαν
 «Καὶ τὴν ἀπὸ Πίνδου μέχρις Ἄθωνος Μακεδονίαν
 «Τὴν δὲ Θράκην καὶ τὰς χώρας τῆς Ἐλάσσονος Ἀσίας
 «Καὶ τὰς ὑποδούλους νήσους, ἐκτὸς Κρήτης τῆς ἀθλίας,
 «Ἔθετεν ὑπὸ τὸ σκῆπτρον Εὐρωπαϊοῦ Ἡγεμόνος,
 «Εἰς ὃν ἔμενεν ὁ μέγας τῶν Παλαιολόγων Θρόνος
 «Κράτος ὑπὸ προστασίαν ἢ Δακίαν ἐκυροῦτο,
 «Καὶ ἡ μάχιμος Σερβία εἰς Βασίλειον ὑψοῦτο. (42)
 «Ἀντὶ τούτων εἰς ἀλύσεις μᾶς ἀφίνετε τυράννου,
 «Ἀλλοφύλου, ἀλλοθρήσκου, θηριώδους Μουσουλμάνου,
 «Ὅστις μεταξὺ βασάνων μᾶς βαστάζει φρικαλέων
 «Ἀστυκῶν ἐστερημένους καὶ πολιτικῶν δικαίων.

— Πλὴν, λαοί, σᾶς περιμένει εὐνομίας μέγα δῶρον,
 «Ἴσοπολιτεία πλήρης καὶ ἀπαλλαγὴ τις φόρων.
 «Ἴδου ἤλθομεν κρατοῦντες καὶ τὸν Χάρτην εἰς τὰς χεῖρας.
 «Πρὸς ἡμᾶς τοὺς νομοθέτας σεῖς ἀνοίξατε τὰς θύρας.
 — Ὅχι! ὄχι! δὲν περᾶτε, λαοκάπηλοι μεγάλοι,
 «Καὶ μὴ βῆμα προχωρῆτε, μήτε Ἄγγλοι, μήτε Γάλλοι,
 «Ἐπειδὴ τὰς γελοιώδεις αὐτὰς ἔτι προνομίας
 «Εἰς τὰς πρώτας ἀπαιτήσεις χρεωστοῦμεν τῆς Ῥωσσίας.
 — Πλὴν ὡς δυνατοὺς τοῦ κόσμου ἡμᾶς κἂν ὑποδέχῃτε,
 «Καὶ ἡμᾶς ἀντὶ τῶν Ῥωσσιῶν σήμερον ἐνστερνισθῆτε.

«Ἴδου ἤλθομεν κρατοῦντες καὶ ῥομφαίαν εἰς τὰς χεῖρας.

«Πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἰσοθέους, σεῖς ἀνοίξατε τὰς θύρας.

—Εἰς τὴν γῆν αὐτὴν ἡ Δύσις εἶδωλά της δὲν ἐμβάλλει,

«Καὶ μὴ βῆμα προχωρῆτε, μῆτε Ἄγγλοι, μῆτε Γάλλοι.

«Μετ' αἰῶνας δέκα λύκοι σήμερον συνηνωμένοι,

«Αὔριον ὡς χθὲς ἐκ νέου ἔσεσθε διηρημένοι.»

Μηχανὰς ἀνθρωποκτόνους, ἐλεπόλεις φρικτὰς, Γάλλοι,

Σᾶς ἀνέδειξεν ἡ τόσης κατασχύνης αὐτὴ πάλῃ.

Αὔριον ὁ Βοναπάρτης, μετὰ πρῶτην αὐτοῦ νίκην,

Σᾶς ἀφίνει ὡς ἀχρήστους εἰς βαθεῖαν ὀπλοθήκην.

Τῆς Ἀνατολῆς τὸ σῶμα ὁ στρατὸς ὑμῶν δεσπόζει,

Πλὴν τὸ πνεῦμα της ὁ Ῥῶσος φίλον καὶ μακρόθεν σώζει.

Δὲν τὴν ἐξυπνίζει πλέον ὁ ἀλεκτρυὼν τῶν Γάλλων,

Ὁ ἀγγέλλων τὸν Μωάμεθ καὶ ὁ τὴν αὐγὴν του ψάλλον.

Ἐφωράθητε μεγάλην ὅτι ἔχετε κακίαν,

Ἄλλὰ στρατιάν, ὧ Ἄγγλοι, οὐδ' ὀνόματος ἀξίαν.

Ἐξορύξαντες τοῦ Τούρκου καὶ τὸν μυελὸν καὶ τ' ὄμμα,

Κακοὶ κόρακες, ζητεῖτε αὐτοῦ ἤδη καὶ τὸ πτώμα.

Τὸν Ἑλληνικὸν ἀπαύστως καταπολεμεῖτε Κλῆρον

Τοῦ Ἑλληνισμοῦ τηροῦντα καὶ τῆς Πίστεως τὸ μύρον.

Ἄλλὰ παρ' ὑμῶν λαμβάνων πληγὰς οὗτος καθ' ἐκάστην,

Καθ' ὑμῶν ἐπικαλεῖται τὸν ἐσταυρωμένον Πλάστην.

Λάτρησ τοῦ Χριστοῦ ὁ Ἕλληνας, περιπαίξει κατ' ἀξίαν
ὦς χρυσὸν κιβδηλωθέντα σοῦ τοῦ Γάλλου τὴν θρησκείαν,
Καὶ ἀποσοθεῖ ὡς πλάσμα ἐγκεφάλου ἀνθρωπίνου
Σοῦ τοῦ Βρετανοῦ τὸ δόγμα, νόμον τοῦ θνητοῦ Καλβίνου.

Σᾶς ὑπώπτευσεν ἐχθροῦς του, καὶ σᾶς εὔρεν ἀμειλίκτους,
Οὐδὲ πλέον ἀκροᾶται τοὺς δολίους ὑμῶν οἴκτους·
Πᾶσαν λέξιν ὑμῶν τρέμει ὡς ἐπίβουλον παγίδα,
Καὶ εἰς μόνην τοῦ Θεοῦ του καταφεύγει τὴν αἰγίδα.

Εἰς τὴν γῆν τοῦ Ἴπποκράτους, πλάτανος ἐτῶν χιλίων
Κρήνας καὶ ναοὺς στεγάζει διὰ κλάδων μακροσκίων,
Καὶ ὑπερμεγέθεις λίθους εἰς τὰς ρίζας του τυλίσσων.
Κύριος τῆς ἄνω νήσου, φθάνει μέχρι τῶν ἀβύσσων·

Κολοβοῦται κατ' αἰῶνας, ἀλλὰ ζῆ καὶ ἀναθάλλει.
Οὕτως ἡ ἅγια Πίστις αἰωνία καὶ μεγάλη
Τὴν Ἑλλάδα προστατεύει, τὴν Ἑλλάδα ἐγκολποῦται·
Πολεμεῖται καθ' ἡμέραν ἀλλὰ ζῆ καὶ δυναμοῦται.

Ἐν Βιέννῃ, 19 Φεβρουαρίου 1835.

Τὴν ἠλεκτρικὴν τῆς ὕλης εἰς τὸν ἄπειρον ἀέρα
Μετὰ κρότου ἀποστέλλει
Πρὸς νεφέλην ἢ νεφέλην,
Τρέχει δὲ αὐτὴ, καὶ πᾶσα σειέται ἡ ἀτμοσφαῖρα.
Οὕτω διὰ τηλεγράφων ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν
Ἀγγελία διαβαίνει καὶ τὴν γῆν ταχύνει ὅλην.

Ἐκ τῆν μεγάλην πάλην ἡ ψυχὴ τοῦ Νικολάου
 Αἰφνιδίως ἀπηλλάγη,
 Καὶ ζῶν αὐτὸς διάγει
 Μακαρίαν εἰς τοὺς κόλπους ἡρεμίας ἀεννάου.
 Χαίρουσιν οἱ ἄπιστοὶ τοῦ σύμμαχοι καὶ φίλοι, ὅσοι
 Μετὰ τόσῃν προδοσίαν ἔτρεμον μὴ τὸν ἰδῶσι.

*

Στέλλει ἀπὸ τοῦ Καυκάσου κρωγμοὺς λύπης καὶ θανάτου.
 Ὁ σκεπάζων δύο κόσμους ἀετὸς εἰς τὰ πτερά του.
 Εἰς τοὺς οὐρανίους δόμους ὁ Νικόλαος ἐκλήθη,
 Καὶ θρηνοῦσα ἡ Ῥωσσία τὰ λευκά της κτυπᾷ στήθη. . .

Εἰκονίζει ὁ γρανίτης, ὁ αἰώνιος τῆς λίθος,
 Τὸ ἐδραῖον φρόνημά του, τὸ ἀδάμαστόν του ἦθος.
 Εἰς αὐτὸν μετὰ τὸν Πέτρον, πρῶτον τῶν Αὐτοκρατόρων,
 Βουλὴν ἔδωκεν ὁ Πλάστης ἀναλλοίωτον ὡς δῶρον.

Ἄνυψοῦτο ἡ Τουρκία τοὺς μὲν πόδας ὀστρακίνη,
 Ἄργυρᾶ δὲ τὴν γαστέρα καὶ τὴν κεφαλὴν χρυσίνη.
 Ἐξέριψεν ὁ μέγας Καῖσαρ πέτραν εἰς αὐτῆς τὰ στέρνα,
 Καὶ πρὸς τὰς ῥοὰς τοῦ Ἑβρου μία τῆς ἐθραύσθη πτέρνα.

Τοῦ κοινωτισμοῦ ἐπῆλθεν ὁ κατακλυσμός κατόπιν,
 Καταπνίγων σποράν πᾶσαν θείου Λόγου εἰς Εὐρώπην.
 Ἄλλ' ὡς ἐν νεφέλῃ τόξον τοῦ Θεοῦ τὴν Διαθήκην
 Ἐφερεν ἐκεῖνος, ἔχων παρακόλουθον τὴν νίκην.

Τρέξας ἐπὶ τέλους ἐνθους πρὸς τὸν μέγαν τάφον, ὅπου
Ὡς ὁ Λάζαρος ἠ ποίμνη ἔκειτο τοῦ Θεανθρώπου,
«Δεῦρο γένος τῶν Ἑλλήνων!» ἔκραξε φωνῇ μεγάλῃ,
Καὶ ἰδοὺ αὐτὴ τῆς Ἀρκτου καὶ τῆς Δύσεως ἡ πάλη.

Ἐδραμεν ἡ Συμμαχία ἐνοπλος κατέναντί του,
Ἐμεινε δὲ εἰς τὴν θεὰν ἔντρομος τοῦ ἀτρομήτου
Ὡς ὁ Κίμβρος, ὅστις φέρων γυμνὴν μάχαιραν δημίου
Εἰς τὴν λαλιὰν καὶ ὄψιν ἐξεπλάγη τοῦ Μαρίου.

Ἄν τοῦ Ἄγγλου καὶ τοῦ Γάλλου ἡ ἐπάρατος βρομφαία.
Τρωτὸν εὔρεν εἰς τὸν πόδα τὸν ἀρκτῶον Ἀχιλλέα,
Αὐτῶν τούτων κατιδόντων τὴν ἀνόσιόν των πλάνην
Ἐβασφε τὸ μαῦρον αἶμα τοῦ Εὐξείνου τὴν λεκάνην.

Ἄλλ' ὑπέκυψεν ὁ Γίγας βάρος οὐρανοῦ βασιτάζων·
Τὸν κατέφλεξε πῦρ θεῖον εἰς τὰ στήθη του κοχλάζον·
Εἰς τὴν νεκρικὴν του κλίνην ἰδοὺ λάμπει πολὺ πλέον
Ὅλων τῶν ἐν τῇ πορφύρᾳ κοιμωμένων βασιλέων.

Ἐτελεύτησεν ὁπότε, γόνυ θεῖς εἰς τὴν Ῥωσσίαν
Καὶ ἰσχὺν Ἄνταίου ἔλκων ἀπὸ ταύτης ἐξαισίαν,
Εἰς ἐπάλαιε πρὸς τόσους ἀνακτας τῆς οἰκουμένης,
Καὶ ἡ σπάθη του τὴν στάθμην ἔκλινε τῆς Εἰμαρμένης...

Ποία ἐκφορὰ του!.. μέχρι τῶν λαμπρῶν του προπατόρων,
Ὅλων ἐν τοῖς ὑπογείοις καθευδόντων δαφνηφόρων,

Ἐκατὸν θρηνοῦντα ἔθνη τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας
Ἠκολούθησαν τὸν μέγαν πρόμαχόν τῆς Ἐκκλησίας

Τὴν οὐδέποτε ἀπ' ἄλλο στόμα παραδεδομένην
Πνοὴν εἶχε παραδώσει παραιτῶν τὴν οἰκουμένην,
Καὶ ξιφήρης ἡ Εὐρώπη ἔντρομον εἰσέτι ὄμμα
Ἐστρεφε πρὸς τοῦ θανόντος Μονοκράτορος τὸ σῶμα.

Εἰς τὸν θρόνον τοῦ ἀνέβη, τῆς Ῥωσσίας σαλευθείσης
Εἰς τὸν τάφον τοῦ κατέβη, τῆς Εὐρώπης κλονισθείσης·
Καὶ τὸ πρῶτον αὐτοῦ εἶμα καὶ τὸ ἔσχατόν τοῦ πάλιν
Ἔσεισαν τῆς γῆς τὰς ἄκρας, καὶ τὴν μίαν καὶ τὴν ἄλλην . . .

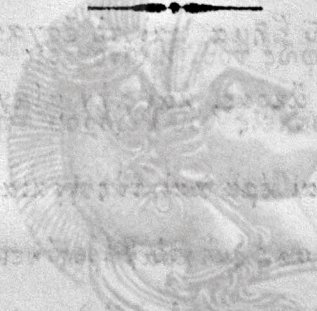
Τί λαμπρύνει τὸν αἰθέρα καὶ τὰς ἀραιὰς νεφέλας;
Μὴ ὁ ἥλιος τῆς Ἄρκτου; μὴ τὸ βόρειόν τῆς σέλας;
Ἡ φυγὴ τοῦ Νικολάου φωτεινὴ καὶ μακαρία
Ἐπιβλέπει τὴν Ῥωσσίαν, καὶ χρυσοῦται ἡ Ῥωσσία.

Ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντός τῆς ὁ Νικόλαος ἐδρεύει
Θέλων ὄλην νὰ τὴν βλέπη, ὄλην νὰ τὴν προστατεύῃ.
Παρὰ τὸν Θεὸν ικέτης χώρας ἵσταται ἁγίας,
Καὶ εἰς ταύτην ἀποστέλλει τοῦ Θεοῦ τὰς εὐλογίας.

Ἡ ἁγία ζέσις, ἥτις ὑμᾶς σήμερον θερμαίνει,
Οὐρανόθεν ἐξ ἐκείνου, πιστοὶ Ῥῶσοι, καταβαίνει.
Πᾶσαν νύκτα ἡ σκιά του ἔρχεται μυστηριώδης,
Καὶ εἰς στήθος παντός Ῥώσσου ἐμφυσεῖ πνοὰς πυρώδεις . . .

Ἐπὶ ἄρματος νεφέλης μετὰ λάμπσεως καὶ κρότου
 Περιέρχου τὴν Ῥωσσίαν, Αὐτοκράτωρ, μέχρις οὗτου
 Τὴν κοσμοβαρῆ σου κόνιν φέρωμεν εἰς τὰ τεμένη,
 ὅπου ὁ Παλαιολόγος Κωνσταντῖνος τὴν προσμένει.

Ἡ μεγάσχημος εἰκὼν σου, μαχητοῦ τῆς Ἐκκλησίας,
 Αἰωνίως θέλει λάμπει ἐν τῷ μέσῳ τῆς Ἀσίας,
 ὧς ποτὲ ἡ τοῦ Ἀγγέλου μορφή ἔλαμπεν ἐκεῖνη
 Ἐμπροσθεν τοῦ Παραδείσου ξιφηφόρος καὶ πυρίνη.

ΡΩΣΣΙΑ.

Εν Βαρσοβία, 8 Μαρτίου 1853.

Ὡς ὁ κεραινὸς ἐνσκήπτων ἔμπροσθεν τοῦ διαβόλου
Φέρει θάμβος εἰς τὸ φῶς του, κλόνον εἰς τὰ γόνατά του,
Ἡ θανὴ τοῦ Νικολάου εἰς τοῦ Ρώσσου τὴν καρδίαν
Ἐφερε βαρεῖαν πληξίν καὶ συγκίνησιν βαθεῖαν.

Ἀλλὰ πῦρ ἐχύθη νέον ἐκ κρατῆρος νεωτέρου,
Ἀναβάντος εἰς τὸν θρόνον Ἀλεξάνδρου τοῦ Δευτέρου.
Κρύπτει ὁ χρηστὸς Μονάρχης, στερηθεὶς πατρὸς φιλιτάτου,
Τοῦ μετώπου του τὴν θλίψιν ὑπὸ τὸ διάδημά του,
Καὶ εἰς πάντα ἀνεγείρει διὰ γλώσσης καὶ γραφίδος
Τὴν ἀγάπην τῆς θρησκείας, τῆς τιμῆς καὶ τῆς πατρίδος.

Εν Πετρούπολει 14 Μαρτίου 1855.

Ἐφθασα εἰς τὴν Καθέδραν τοῦ Μεγάλου Πέτρου... ποία
Εἰς τὸ κέντρον τοῦ ἀπείρου τούτου Κράτους ἡσυχία!...
Καθὼς, ὅτε ἡ μεγάλη θάλασσα περιδινεῖται
Καὶ ἀπὸ ἀνέμους δύο συμμαχοῦντας πολεμεῖται.

Εἰς τὴν ἐπιφάνειάν της φαίνεται ταρασσομένη,
 Ἄλλ' ἀτάραχος ὁ μέγας καὶ βαθὺς πυθμὴν της μένει,
 Οὕτως, ἂν καὶ τὴν Ῥωσοίαν σφοδρὰ πλήττη τρικυμία,
 Τὰ ἐνδόμυχά της ὁμῶς μένουσιν ἐν ἡρεμίᾳ . . .

+

Χαῖρε, Ἄνασσα τῆς Ἄρκτου, ἀπὸ τ' ἄκρα τοῦ Καυκάσου,
 Ἐν ᾧ πλήττουσι ματαίως κατχιγίδες τὰς πλευράς σου,
 Στέλλεις ἀστραπάς, καὶ ὅλη φλέγεται ἡ οἰκουμένη,
 Μία δὲ εἰς στοίβην τέφρας Αὐτοκρατορία μένει.
 Φρίσσει ἔτι, καὶ τὰ σκῆπτρα καὶ τὸ στέμμα παραδίδων
 Εἰν τοὺς πόδας σου ὁ μέγας ἄνθρωπος τῶν Πυραμίδων.

Ἄν ὁ Σατανᾶς σαλεύων τοῦ Θεοῦ τὴν βασιλείαν
 Λάβῃ ἄστρον ἐν, βαθμίδα τ' οὐρανοῦ θρόνου μίαν,
 Τότε μόνον ἡ χεὶρ Γάλλου, ἡ χεὶρ Ἄγγλου ἀτιθάσσου
 Δράζει ἓνα μαργαρίτην ἀπὸ τὸ διάδημά σου.
 Εἰς τὸ τριλαμπές ὁ Ἰλιάστης τῆς θεότητός του τόξον
 Ἔθεσε τὴν κεφαλὴν σου, Βασιλεὺς τῶν Ὀρθοδόξων.

Εἰς τὸν ἀδαμάντινόν σου ἤδη θώρακα ἡ Δύσις
 Καὶ τὴν τρίαινάν της θραύει καὶ τὴν λόγχην της ἐπίσης.
 Τοὺς ψυχροὺς καταφρονοῦσα κεραυνοὺς τῆς ὑψηλίου,
 Τὴν πυροσταγῆ ῥομφαίαν τρέμεις μόνην τοῦ Κυρίου,
 Ὅστις ἄνω σου ἐκτείνει τὴν αἰθέριον ἀψίδα
 Ὡς προστάτριαν τῆς γῆς σου καὶ τῶν τέκνων σου ἀσπίδα.

Ἄκουε καὶ εἰς τὰ δύο ἡμισφίρια τὸ βῆμα
 Τῶν λαῶν σου ὀδευόντων πρὸς τὴν δόξαν, πρὸς τὸ μνημα.
 Ὡς εἷς ἄνθρωπος εἷς κόσμος ἀνίκητος, ἢ θανήν!» φωνάζει,
 Καὶ κατὰ Βαάλ τὸ ξίφος τοῦ Ἰωδαὲ βαστάζει
 Κληρονόμημα ὁ Καῖσαρ βαρὺ φέρων ἐπὶ ὤμου,
 Ὡς ὁ Ἄτλας τὴν γῆν φέρει καὶ βαδίζει ἄνευ τρόμου...

Κτύπα εἰς τὸ ἔρμαιόν του, εἰς τὴν πάγχρυσον Ἰνδίαν,
 Ἄγγλον τὸν ποντοδυνάστην, Ἄγγλον τὸν οἰηματίαν,
 Αὐτοκράτωρ νέε!.. Οὕτως ὁ Ἀρχάγγελος βαστάζων
 Εἶφος πύρινον καὶ μέγα, τὸν ὀρίζοντα διχάζων,
 Ἐρρίπτεν ἀπὸ τὸ κέντρον τοῦ Παντός τὸν Ἐωσφόρον
 Καὶ εἰς τὸν βυθὸν τοῦ Ἄδου ἔκλεισε τὸν κοσμοφθόρον.

Ἄνατείνας Ἡρακλέους ῥόπαλον ὑπὲρ Αὐστρίας,
 Αἱματόφυρτον τὴν Ἴδραν ἔρριψε τῆς ἀναρχίας,
 Ἐπανόρθωσε τοὺς Πρώτσους καὶ συνέδραμε τοὺς Γάλλους
 Ὁ ἀθάνατος πατήρ σου, μόχθους ὑποστάς μεγάλους.
 Ἢ ἀχάριστος Εὐρώπη ἐπολέμησεν ἐκεῖνον,
 Μόνοι δ' ἔμειναν πιστοὶ τοῦ οἰδλίγοι τῶν Ἑλλήνων.

Θάλασσαν καὶ γῆν πληροῦντα διὰ στρατιῶν καὶ στόλων
 Δύο συμμαχοῦντα ἔθνη πρὸς φθορὰν τῶν ἄλλων ὄλων,
 Κατεδάμασαν τοῦ Γένους τὸν ἀρτιγενῆ ἀγῶνα
 Καὶ τὴν ἡμισέληνόν των ἔπηξαν εἰς Μαρθῶνα.

Πλὴν εἰς μόνον τ' ὄνομά σου, Καῖσαρ, ἡ Ἑλλάς θυμύει,
Σὲ ἀσπάζεται μακρόθεν καὶ τὴν ἄλυσίν της σείει.

Ὀρφεὺς ἔρχομαι πλανήτης εἰς τὰς ὑψηλάς σου θύρας,
Τὴν σημαίαν τῆς Θρησκείας σφίγγων εἰς τὰς δύο χεῖρας.
Ἴσως, πάλιν αὐτὴ λάμψη ἀπὸ τ' ἄκρα τοῦ Ταινάρου
Τρέχουσα εἰς τὰ πελάγη τοῦ Αἰγέως καὶ Ἰκάρου,
Ὅταν σὺ ἐπανακάμψῃς ὡς ὁ μέχρι τῶν συννέφων
Ἄετός τὰ ὕψη τρέχων καὶ ὀχθαδαίως ἐπιστρέφων

Ἐν Πετροπόλει, 15 Μαρτίου 1855.

Ἴδού πάλιν ἡ Αὐστρία ὑπὲρ τῆς Ρωσσίας ἔνθους,
Ἔρχεται κυπτὴ πρὸς ταύτην· φορεῖ δὲ καὶ σκέπην πένθους·
«Τὴν ἀγνωμοσύνην, λέγει, ὁ Θεὸς κολάζει πρῶτος·
«Τιμωρεῖ τοὺς ἀχαρίστους τύψις ἔτι συνειδότος.
«Τοῦ θυνόντος Καίσαρός σου, καὶ μεθ' ὅλην τριετίαν,
«Τὴν ὑπὲρ ἐμοῦ ἐκείνην μνημονεύω ἐκστρατεῖαν,
«Ὅτε μ' ἔτωσε τῶν Σλάβων ὀδηγῶν τὰς μυριάδας
«Καὶ τῆς Οὐγγαρίας πάσα, πλημμυρῶν τὰς πεδιάδας.
«Πρὶν ἢ τελευταία ὥρα τοῦ σωτῆρός μου ἠχήσῃ
«Καὶ χροιάν κροκίνην λύπης εἰς τὸ μέτωπόν μου χύσῃ,
«Ἵπὲρ σοῦ τὰς εἰς τὴν Βιέννην ἠνοιξα συνεδριάσεις
«Ὅπου ἔθεσα τὰς πρῶτας τῆς διαλλαγῆς σου βάσεις·
«Ἡ ἐξακολούθησίς των, ἀδελφὴ μου, κατεπείγει·
«Ἐξ αὐτῶν πολὺ τὸ κέρδος, καὶ ἡ σύσκεψις ὀλίγη.»

Ἐν Πετρούπολει, 30 Ἀπριλίου 1855.

Συζητήσεις λοιπὸν νέαι κατησχόλησαν τὴν Βιέννην,
Βιέννην τὴν ὑπὸ τῶν Ῥώσσιων πρὸ μικροῦ διεσωσμένην.

Ἡττηθεῖσα, πλὴν αὐθάδης καὶ θρασύδειλος, ἡ Δύσις
εἶπε δίδουσα ὡς χάριν εἰς τὸν νικητὴν ἀλύσεις·

«Δός τὴν Σεβαστούπολιν σου, ἢ καὶ κήν κρήμισέ την μόνος.

—Λάβε την, ἂν σὲ ἀρέσκη νέος τῶν στρατῶν σου φόνος.

—Εἰς τὸν Εὐξείνιον, ὃ Ῥῶσσε, μόνος ἐξ τρικρότους ἔχε.

—Καὶ σὺ, Γάλλε, μετὰ τόσων ἔξω τῆς Τουλόνης τρέχε.

«Ἄφες, Ἄγγλε, καὶ σὺ τόσας εἰς τὸν πόρον τῶν Γαδεύρων,

«Ἀπὸ Κέρκυραν τὰς ἄλλας καὶ ἀπὸ Μελίτην σύρων.

—Εἰς τὴν σπάθην λοιπὸν! εἶπεν ὀρθωθεῖσα ἡ Ἀγγλία.

—Εἰς τὴν σπάθην, ἐὰν ἔχῃς σπάθην! εἶπεν ἡ Ῥωσσία.

—Μὴ, ἀντεῖπεν ἡ Αὐστρία, μὴ γρονθοκοπῆσθε πλέον!

«Ἐν τῷ μέσῳ ὑμῶν πάλιν φέρω λόγον εἰρηναῖον.

—Τρέμε!» ἔκραξαν αἱ δύο σύμμαχοι αὐτῆς ἐπίσης,

ὡς λεπτὴν καλάμου ράβδον σείουσαι τὴν μετὰ λύσσης.

—Μὴ, ἀντέκραξεν ἐκείνη, μὴ κινῆτέ μου τὸ σῶμα!

«Τὴν Δακίαν καὶ Σερβίαν κρατῶ μόλις εἰς τὸ στόμα (43).»

Οὕτω διεδέχθη αἴφνης τρικυμία τὴν γαλήνην,

Πόλεμος αἰματοπότης τὴν ἀπατηλὴν εἰρήνην.

Ἐν Πετρούπολει, 15 Μαΐου 1855.

Ἡ Ῥωσσία καταθέτει τὸ τριπλοῦν διάδημά της

Καὶ τὸ κράνος της ἀρπάζει, ὡς ποτὲ ὁ Μιθριδάτης

Ὅτε ἄγγελοι τὴν νύκτα εἶπον πρὸς αὐτὸν δρομαῖοι·

«Εἰς τὸ Παντικάπαιόν σου ἤλθον, ἤλθον οἱ Ῥωμαῖοι!..»

Βασιλεῖς καὶ Βασιλίδες Μόσχας καὶ Νοβογορόδης,
Πετροπάλεως Μονάρχαι φανεραὶ καὶ θορυβώδεις,

Ἄφρατε τὴν ἡσυχίαν καὶ τὸν ὕπνον τῶν μνημάτων!

Ἐλθετε γυμνοὶ χλαμύδων, ἄνευ ἀκήπτρων καὶ στεμμάτων!

Ἐλθετε!.. ὑμᾶς οἱ Γάλλοι καὶ οἱ Βρεττανοὶ καλοῦσι!..

Τοὺς ἰδρώτας ὑμῶν ὅλους καὶ τὰ αἵματα ζητυῖσι!..

Δὸς σὺ, Τέταρτε Ἰβάνη, δὸς τὸ Κράτος τῆς Καζάνης,

Δὸς τὴν γῆν τῆς Σιβηρίας, δὸς τὴν γῆν τῆς Ἀστραχάνης!

Φέρε σὺ, Πεγάλε Μέτρε, τὰς ἑπτὰ σου Βρεττανίας,

Ὅσας ἕως εἰς Κασπίαν ἀριθμεῖς ἐκ Λαπονίας,

Καὶ τὰς δέκα σου Γαλλίας, ὅσας ἐκ τῆς Πόλεώς σου

Μέχρι συγκρατεῖς τοῦ κάτω κόσμου γενομένου Ῥώσσου!

Σὺ, Αἰκατερίνη, ἄφες εἰς τοὺς Τούρκους τὴν Κριμαίαν,

Εἰς τοὺς Φράγκους τὴν Κιέβην, ἔδραν Πίστεως ἀρχαίαν

Καὶ ὁμοῦ τὴν Βολυνίαν, Ποδολίαν καὶ Κουρλάνδαν!

Σὺ, Ἀλέξανδρε, παράδος τὴν Βοθνίαν καὶ Φινλάνδαν,

Πολωνίαν τὴν γενναίαν, τὴν ὠραίαν Γεωργίαν!

Σὺ, Νικόλαε, ὁ δώσας μέγεθος εἰς τὴν Ῥωσσίαν

Καὶ ὁ μὴ ζητήσας ταῦτα εἰς Ἐπαρχιωῶν προσθήκην,

Ἄλλ' εἰς τοῦ Χριστοῦ τὴν πλήρη κατὰ τοῦ Μωάμεθ νίκην,

Τοὺς καρπούς καὶ σὴ παραίτει τῆς εἰς Θράκην ἐκστρατείας,

Ἥτις σ' ἔδειξε προστάτην ἄτρομον τῆς Ἐκκλησίας

Καὶ δημιουργὸν τοῦ Κράτους τῶν Ἑλλήνων εὐγνωμόνων,
 Εἰς σὲ πρῶτον χρεωστούντων τὸν αὐτόνομόν των θρόνον!
 Ἀλλὰ σεῖς, λαοὶ Ῥωσσίας, δότε ἀντὶ τούτων ὅλων,
 Δότε εἰς αὐτῶν τὰ στήθη μάχαιραν καὶ πυροβόλον!

Παῖδες δυνατοὶ τῆς Ἄρκτου!.. ἰδοὺ σήμερον σημαίνει
 ὦρα ἐκ πολλῶν αἰῶνων εἰς ἡμᾶς ἀγγελιομένη
 Ταύτην τοῦ Ἀγαθαγγέλου λάβετε τὴν προφητείαν·
 «Ἐβδομος, μετὰ τὸν Πέτρον, Καῖσαρ λάμπων εἰς Ῥωσίαν
 «Τὸν σταυρὸν ἐντὸς τῆς νέας Βαβυλῶνος ἐνθρονίζει,
 «Καὶ τὴν δύναμιν τοῦ γαύρου Ἰσμαὴλ ἐξαφανίζει.»
 Ἐγερθῶμεν λοιπὸν πάντες, καὶ ἡ λάμψις τοῦ Λαβάρου
 Ἄς τυφλώσῃ τὸν Μεζίτην καὶ τοὺς φίλους τοῦ βαρβάρου!

Καθ' ἣν ὥραν τοῦ ἀνθρώπου ὁ Υἱὸς ἀπεκαλύφθη
 Θεὸς χύνων λαμπηδόνα εἰς τὴν γῆν καὶ ἀνελήφθη,
 Πρόσωπον ἡλίου εἶχε πρὸς τὴν ἄρκτον ἐστρεμμένον,
 Ὡς τὴν λύτρωσιν ἐκεῖθεν τοῦ Ναοῦ του περιμένων (44).
 Ἐκπληροῦντες τοῦ Σωτῆρος τὴν προόρασιν ἐκείνην,
 Τὴν ἀγίαν αὐτοῦ χώραν σώσωμεν, τὴν Παλαιστίνην!

Ὅτε φέρων ὁ αὐθάδης ὑπερβάτης τῶν συνόρων
 Τεσσαράκοντα καὶ πέντε μυριάδας ὀπλοφόρων
 Καὶ εἰς τῆς Νεμέσεως του τὴν βουλὴν τυφλῶς ὑπέικων
 Κατὰ τῆς κλεινῆς Ῥωσσίας ἤρξατο χειρῶν ἀδίκων,
 Ὡς ἰέρακες σποράδες ἔμπροσθεν τῶν λεγσάνων
 Προεπέτων λογχοφόροι ἔφιπποι Κοζάκοι μόνον.

Ἐβλεπεν ὁ Γάλλος κύκλῳ ἐρημίας καὶ δρυμῶνας,
 Χωρικῶν γυμνὰ χωρία, στρατιῶν κενοὺς στρατῶνας,
 Καὶ τί ἔγινε τὸ γένος τῶν Μοσχοβιτῶν, ἠρώτα
 Ἵποπτον τὸ βλέμμα στρέφων εἰς τὰ ἔνοπλά του νῶτα.

Πλὴν λαμβάνων οὐρανόθεν τότε μεγαλοψυχίαν,
 Ὁ Ἀλέξανδρος εἰς Μόσχαν ἐπεφάνη τὴν ἀγίαν.

Ἐκείνῳ τῷ ἔθνεϊ τὸν ἄριστον ἀπέδωκεν ἄριστον
 Ὁ Μητροπολίτης Πλάτων (45) ὕμνους ψάλλον λιτανείας
 Καὶ κρατῶν τὸν Πολιοῦχον Ἄγιον τῆς Μοσχοβίας,
 Τὸν κηλόγησε καὶ εἶπε· «Λαυτὸν λάβε τὴν σφενδόνην
 «Καὶ τὸν Γολιάθ τῶν Γάλλων νεκρὸν ρίψε εἰς τὴν κόνιν!»

Περινούστατος Ἐθνάρχης τῶν Ἑλλήνων χρηματίσας
 Καὶ τὰς πλανωμένας Μούσας εἰς τὴν Θράκην ἐνθρονίσας,

Ἐκείνῳ τῷ ἔθνεϊ τὸν ἄριστον ἀπέδωκεν ἄριστον
 Ὁ κλεινὸς Μουρούζης αἴφνης εἰς τὸν Δούναβιν ἐκείνην
 Τῶν Ὀθωμανῶν καὶ Ῥώσσων ὑπογράφει τὴν εἰρήνην (46).

Ἐρχεται ὁ Κουτουζώφης, ὁ Ἀττίλας δὲ τῶν Φράγκων
 Ζώνεται ἀπανταχούθεν ὑπὸ Ῥωσσικῶν φαλάγγων

Καὶ πρὶν πέσῃ δίδει κτύπους φρενῶν ἀπελπισίας,
 Καὶ ἡ κιβωτὸς εἰς αἷμα πλέει τῆς Ὀρθοδοξίας·

Πλὴν λαμβάνει ὁ στρατὸς τοῦ πλάκα τάφου τὰς χιόνας,
 Καὶ τὰς φλόγας τοῦ Κρεμλίνου δάδας τῆς θανῆς τοῦ μόνου.

Ἄλλ' ἀκούσατε, ὦ τέκνα τῆς Ῥωσσίας, καὶ ἀρχαῖον
 Θρίαμβον τῶν προπατόρων, εἰς ὑμᾶς δὲ ἴσως νέον·

Εἰς τὸν σιδηροῦν ζυγὸν τοῦ τὴν ὠραίαν δέσας Θράκην
 Καὶ τὸν περσικὸν τοῦ τρέψας πρὸς τὴν ἄρκτον ἀκινάκην,

Ὁ Δαρεῖος τοῦ Ἰστιάσου, Ναπολέον τῆς Περσίας, ἑκατὸν Χιλιάδας ἐπιλέκτων ἔφερεν ἑπτακοσίας· τὴν πεντάστομον δὲ Ἴστρον διαβὰς ἐπὶ γεφύρας, ταύτην εἰς τοῦ Μιλτιάδου ἐναπέθεσε τὰς χεῖρας.

Τὰς ῥοὰς διήλθεν ἔτι τοῦ Μεγάλου Βαρουθέου. Πλὴν τοὺς ἐγγωρίους βλέπων πάντοτε μακρυνομένους καὶ ξηραίνοντας τὴν χλόην καὶ διώκοντας τὰς ποιμένας καὶ συγγέοντας τὰς βρύσεις καὶ σκηνοῦντας εἰς τὰς λίμνας, Μόγον δὲ ἱππεῖς προδρόμους ἀπαντῶν ὑπὸ τὰ ὄρη, εἰς τὸ νέον τοῦτο εἶδος τῆς ἀμύνης διηπόρει.

Καὶ τὸν Τάναϊν περάσας, γῆν καὶ ὕδωρ τοῖς ἐζήτει καὶ τὴν εἰς τὸ ἔλεός του προσφυγὴν αὐτῶν ἀπήει. Ἄλλ' ὁ βασιλεὺς των τότε πρὸς τοὺς Πέρσας ἀποστέλλει ἕν στρουθίον καὶ μῦν ἕνα, βάτραχον καὶ πέντε βέλη, λέγων· «Ἄν εἰς τοὺς ἀέρας ὡς πτηνὰ μὴ σκορπισθῆτε, ἢ ὡς ποντικοὶ φυγάδες εἰς τὰς τρύπας μὴ κρυφθῆτε, ἢ ὡς βάρβακοι ἐν μέσῳ μὴ κλεισθῆτε τῶν ὑδάτων, ἀδὲν ἐκφεύγετε τοὺς Σκύθας καὶ τὰ ἐκτοξέσματά των.»

Ἐζῶσαν οἱ τότε Ῥῶσσοι τὸν ἀγέρωχον Δαρεῖον. Πολλοὶ βάλλοντες μακρόθεν καὶ πολλοὶ ἐκ τοῦ πλησίον, ἔφθειραν βαρβάρους πλείστους, ἐφυγάδευσαν τοὺς ἄλλους καὶ εἰς μόχθους καὶ εἰς φόβους τοὺς ἐνέβαλον μεγάλους· καὶ μαθὼν ὁ Μῆδος ὅτι σύμμαχος αὐτῶν αὐθάδης, ἔβλεπε τὸ εἰς τὸ Ἴστρον ζεύγμά του ὁ Μιλτιάδης,

Καὶ τὴν μετὰ Ῥώσσων τρέμων ἔνωσιν τῶν Ἀθηναίων,
 Πρὸς τοῦ ποταμοῦ τὸν πόρον βῆμα ἔστρεψε δρομαῖον
 Καὶ τὸν ἡμισὺν στρατὸν του μόλις ἔφθασε νὰ σώσῃ,
 Ἀφ' οὗ ἔφαγον τὸν ἄλλον μάχαιρα, λιμὸς καὶ νόσοι.

Ἐκ Προνοίας λοιπὸν θείας, ἡ μεγάλθυμος Ῥωσσία
 Τοὺς ἐχθροὺς αὐτῆς νικῶσα εἰς τῆς μάχης τὰ πεδία,
 Δύο πρὸς βοήθειάν της εὖρεν Ἕλληνας προθύμους
 Κατὰ δύο περιπτώσεις τοῦ σταδίου της κρίσιμους.

ὦ Ῥωσσία! εἰς τὸ μέσον τῶν μεγάλων σου δρυμώνων,
 Ὅπου εἰδωλολατροῦσα μακρὰ σπάθην εἶχες μόνον,
 Εἰσηγάγομεν τὸ κράτος πρῶτοι τοῦ Εὐαγγελίου
 Ἡμεῖς, παῖδες τοῦ μεγάλου διθαλάσσου Βασιλείου
 Εἰς Βυζάντιον ἢ Ὀλγα μετὰ ταῦτα ἐβαπτίσθη,
 Καὶ ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ῥώσσων Ἄνασσα ἐχρίσθη.
 Ἐπανεστρεψεν ἐκείνη; τὰ τοῦ Βορυσθένους ρεῖθρα
 Μυριάδων ἐγχωρίων ἔγιναν ἡ κολυμβήθρα
 Ὅτε δὲ τὴν Ἄναν Πρώτην, σοφωτάτην Ἑλληνίδα,
 ἔλαβες τοῦ Βλαδимиρου ἔνδοξον συμβασιλίδα,
 Καὶ αὐτὴ τῶν ἐν Βοσπόρῳ ἀδελφῆ Αὐτοκρατόρων
 Πρὸς σὲ ἦλθε μεθ' Ἑλλήνων αὐλικῶν καὶ δορυφόρων,
 Καὶ διεκηρύχθη λάτρης τοῦ Χριστοῦ ὁ Βλαδимиρος,
 Ὁ Ἑλληνικὸς εἰσδύσας εἰς τὰ ἐγκατὰ σου Κληρος
 Ἐγκατέστησεν ἐνδήμους τέχνας, ἐπιστήμας, νόμους,
 Καὶ πρὸς σὲ τοῦ μεγάλου τούτου ἤνοιξε τοὺς δρόμους.

ὦ Ῥωσσία! τῆς Ἑλλάδος ἀδελφῆ, ἀπόδος ἤδη
ὅσιν ἡ Ἑλλάς ἀγάπην ἔδωκεν εἰς σὲ καὶ δίδει.

Κατὰ τὴν εἰς Ταυρίδα ἔδον 16 Μαΐου 1855.

Ἐπεσαν ὡς οἱ κηκοῦργοι πειραταὶ τῆς Ἀλγερίας
Εἰς ἠσύχους Ἑρμουπόλεις οἱ σοφοὶ τῆς Ἑσπερίας,
Ἐρημοῦντες τὰ Μουσεῖα, ρίπττοντες τοὺς ἀνδριάντας
Καὶ εἰς τὰς Πλατείας θλῶντες τοὺς ἀρχαίους λίθους πάντας,
Ὅσοι καὶ αὐτὰ τὰ σμήνη τῶν Βανδαλικῶν αἰῶνων,
Οἱ Ἀλαῖνοι καὶ οἱ Γότθοι, μετὰ Θύμβους εἶδον μόνον . . .

Παντικάπαιον, ὦ πόλις τοῦ μεγάλου Μιθριδάτου,
Πόσας ἔλαβες κακώσεις, ποῖα τραύματα θανάτου!
Οἱ Ὀμηρικοὶ αἰῶνες ἐπανήλθον εἰς Ταυρίδα·

Τὴν ἠρωϊκὴν οἱ Ῥῶσσοι ἔχουσιν αὐτῶν μερίδα,
Καὶ τὴν βάρβαρον οἱ Φράγγοι τοὺς ναοὺς τῆς πυρακτοῦντες
Καὶ τὰς παλαιτάτας θήκας τῶν Μνημείων τῆς συλοῦντες.

*

Ἄν εἰς τὰ ἄκρα τῆς Ῥωσσίας ξηρὰς δάφνας ἀποσπᾶτε,
Ἄγγλοι, Γάλλοι, Τοῦρκοι, Σάρδοι, ἀσεβεῖς! μὴ γαυριᾶτε.
Ἄγγλοι, Γάλλοι, Τοῦρκοι, Σάρδοι! τρέξατε ἀθρόοι πάντες,
Ἄν τολμᾶτε, εἰς τὰ μέσα τῆς Ῥωσσίας ἀναβάντες . . .
Εἶπε διὰ τοῦ Προφήτου Ἰεζεκιήλ τὸ μέλλον
Ὁ Παντέφορος, ὁ πάντα τὰ μεγάλα προαγγέλλων·

Εἶπεν, εἶπεν· «Αἰχμοφόροι, πελτασταί, ἱππεῖς καὶ ἄλλοι,
 «Ἐφορμήσατε ὡς λαίλαψ καὶ ὡς καταιγὶς μεγάλη.
 «Τ' οὐρανοῦ τὰ σαροβοῦρα καὶ τὰ κήτη τῆς θαλάσσης,
 «Τῶν δρυμῶνων τὰ θηρία καὶ τὰ ἔθνη τῆς γῆς πάσης
 «Ἐκπλαγῆσονται, τοσοῦτους βλέποντα στρατοὺς καὶ στόλους
 «Κατὰ τῆς ἁγίας χώρας συνεπερχομένους ὄλους.

«Ἄλλ' ἐγὼ, ἐγὼ ἀρπάσω ἀφ' ὑμῶν τῶν ἀλλοδόξων
 «Τῆς μὲν δεξιᾶς τὰ βέλη, τῆς δ' ἀριστερᾶς τὸ τόξον...
 «Ὅρνεα εἰς τοῦ αἰθέρος ἀφανῆ τὰς πεδιάδας
 «Καὶ φωλεύοντα θηρία εἰς χαράδρας καὶ σπιλάδας,
 «Ἐλθετε, φανῆτε τότε ἀπὸ πάντων τῶν περάτων
 «Πρὸς τοῦ αἵματος τὴν πόσιν, πρὸς τὴν βρωσὴν τῶν κρεάτων!»

*

«Ῥῶσσε στρατηγέ, ποῦ τρέχεις;—Τρέχω, τρέχω τὰς ἁγίας
 «Τοῦ κλεινοῦ Παντικαπαίου νὰ λυτρώσω ἐκκλησίας,
 «Ὅπου ὕβρισαν οἱ Φράγκοι τοῦ Κυρίου τὰς εἰκόνας.
 «Τρέχω ν' ἀπελευθερώσω τὰ νικῶντα τοὺς αἰῶνας
 «Δύο του εἰς Παλαιστίνην μεγαλόπουλα Μνημεῖα.
 —Εἰς τὰ ὄπλα σου, ὦ Ῥῶσσε, τοῦ Θεοῦ ἡ εὐλογία!

—Τρέχω, τρέχω νεκρὸς πίπτων νὰ προφράξω τὴν πατρίδα,
 «Τοῦ Ἁγίου Βλαδιμίρου τὴν θεολαμπῆ Ταυρίδα,
 «Ἦτις τοῦ Χριστοῦ τὸν λόγον πρώτη ἔπιεν ἀκόρως,
 «Ὡς ξηρὰ καὶ στείρα χώρα γινομένη καρποφόρος

« Ἄμα τ' οὐρανοῦ τὸ ὕδωρ καταβῆ ἐν ἀφθονία.

— Εἰς τὰ ὄπλα σου, ὦ Ῥώσσε, τοῦ Θεοῦ ἡ εὐλογία!

— Τρέχω νὰ προαποθάνω ἐγκολπούμενος τὸν θρόνον,

« Ὅπου κάθηται ὁ φέρων στέμμα ἔνδεκα αἰώνων

« Καῖσαρ, παῖς τριῶν Καισάρων κολοσσῶν τῆς ὑψηλίου.

« Πρὸς τὸν νέον κληρονόμον τριπλοῦ τόσου μεγαλείου

« Νέαν ὤμοσεν ἀγάπην παντὸς Ῥώσσου ἡ καρδία.

— Εἰς τὰ ὄπλα σου, ὦ Ῥώσσε, τοῦ Θεοῦ ἡ εὐλογία!

— Τρέχω τὸν λαὸν νὰ σώσω τοῦ ἀρχαιοτάτου κόσμου,

« Ὅστις πρωτοβαπτιστής μου καὶ πρωτοδιδάσκαλός μου,

« Ἰπὸ τὴν Ὀμηρικὴν του πανοπλίαν ἔτι κεῖται

« Καὶ τὰς χεῖράς του δεσμίας ἀνυψῶν μ' ἐπικαλεῖται,

« Ἐν ᾧ σιδηροῦς τὸν δίδει λακτισμοῦς ἡ Συμμαχία.

— Εἰς τὰ ὄπλα σου, ὦ Ῥώσσε, τοῦ Θεοῦ ἡ εὐλογία!

— Τρέχω κατ' ἔθνων τεσσάρων μόνος εἰς Γιγάντων πάλιν

« Νὰ στηρίξω τῆς Εὐρώπης τὴν αὐτονομίαν πάλιν.

« Ὁ εἰς Μόσχαν τὰ πτερά του καύσας ἀετὸς τῶν Γάλλων

« Ἀνεφάνη, καὶ τὰ σκῆπτρα εἰς τοὺς ὄνυχάς του βάλλων

« Διατρέχει ἀκωλύτως τὰ αἰθέρια παιδία.

— Εἰς τὰ ὄπλα σου, ὦ Ῥώσσε, τοῦ Θεοῦ ἡ εὐλογία!»

Τρέχετε εἰς τοὺς πολέμους! Οἱ παιᾶνές μου, ὦ Ῥώσσοι,

Ὡς πνοαὶ σφοδρῶν ἀνέμων τὰς ἐκτάσεις ἅς πληρῶσι!

Τάναϊς καὶ Βορυσθένης, καταβαίνοντες ὀργίλοι,
 Ἄς τοὺς φέρωσι βροντώδεις εἰς τ' ἀφρίζοντά των χεῖλη,
 Καὶ ὁ Εὐξείνος ἄς κράζῃ καὶ αὐτός, «Χριστός! Ῥωσσία!..»
 Εἰς τὰ ὄπλα ὑμῶν, Ῥῶσσοι, τοῦ Θεοῦ ἡ εὐλογία!

Οἱ διδάσκοντες τὸν κόσμον ἐπιστήμας ὑπερτάτας
 Ἐφερον τὸν φωτισμὸν των δωρεὰν εἰς τοὺς Σαρμάτας·
 Ἐφερον ἀρότρου νέου βαρυσίδηρον ὑννίον,
 Καταθραῦον μυριάδας χριστιανικῶν κρανίων,
 Ἐκατέρωθεν δὲ χῦνον ρεῖθρα αἵματος μυρία...
 Εἰς τὰ ὄπλα ὑμῶν, Ῥῶσσοι, τοῦ Θεοῦ ἡ εὐλογία!

*

Τοῦ ἀτελευτήτου Κράτους διατρέχω τὴν γῆν μόνος,
 Καὶ σταθμίζων τὰς ἐν σκόπαι συνεπείας τοῦ ἀγῶνος
 Βλέπω μετὰ τοῦτον ὅτι, ἐν ἡμέρᾳ πεπρωμένη,
 Ὁ θανῶν ἀρχαῖος κόσμος ἐκ τοῦ Ἄδου ἀναβάνει...

Ἴδου φεύγουσι τὰ νέφη, μειδιᾷ δὲ ἡ γαλήνη.
 Τὸ οὐράνιόν της τόξον ἡ Ἁγία Τριάς τείνει,
 Καὶ συνάπτει δύο θρόνους διὰ φωτεινῆς ἀψίδος
 Ἀπὸ χώρας Σαρματίδας μέχρι χώρας Ἑλληνίδος.

Εἰς Πελάγη χιλιάδες τριακόσiai Δελφίνων,
 Ὁμοθησῶν τῆς Ῥωσσίας καὶ συμμάχων της Ἑλλήνων,
 Ἐξω τοῦ Εὐξείνου πόντου, ἔξω καὶ τῆς Μεσογείου
 Ἀφορίζουσι τὸν Ἄγγλον πειρατὴν τῆς ὑψηλίου.

Εἰς τὴν Δύσειν δεινὰ τόσα ἐπισκλήπτουσι καὶ ποῖα!
 Περιτρέχει αὐτὴν πάλιν ἡ γοργῶπις Ἀναρχία,
 Τέφραν εἰς τὰς ποδιάς τῆς πολυσπίνθηρον κρατοῦσα,
 Σπείρουσά τιν καὶ τὰς πόλεις τῆς Εὐρώπης πυρπολοῦσα.

*

Πρὸς τὴν Μόσχαν, τὸ πεδῖον διερχόμενος τῆς μάχης
 Ὄπου Γάλλων ἔτι σάρκες μακροῦς φύουσιν ἀστάχεις,
 Ταλανίζω ἔθνη τόσα τρέχοντα εἰς τὴν σφαγὴν των
 Διὰ τὴν εἰς τοὺς τυράννους ἄφρονα ὑποταγὴν των. . .

Λύουσα τὰς ὑποζύγους εἰς τὸν Σέσωστριν ὀπλίτην
 Ῥώμην, Βιέννην, Βερολίνον, Λισαβόνην καὶ Μαδρίτην
 Καὶ τὰς εἴκοσι δευτέρων Βασιλείων Πρωτευούσας,
 Ὀλιθεράς συναιχμαλώτους τῆς Γαλλίας ὅλας οὔσας,
 Ἡ γενναία Μόσχα πρόην ἐπὶ τῆς πυρᾶς ἀνέβη,
 Καὶ εἰς τὴν γενναίαν ἤδη Σεβαστούπολιν προσνεύει.

« Σεβαστούπολις, φωνάζει, ὡς ἐγὼ πυρπολουμένη,
 « Τοῦ ψευδοῦς θεοῦ τῶν Γάλλων καὶ σὺ καύσε τὰ τεμμένα! . . »

Ἰσράρχαι τῶν Ἑλλήνων, ἄνδρες μνήμης αἰοιδίμου,
 Βούλγαρις καὶ Θεοτόκης ἤλθον ὧδε πρόδρομοί μου.
 ἤρτησαν τὴν φωλεάν των, ἀστοὶ τῆς εὐγλωττίας,
 Εἰς τὸν πολικὸν ἀστέρα ὡς ἐγὼ τῆς Μοσχουβίας.
 Ὁ Θεὸς τοὺς ἄνδρας τούτους ἰσρούς του ψάλτας θέλων,
 Εἰς τὴν μουσικὴν χορείαν τοὺς ἐδέχθη τῶν Ἀγγέλων.

Εἰς Πετρούπολιν τοῦ πρώτου καὶ εἰς Μόσχαν τοῦ δευτέρου,
 Αἱ ψυχὰὶ πλανῶνται τούτων ἐπὶ δόξης χρυτοπτέρου.
 Τὸ θνητὸν περίβλημά των ἐντὸς τάφων πανευόσμων
 Βλέπουσιν ἀπὸ τὸν ἄνω εἰς τὸν κάτω αὐταὶ κόσμον
 Ὄπου ἦσαν λαμπροτέραν τῆς Θρησκείας τὴν λαμπάδα,
 Ἥτις μία τὴν Ῥωσσίαν ὁδηγεῖ καὶ τὴν Ἑλλάδα.

*

Ἄλλ' ἰδοὺ καὶ ἡ Κιέβη, τὸ τοῦ Βλαδιμίρου ἄστν,
 Ὄπου Ἕλληνες τὸν πρῶτον ναὸν ὕψωσαν τῷ Πλάστῃ...
 Ὑπὸ δώδεκα Ἑλλήνων ἀδελφῶν ἀνεγερθεῖσα
 Καὶ μετὰ αἰῶνας δέκα νέα διατηρηθεῖσα,
 Ἴσταται πρὸ τῶν πυλῶν τῆς ἡ Μονῆ Ἁγίας Λαύρας,
 Καὶ μακρόθεν ἀναπνέω ἀρωματοφόρους αὔρας.

Ἐν Τζουρίδῃ, 20 Ἰουνίου 1855.

Οἱ Τιτᾶνες ἐπανῆλθον εἰς τὴν οἰκουμένην πάλιν
 Φέροντες εἰς τὴν Ταυρίδα τὴν ἀντίθεόν των πάλιν;
 Τίνες μετὰ κρότου ἕως εἰς τὸν Ἄδην ἐρχομένου
 Αὐτὴν ἔσεισαν τὴν κοίτην τοῦ λαοῦ τῆς κοιμωμένου;

Συναθροίσασα ἐν τάχει τοὺς σκληροὺς στρατοὺς τῆς ὄλους
 Καὶ εἰς μεγαλοτριήρεις ἐπιβιβασθεῖσα στόλους,
 Εἰς Εὐπατορίαν ἦλθεν, ὡς σημαίαν δὲ ἁγίαν
 Ἀνεπέτασεν ἡ Δύσις τοῦ Μωάμεθ τὸν μαγδύαν

Ἡ πυρίνη καὶ φρικώδης ἡμισέληνος ἐκείνου
 ἔχουσα καμπύλον σχῆμα σπάθης αἵματοκοκκίνου
 Καὶ ἀπὸ τὴν ἔθνομάχον Συμμαχίαν κρατουμένη,
 Ἐδρεπάνισεν ὡς θέρη τῶν Χριστιανῶν τὰ γένη.

Ἐν τῷ μέσῳ τρισχιλίων φοβερῶς βομβούντων ὄλων
 Χιλιάδες, μυριάδες βραχιόνων πελυτόλων
 ἔδωκαν ἀδιακόπους καὶ ἀντέλαβον συγχρόνους
 εἰφισμούς καὶ λογχοκτύπους, πυροβολημούς καὶ φόνους.

Τὴν μανίαν μὲν τῶν Γάλλων εἰς τὰ μαχαιρώματά των
 ἔτρεφον αἱ ἀναμνήσεις παλαιῶν των παθημάτων·
 Τὴν μανίαν δὲ τῶν Ῥώσων εἰς τοῦ κτύπου των τὸ βάρος
 Ἡὔξανον ἢ θεία Πίστις, ἢ Πατρίς των καὶ ὁ Κσάρος.

Καὶ ὁ Μενσικώφης βλέμμα τείνων μέχρι τοῦ πελάγους,
 τῶν μυρίων τηλεβόλων ἠεροῶτο τοῦ πατάγους·
 ἔκρυπτε τὰ σχέδιά του καὶ ὠδήγει τὰς ἐξόδους,
 ἔως οὗ ἡ θέρμη μάχης τ' ἀπεκάλυπτε πυρώδους,
 καθὼς φαίνονται πλησίον τῆς ἐστίας ἐκτεθέεντα
 τὰ δι' ἀφανοῦς μελάνης εἰς τὸν χάρτην χαραχθέντα.

Ὡς ὁ Μωϋσῆς εἰς τείχη σωρούς ἤλλατεν ὑδάτων
 τὴν τερατουργόν του ῥάβδον τείνων ἄνω τῶν κυμάτων,
 οὕτω καὶ ὁ Τοτλεβένος, ἐντολὴν πληρῶν ἀγίαν
 καὶ τὰς νύκτας ὑψῶν πύργους εἰς χειρὸς του τάσιν μίαν.

Ἐξωλόθρευσεν ἐκ τούτων ὡς ἐξ ἀποροθήτων βράχων
Ἐπὶ δέκα μῆνας δέκα μυριάδας τῶν Συμμάχων...

Ἄν εἰς τὴν ἐν Ἄλμα μάχην, ἂν εἰς τὴν ἐν Ἰνκερμάννῃ,
Ὅπου ἡ Ὄρθοδοξία Θεοφρούρητος ἐφάνη,
Ἄφησε κἀνὲν πτερόν του ἐκ τῆς συμπλοκῆς καὶ βίας
Ὁ μακρόνοχος καὶ μέγας ἀετὸς τῆς Μοσχοβίας,
Πρὶν ὁ ἄνεμος τῆς λήθης τὸ ἀρπάσῃ, ἐγὼ φθάνω
Κάλαμον ἐποποιῖας εἰς τὴν χεῖρα τὸ λαμβάνω.

*
"Ἄδε, Μοῦσα, τὰς μεγάλας τῶν γενναίων Ῥώσσιων πράξεις.
Ἄλλὰ πρὶν αὐτὰς εἰς νέαν Ἰλιάδα κατατάξῃς,
Τοῦ Δαυὶδ τὴν λύραν λάβε καὶ τὴν μέθην τοῦ Προφήτου...
Στέφανον ἐξ ἀμαράντου ἔφευρον ἡ κορυφή του,
Ἐψαλλεν αὐτὸς, καὶ κάτω
Ἡ Σιών τὸν ἠκροᾶτο...

Εἰς τὸν Εὐξείνιον οἱ Ῥῶσσοι μετὰ φλογερῶν ῥηγμάτων
Ῥίπτουσι δι' ὑπονόμων τὰ πετρῶδη φρούριά των.
Μετ' αὐτῶν ὁ Ἕλλην σχίζει σήμερον τὰ λατομεῖα
Ὅθεν ἡ Ὄρθοδοξία

Διὰ τῶν μαρμάρων, ὅσα ἡ ἀγία χεὶρ της σπείρει,
Τὸν Ναόν της μετ' ὀλίγον εἰς Βυζάντιον ἐγείρει.

Ἄναβάσα ἡ ἀγία Μόσχα εἰς δαυλῶν σωρείαν,
Ναπολέοντος τοῦ Πρώτου ἔφυγε τὴν ἀπληστίαν

Ναπολέοντα τὸν Τρίτον φεύγουσα καὶ ἡ ἀγία
 Σεβαστούπολις ἐσφάγη,

Καὶ σφαγεῖσα πρὶν παλάμη τὴν μολύνη ἀνοσία,
 Ἐβυθίσθη καὶ κατέστη ἄφαντος εἰς τὰ πελάγη.

Ὁ στρατάρχης Γορσακώφης μετὰ τόλμης ἀνηκούστου
 Ἦσκει τοὺς υἱούς του Ῥώσσους πρὸ τῶν Φράγκων αὐτοὺς τάττων,
 Ὡς ὁ ἀετὸς γυμνάζει τοὺς ἀπτῆνας νεοσσούς του

Πρὸς τὸ μέλλον πέταγμά των·
 Ὅτε δὲ ἡ φωλεὰ του φλόγας ἔχυσεν, ὁ γέρον
 Ἐσωσε κατὰ τὰ ὕψη τοὺς ἀετιδεῖς του φέρων.

*

Ἄλλ' ὁ Καῖσαρ καταβαίνει· καταβαίνουσι κατόπιν
 Οἱ σαλεύοντες στρατοὶ του τὴν Ἀσίαν τὴν Εὐρώπην,

Καὶ τὸν ῥοῦν τῶν παριστῶσι

Ποταμοὶ τῆς Ἄρκτου, ὅσοι

Ἀκατάσχετοι τὸ βῆμα, βροντεροὶ ὄδοιποροῦντες

Καὶ τὸ ἄρμα τοῦ Μονάρχου ἀργυροὶ δορυφοροῦντες

Ἐνδον πίπτουσι θαλάσσης μισοξένου καὶ μελαίνης,

Ἰστρος, Ἀξινάκης, Τύρας, Ἰπανίς καὶ Βορυσθένης.

Φέρετε, ὦ φάλαγγές του, φέρετε τὴν ἐκ Ταυρίδος

Ἀποδίωξιν τῶν Φράγκων πέραν καὶ τῆς Προποντίδος!

Οὕτως οἱ τῆς Μοσχοβίας

Εἰσβαλόντες μετὰ βίας

Ποταμοὶ τὸν πάλαι χρόνον ἔνδον τοῦ Εὐξείνου πόντου
Ἐξω ἦλθον τοῦ Βοσπόρου, ἔξω καὶ τοῦ Ἑλλησπόντου·

Ἡ Μεσόγειος τοὺς εἶδεν ἐφορμῶντας· ἐφοβήθη, καὶ ἔφυγε
καὶ τὸ ζεύγμα τῶν Γαδείρων θραύσασα ἐκτὸς ἐχύθη.

Ὁ δὲ τῶν Μεγάλου Πέτρου μέγας ἀνδρὶς ἐκεῖνος

Ἐφρος τῆς Πρωτευούσης, στήθος ἄτρομον προπάτων

καὶ τὸ ἀρρενώδες ἦθος τοῦ προπάτορος φυλάττων.

Ἐν ᾧ πῦρ μαχῶν ἐκείθεν ὡς ἀπὸ κρατῆρος ῥέει·

καὶ τὴν Ἄρκτον ὅλην καίει,

Ἐν τῷ μέσῳ φλογῶν τόσων φαίνεται μακρόθεν ὅλος

ὡς χαλκὸς ἐντὸς καμίνου ἐρυθρὸς καὶ φωτοβόλος.

Τὸν Ναὸν πρὸς τοὺς ἀπίστους κλείει τῆς Ὀρθοδοξίας,

καὶ τὸ μέγα τῆς Ῥωσσίας

εἶφος φέρων εἰς τὰς δύο Ῥωμαλέας αὐτοῦ χεῖρας,

ὡς μοχλὸν αὐτὸ ἐμβάλλει ἄθραυστον ἐπὶ τῆς θύρας.

Εἰς τὸν ἄσπιλον Ναὸν σὺ ἔφεραν τὴν δυσωδίαν,

καὶ εἰσήγαγον τοὺς Τούρκους εἰς τὴν σὴν κληρονομίαν,

τοῦ Μωάμεθ δὲ φερρῶντες τὸ σημεῖον εἰς τὸ στέμμα

Ἐχυσάν, Θεέ, ὡς ὕδωρ τῶν Χριστιανῶν τὸ αἷμα.

Τέρμα βάλλε εἰς τοῦ Ἄγγλου τὴν ἀκάθεκτον πλημμύραν,

ἥτις εἰς τῆς ὑδρογείου ἐξαπλοῦται πᾶσαν μοῖραν!

Εἰς τοῦ Ἄγγλου τὴν παλάμην
Σύντριψε τὴν ἔθνομάχον τρίαῖναν ὡσεὶ καλάμην! . . .

Τὴν οὐράνιον ἀψίδα ἰδοὺ κλίνων καταβαίνει,
Καὶ ἡ γῆ κλονεῖται ὅλη τὸν Θεὸν τῆς δεχομένη,
Καὶ σαλεύονται τὰ ὄρη μέχρι βάθρων βαθυτάτων,
Καὶ ἀνοίγεται τὸ χάσμα τῶν ἀβύσσων καὶ ὑδάτων.

Ἐπὶ λαίλαπος μελαίνης μέλας ὁ Θεὸς τῶν φώτων
Ἐποχεῖται σπείρων φλόγας κεραυνῶν χιλιοκρότων,

Καὶ τὰ πλοῖα τῆς Ἀγγλίας

Εἰς τὰς σκοπελώδεις ρίπτει τοῦ Εὐξείνου παραλίας.

Ἄγγελος ταχὺς Κυρίου πρὸς τὴν Ἀρμενίαν Τρέχει,

Τὸν χλωρὸν Λιμὸν ἐφ' ἵππου παρακόλουθόν του ἔχει

Καὶ τὸ Κάρσιον, ὑψάχεν φρούριον τῆς Μικρασίας,

Εἰς τὰς χεῖρας παραδίδει τῆς Θεοσεβοῦς Ῥωσσίας.

Φέρει ὁ Μουραβιέφης εἰς τὴν Συμμαχίαν τρόμον

Καὶ μεσόγειον ἀνοίγει μέχρι Βυζαντίου δρόμον,

Καθιστῶν δορυαλώτους

Ἄγγλων, Τούρκων φρουρὰς δύο παμπληθεῖς καὶ πολυκρότους.

Καὶ τὴν Βαλτικὴν οἱ Ἄγγλοι καὶ οἱ Γάλλοι παραιτοῦσιν,

Οὐδ' ὀπίσω τῶν τοσοῦτων πλοίων, ὅσα ὀδηγοῦσιν,

Ἄφ' οὗ ἔμεσαν εἰς μάτην τὸν πυρώδη ὅλον Ἄδην,

Σύρουσι τὴν Σβεαθόργην, ῥυμουλκοῦσι τὴν Κρονστάδην.

Εἰς τὰ ἐκ γρανίτου λίθου φρούρια τῆς Μοσχοβίας

Ἐκυψαν τὰ ἐκ σιδήρου τρίκροτα τῆς Συμμαχίας,

Μετὰ τόσην γηθοσύνην

Φέροντα ἐπὶ τῆς πρύμνης κωθημένην τὴν Αἰσχύνην.

*

Εἰς τὸν κόλπον τῆς Ταυρίδος ὁ πολὺς τῶν Ῥώσσων στόλος

Τὴν καταστροφὴν ὑπέστη

Ἄλλ' ἐξαίφνης εἰς τὸ ρεῦμα τοῦ Ἰπάνεως τῶν ὄλος,

Ἄμα ἔφθασεν ὁ Καῖσαρ, ὡς ἐκ θαύματος ἀνέστη.

Ἐκατόμπηχυσ ὁ Δράκων ἐκολύμβηα τῆς Ῥωσσίας

Εἰς τὸ κῦμα τοῦ Εὐξείνου,

Καὶ ἀπὸ τὸν φάρυγγά του φλόγας ἔχυνε μυρίας

Πρὸς τὴν τουρκισθεῖσαν Πόλιν τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου.

Εἰς τὴν Σεβαστούπολιν του ἀπορρίψας τὸ ἀρχαῖον

Δέρμα του διεσχισμένον,

Εἰς τὸ ἄστν Νικολάου ἄλλο ἔλαβεν ὠραῖον,

Ἄλλο, χρώματα ποικίλα πρὸς τὸν ἥλιον ἐμφαῖνον.

*

Ὁ Χριστὸς, γανυκλιτουῦντος τοῦ Προδρόμου Ἰωάννου,

Εἰς τὰ καθαρὰ εἰσήλθε νάματα τοῦ Ἰορδάνου:

Τὸ στερέωμα ἠνοίχθη, καὶ εἰς τὸ χρυσίζον ρεῦμα

Τοῦ Θεοῦ κατέβη τότε ὡς περιστερὰ τὸ πνεῦμα.

Τρέξασαι δὲ ὀπισθὲν του, ἐβαπτίσθησαν ἐπίσης

Καὶ Ἀνατολὴ καὶ Δύσις.

Ὁπαδός του, μετ' αἰῶνας δέκα εἰς τὸν Βορυσθένην,
 Τὸν Θεὸν, τὸν ἀπατῶντα τὴν βαρεῖαν οἰκουμένην,
 Ἐρρίψεν ἀπολακτίσας ἄνωθεν ὁ Βλαδιμίρος,
 Καὶ προσέφερε τὴν Ἄρκτον εἰς τοὺς πόδας τοῦ Σωτῆρος,
 Ἰορδάνης δὲ τῆς Ἄρκτου ἀπὸ ρύπον λουμένης
 Ἐγένεν ὁ Βορυσθένης...

Βαπτιστὰ τσοῦτου κόσμου, ποταμὲ ὀρθοδοξίας,
 Βορυσθένη, ἐξανάστα! ἔξω, ἔξω τῆς Ῥωσσίας
 Διώξε τοὺς χριστομάχους παῖδας Πάπα καὶ Καλβίνου!
 Εἰς τὴν μέλαιναν λεκάνην ἔμεσέ τους τοῦ Εὐξείνου,
 Ἐπειδὴ αὐτοὶ τὴν βίβλον ἔθεσαν τοῦ Κορανίου
 Ἄνω τοῦ Εὐαγγελίου!

Ὅτε ὁ Θεὸς προτρέχων ὀδηγὸς τῶν Ἰουδαίων
 Ἄνεραίνετο ἐπάνω τῶν δρυμῶν καὶ τῶν ὀρέων
 Τὴν ἡμέραν στήλη νέφους καὶ τὴν νύκτα πυρὸς στήλη,
 Καὶ ὁ Ἐρυθραῖος πόντος ἤνοιγε ξηρὰ τὰ χεῖλη,
 Ἄλλ' ὁ Φαραὼ ἐπῆλθε τὴν πορείαν των ταράττων
 Μετὰ σιδηρῶν ἀρμάτων,

Τότε τὴν τερατουργὸν τοῦ ὁ Μωσῆς ἀπλώσας χεῖρα
 Ἦνωσε τὸ ὕδωρ κίφνης, καὶ πολὺφλοισθος πλημμύρα
 Κατεκάλυψε τὰ στίφη τῶν φευγόντων Αἰγυπτίων...
 Αὐτοκράτωρ τῆς Ῥωσσίας, τὴν σεπτὴν σου χεῖρα σείων,

Εἰς τοὺς βόθρους καὶ τὰ ἔλη βύθισε τοῦ Βορυσθένου,

Τοὺς ἐχθροὺς ἐπερχομένους!...

Ἴδου φεύγουσι τὸ κῦμα ἐξογκούμενον οἱ Γάλλοι
Καὶ οἱ τὸν Χριστὸν πωλοῦντες εἰς Μωάμεθ Φράγκοι ἄλλοι,
Καὶ πνιγόμενοι ζητοῦσι τὰ θραυόμενά των πλοῖα.

Κελαδεὶ ἀγίους ὕμνους ἡ νικῶσα Ἐκκλησία,

Ὡς τὸ πάλαι ἡ Προφῆτις Μαριάμ προεξεληυῦσα

Καὶ τὸ τύμπανον κροτοῦσα.

*

Ὁ τεράστιος ἐκίνει ἀετὸς τῆς Μοσχοβίας

Δύο πόδας ὀνυχῶδεις, ἓνα ἔνδον τῆς Κασπίας,

Ἄλλον ἔνδον τοῦ Εὐξείνου,

Καὶ τὴν κεφαλὴν του εἶχεν ὠρθωμένην πρὸς τὸν πόλον

Σπεύρων λάμψεις εἰς τὸν ἄνω καὶ τὸν κάτω κόσμον ὅλον,

Λάμψεις ὀμματος πυρίνου.

Ἐν ᾧ ἴστατο προστάτης τοῦ Πανελληνίου γένους,

Ἡ Βρετανικὴ ἀλώπηξ δαυλοῦς ῥίπτει ἀναμμένους

Δύο εἰς αὐτοῦ τὰ σκέλη.

Ἄλλ' αὐτὸς τοὺς ἀντιῤῥίπτει, ἓνα ὅπου ἡ Ἐράτη,

Ἄλλον εἰς τοῦ Βασεγκτῶνος τὰ ὀμοσπονδοῦντα Κράτη,

Καὶ τὸ πῦρ ὀπίσω στέλλει ..

Τῆς ἰσχύος σου τὸ τέλος, Βρεττανία, πλησιάζει

Τὸ θαλάσσιόν σου κράτος ἡ Ἀμερικὴ δαμάζει,

Καὶ κατ' ἄλλην παραλίαν
 Ὁ Ἀλέξανδρος τῶν Ῥώσων, ὡς ποτὲ ὁ τῶν Ἑλλήνων, ἐπέ-
 τήν γιγάντειόν του χεῖρα εἰς τὸν Γάγγην ἐπεκτείνων.
 Πρὸς σὲ φράττει τὴν Ἰνδίαν.

Ἐν Νικολαουπόλει, 1 Δεκεμβρίου 1853.

Ἄλλὰ πρόδρομα εἰρήνης ἤδη φαίνονται σημεῖα.
 Τὴν Ἀγγλίαν ὑποβλέπει καὶ φοβεῖται ἡ Γαλλία.
 Καθὼς πόθον διψαλέον ἔχοντες θησαυρισμάτων
 Δύο λήσταρχοι συμφώνως πίπτουσιν εἰς γείτονά των,
 Καθ' ὁδὸν δὲ ἤδη ὄντες ἐκ πλεονεξίας μόνον
 Μελετῶσιν εἰς τοῦ ἄλλου τὸν μετὰ τὴν λείαν φόνον,
 Οὐκῶ καὶ οἱ κορυφαῖοι τῆς ἀπλήστου Συμμαχίας
 Πρὸς διαρπαγὴν τοῦ κόσμου ἔδραμον κατὰ Ῥωσσίας
 Πλὴν τὸν ἀριθμὸν ὁ Γάλλος τῶν ἀτμήρων του αὐξάνει ἄλλ'
 Καὶ τῆς Ἀφρικῆς τοὺς Τούρκους ἐπιβάτας προσλαμβάνει,
 Πρὸς ἀπέλασιν τοῦ Ἄγγλου ἔξω τῶν στενῶν Γαδείρων.
 Τὰ νεώρια ὁ Ἄγγλος τοῦ Εὐξείνου πόντου φθείρων,
 Βίαν ἔχει τὴν Κρονστάδην εἰς θερμὴν ν' ἀλλάξῃ κόνιν,
 Καὶ τοῦ Γάλλου νὰ ἐμπρήσῃ τὴν Ῥοσφώρτην καὶ Τουλόνην . . .

Ἐννοήσατε, ὦ ἔθνη, τὴν φιλόδοξον Γαλλίαν;
 Ἐπὶ τῆς Εὐρώπης ὅλης θέλει μονοκρατορίαν,
 Καὶ τῶν Ῥώσων ὅταν φείρη τοὺς στρατοὺς, συγχρόνως φείρει
 Τοὺς τῶν Γερμανῶν καὶ Ἄγγλων καὶ εἰς τὴν ζυγὴν σὰς σύρει.

Ἐννήσατε, ὦ ἔθνη, τὴν ἀκόρεστον Ἀγγλίαν ;
 Ἐπὶ τῶν ὑδάτων ὄλων θέλει μονοκρατορίαν,
 Καὶ τὰ ναύσταθμα τῶν Ῥώσσω ὅταν κατατρέχη, ὄλους
 Κατατρέχει τῆς Γαλλίας καὶ Ἀμερικῆς τοὺς στόλους.

Ἐν Νικολαουπόλει, 5 Δεκεμβρίου 1855.

Ἐπειδὴ ὁ Ναπολέων τοῦ στρατοῦ του πολλὰς μοίρας
 Ἀπολέσας εἰς Ταυρίδα οὐδὲν ἔδραξεν εἰς χεῖρας,
 Βλέπων ὅτι ἂν κυκλώσῃ πρὸς τὸ ἔαρ τὴν Κρονστάδην,
 Καὶ κροτήσῃ νέας μάχας κατ' αὐτῆς ἐκ τοῦ συστάδην,
 Νικητὴς μὲν, καταστρέφει τῆς Εὐρώπης ἓνα στόλον,
 Νικηθεὶς δὲ, ἀφανίζει τὸν λοιπὸν στρατὸν τοῦ ὄλον,
 Πρὸς τὸν Καίσαρα τῆς Ἄρκτου, ὅστις δόρυ μακρὸν πάλλει,
 Περὶ παύσεως πολέμου λόγους μυστικὸς προβάλλει.
 Ἄλλ' ὁ Καῖσαρ εἰς τοὺς ὄρους ἀντιτείνει τῆς συνθήκης.
 τῆς Γαλλίας ὁ Μονάρχης, ἐν ἐλλείψει τότε νίκης,
 Ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὰ ἔθνη συγκινεὶ τῆς Γερμανίας
 Προσλαμβάνων τὴν Αὐστρίαν συνεργὸν τῆς σκευωρίας...

Ὁ ἀκράτητος, Αὐστρία, ἐπὶ τῆς Εὐρώπης πάσης

Βοναπαρτισμὸς ὑψοῦται

Ὡς πυρίνη βόμβα, ἥτις ἀναβαίνει τὰς ἐκτάσεις
 Καὶ εἰς τὴν ἀνθρωποκτόνον τόξουσιν τῆς καμπυλοῦται
 Σιδηρᾶς ἔθνων ἐγκλείει ἀλυσίδας, καὶ τὴν κόνιν
 Ἐπιφέρει πολλῶν θρόνων εἰς τὴν ἔκρηξίν του μόνην.

Πίπτων εἰς τὴν Γερμανίαν μετὰ λάμπων καὶ κρότων,
 Ἴδου θραύεται καὶ φθάνει.
 Τὸ διάδημα τοῦ νέου Αὐτοκράτορός σου πρῶτον,
 Ἐπειδὴ τὸ δόλιόν σου ἦπαρ ἐγκαταλιμπάνει
 Βρῶσιν εἰς τοὺς τρεῖς σου γύπας ἢ ἀπρόσεκτος Ῥωσσία,
 Ἦτις σ' ἔσωζεν ὁπότε σ' ἔσφαζεν ἡ Οὐγγαρία. . .

Ἐν Νικολαουπόλει, 8 Δεκεμβρίου 1833.

Ἄπροσδόκητον καὶ μέγα ἔγκλημα τοῦ κόσμου ὅλου! . .
 Τοῦ Χριστοῦ τὰ ἔθνη ὅλα διὰ βίας, διὰ δόλου
 Ἐνώσεν ὑπὲρ τῶν Τούρκων, ἔνωσε κατὰ Ῥωσσίας,
 Τὴν εἰρήνην ἐπιβάλλων ὁ δυνάστης τῆς Γαλλίας
 Καὶ συμβουθὸν του ἔχων τὴν Αὐστρίαν εἰς τὰ πάντα,
 Ἦτις καὶ φιλεῖ καὶ λύει τῶν ποδῶν του τὸν ἱμάντα.

Σουηδία καὶ Δανία μετ' ἐκείνου συμμαχοῦσιν
 Οἱ λαοὶ τῆς Γερμανίας τὴν Ῥωσσίαν ἀπειλοῦσιν
 Ὁ τῶν Πρώσσων Ἄναξ μόνος τῆς Ῥωσσίας μένει φίλος,
 Καὶ εἰς κίνδυνον τὸν θέτει ὁ τῆς ἀρετῆς του ζῆλος. . .

*

Ἄν τοιοῦτον μέγα δράμα εἰς τοιαύτην φθάσῃ λύσιν,
 Ὁ αἰὼν ἐπιφυλάττει τὴν δικαίαν αὐτὴν κρίσιν.

«Εἰς τῆς Ταυρικῆς ἢ Δύσις τὰς παράλους πεδιάδας
 « Ἔθυσσε πεντηκισίχ; Ἄγγλων, Γάλλων χιλιάδας,

«Πλέον δὲ τῶν δεκαπέντε ἅμα ἑκατομμυρίων
 «Ἔδесе τοῦ Χριστοῦ λάτρας δι' ἄλυσων αἰώνιων
 «Ἰπὸ τὸν Ὀθωμανόν.»

Εἰς τὴν Κόλασιν μεγάλη

Ἐρυθρὰ μηλέα θάλλει·

Ἐχει κόκκινα τὰ μῆλα·

Ἐχει κόκκινα τὰ φύλλα·

Τὸν καρπὸν της ἐὰν κόψῃς,

Αἵματος σ' ἐκπλήττει ὄφις·

Τὸν φλοιὸν της ἀν' ἐγγίσης,

Αἵματος ἐκρέει βρούσι·

Ἐνα κλάδον αὐτῆς δρέπεις;

Αἶμα πάλιν, αἶμα βλέπεις.

Παλμερστών και Ναπολέων, ὑπὸ ταύτην τὴν εἰκόνα

Παριστᾶ ἡ Δάντειός μου Μοῦσα τοῦτον τὸν ἀγῶνα.

*

*Ἄν ἐνώπιον τοῦ κόσμου ἐζωσμένου τὴν ῥομφαίαν
 Καὶ μετὰ κραυγῶν ζητοῦντος τῆς εἰρήνης τὴν ἐλαίαν*

Ἡ Ῥωσσία τέλος κλίνη,

Ἄν, ὦ Ἕλληνες, ἐλπίδες καὶ ἀγῶνες ἡμῶν τόσοι

Μετὰ τόσον αἶμα ρεῦσαν σήμερον ματαιωθῶσι,

Ποία θλίψις καὶ ὀδύνη!

Ἄλλ' ἡμεῖς πυρῶδες βλέμμα στρέφοντες πρὸς τὸν Σωτῆρα
Καὶ εἰς τὴν λαβὴν τῆς σπάθης ἐπιβάλλοντες τὴν χεῖρα,

Διαμείνωμεν καὶ τότε

Εἰς τὸ νεῦμα ἐνὸς ὅλοι Θεοῦ μόνου ἀηττήτου,

Ἐχθροὶ ἄσπονδοι τοῦ Τούρκου, σύμμαχοι τοῦ Μοσχοβίτου

Καὶ τοῦ γένους στρατιῶται!

*

Ὅτε διὰ σὲ ἡ πλάσις, Χριστέ, πᾶσα ἡ γωνία,

Μετὰ βήματος ἀφόβου

Παρὰ τὸν σταυρόν σου ἦλθεν ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία

Καὶ ἡ τοῦ Κλωπᾶ, ἡ μήτηρ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου·

Καὶ ἡ μία προηγείτο, οἱ ξανθοὶ δὲ πλόκαμοί της

Μέχρις ἐπιπτον ποδῶν της ὡς χρυσοῦς της ἐπενδύτης

Οὕτως ἡ Ῥωσσία πρῶτον, οὕτως ἡ Ἑλλάς κατόπιν

Ἐδραμον πρὸς σωτηρίαν,

Κύριε, τοῦ μνήματός σου, προκαλοῦσαι τὴν Εὐρώπην.

Αἶσχος εἰς αὐτήν, τρις αἶσχος, ἂν τὴν πέτραν τὴν ἁγίαν

Καὶ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου πάλαι ἀποκυλισθεῖσαν

Εἰς ἀπίστων καταλείπη Μωαμεθανῶν τὴν λύσσαν!

Ὡ Ἑλλάς καὶ ὦ Ῥωσσία! τοῦ Χριστοῦ τὴν ἐρχομένην

Δαλιὰν ἀκροαθῆτε,

Ἦτις καὶ τὴν ἄνω σείει καὶ τὴν κάτω οἰκουμένην·

«Δι' ἐμὲ μὴ, θυγατέρες Ἱερουσαλήμ, θρηνηῖτε!

«Κλαίετε διὰ τοὺς δόντας καὶ αὐτὰ τὰ λείψανά μου

«Εἰς τὴν βέβηλον παλάμην τοῦ Ὀθωμανοῦ Ἰμάμου!

«Ἔρχεται ἡ ὥρα ὅτε κράξουσι· *Βουνὰ καὶ ὄρη,*

«*Πέσατε! συντρίψαιέ μας!*

«*Κατετάχθημεν ὡς φρίκη! τοῦ Μωάμεθ δυσυφθροί·*

«*Ἐνεβάφημεν εἰς αἶμα· σκότη Ἄδου, κρύφατέμας!*

«Ἔρχεται ἡ ὥρα ὅτε τοὺς μὲν ἀσεβεῖς πατιῶ,

«Πᾶσιν δὲ τὴν ἐσπχρμένην ποίμνην μου ἐπισυνάξω.»

*

«Τέκνον τῆς καλῆς Ῥωσσίας, ἐκθαμβον τί στρέφεις ὄμμα;
—Βλέπω κύκλω λαμπρὰς στήλας, ἄνω ἐπιλάμπον, δῶμα,

«Κάτω τὰ ἐδάφη ὅλα

«Καὶ λευκὰ καὶ φωτοβόλα.

«Ἄδαμάντινον καὶ μέγαν ναὸν βλέπω εἰργασμένον

«Ἰπὸ θαυμαστοῦ τεχνίτου,

«Καὶ τὸν νάρθηκά του βλέπω ἀπὸ πλάκας ἐστρωμένον

«Καθαροῦ ἀλαβαστρίτου.

—Ῥῶσσε, βλέπεις τὴν Ῥωσσίαν ὑπὸ ἥλιον χειμῶνος

«Ἄλλ' ἀνύψωσον ἐν βλέμμα ὑπεράνω τῆς χιόνος,

«Βλέμμα μᾶλλον διανοίας,

«Καὶ ἰδὲ τὰς οὐρανίας

«Μονάς, ὅπου ἐκ φωττήρων ὁ Θεὸς κατέχει Ὀρόνον

«Ἐστεμμένος τοὺς ἀστέρας.

«Εἰς αὐτὸν αἱ μυριάδες παριστῶνται τῶν αἰῶνων

«Ὡς στιγμὰι μιᾶς ἡμέρας.

—Βλέπω, βλέπω εἰς τὸ μέσον τοῦ ἀυγάζοντος ἀπείρου

«Ναὸν ὄντως τοῦ Ἰψίστου κολοσσαῖον ἐκ σαπφείρου·

«Ἔχει καλλονὰς ποικίλας,

«Καὶ μεγάλας ἑπτὰ Πύλας·

«Ἀπὸ σμάραγδον ἢ μία καὶ ἀπ' ἀνθρακα ἢ ἄλλη,

«Βήρυλλος ἐπὶ τῆς τρίτης,

«Καὶ ἀμέθυστος τὰς ἄλλας ἢ σαρδόνυξ περιβάλλει,

«Τόπαζος ἢ μαργαρίτης.

—Ὁ ναὸς αὐτὸς καλεῖται, Ῥώσσε, τῆς Ὀρθοδοξίας·

«Τὰς ἑπτὰ δὲ τοῦ Κυρίου παριστάνει Ἐκκλησίας,

«Τὴν μεγάλην τοῦ Ἁγίου

«Χρυσοστόμου καὶ Φωτίου,

«Τὰς τῶν Ἱεροσολύμων, Κύπρου καὶ Ἀντιοχείας,

Τῆς Ἀνατολῆς ἀνάσσας,

«Καὶ τὰς τῆς Ἀλεξανδρείας, τῆς Ἑλλάδος καὶ Ῥωσσίας,

«Ἀδελφὰς ἑπτὰ τὰς πάσας.

«Εἰς τὸ τέμενός του ἔχων τὸν Χριστὸν αὐτὸν λυχνίαν,

«Οὔτε τοῦ ἡλίου ἔχει, οὔτε τῆς σελήνης χρεῖαν.

«Νικηφόρα ἐκεῖ τόξα

«Ἢ τῶν Ῥώσσων ἔχει δόξα,

«Καὶ χρυσόγραφον ἀστράπτει ἐπὶ στύλου σαπφειρίνου

«Τ' ὄνομα τοῦ Νικολάου,

«Καὶ τὰ τρία Κορνιλώφου, Ναχιμώφου, Ἰστομίνου,

«Ἐντὸς φέγγους ἀεννάου.»

Ῥώσσοι, Ἕλληνες καὶ Σλάβοι! εἰς τὸν ἄπειρον αἰθέρα
Ἐνα ἔχομεν προστάτην καὶ κοινὸν ἡμῶν πατέρα,

Εἰς τὴν γῆν δὲ κάτω μίαν

Φυλὴν Τούρκων πολεμίαν.

Ῥώσσοι, Ἕλληνες καὶ Σλάβοι! καὶ τὸν νοῦν καὶ τὴν ἐλπίδα

Πρὸς αὐτὸν ὑψοῦντες μόνον,

Συγκρατῶμεν ὑψωμένας, ἐνωμένας τὴν ἀσπίδα

Καὶ τὴν σπάθην τῶν προγόνων!

Ὁ Δημιουργὴς κρημνίζων τῶν Ὀθωμανῶν τὸ Κράτος,
Ἐκ τῆς τέφρας ἀνεγείρει βαθμηδὸν καὶ ἀοράτως

Τῶν Ἑλλήνων τὴν εὐρείαν

Πρώην Αὐτοκρατορίαν,

Καθὼς ῥίπτων εἰς τὸ χάος φοβερόν τινα κομήτην,

Κατ' ὀλίγον καὶ ἀκρότως

Πλαστοურγεῖ καὶ φέρει ἔξω προσφιλῆ τῆς γῆς πλανήτην

Εἰς τὸ φῶς ἀπὸ τὸ σκοτὸς.

Ἦλθεν ὁ Μουραβιέφης, ἦλθεν εἰς τὴν Ἀρμενίαν,
 τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου ἐκπληρῶν τὴν προφητείαν.

Εἰς τὸν μέγιστον Εὐφράτην

Τῆς φιάλης τὴν ἐσχάτην

Καὶ πυρίπνοον βανίδα ἔκτος Ἄγγελος ἐκχύνει,

Καὶ τὸν ποταμὸν ξηραίνων

Τὴν ὁδὸν τῶν ὀρθοδόξων Μοναρχῶν ἰδοὺ πλατύνει

Ἐκ τῆς Ἐὼ ἐρχομένων.

Ἐν Ὀδησσῷ, 18 Δεκεμβρίου 1858.

Ἦ Θεὰ τοῦ Γουττεμβέργου, ἥτις ἅμα τι προφέρῃ
 Μύριαι ἠχῶ καθ' ὅλα τὸ προφέρουσι τὰ μέρη,

Ἄναγγέλλει τὴν εἰρήνην....

Ὁ Ὀρλώφης πρὸς τὰ τεῖχη φέρεται τῶν Παρισίων,
 Ἐγὼ δὲ τὴν βίβλον ταύτην τοῦ φρικτοῦ πολέμου κλείων

Σώζω τὴν γοργὴν μου μῆνιν,

Μέχρις ὅτου οἱ χειμῶνες εἰς τὸν Καύκασον βοῶσι

Καὶ τὰ κύματα ὀργίλα εἰς τὸν Εὐξείνιον βροντῶσι.

Καὶ τῶν κεραυνῶν οἱ κτύποι

Εἰς τὸν Πίνδον, εἰς τὰ Τέμπη ἀντακούονται τὸ θέρος,

Μέχρις ὅτου τὴν ψυχὴν μου ζωपुरεῖ Ἑλλάδος ἔρος,

Συγκινεῖ πατρίδος λύπη...

Ὅτε πόλεμον κηρύττων κατὰ τῆς Ἡμισελήνου

Καὶ τὸ Λάβρον βχστάζων τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου

Λάμπεις ἀπὸ τὰς πτυχὰς του μέχρις Ἱεροσολύμων
Ἐχυνεν ὁ Μάρτυρ Καῖσαρ ἐκ τῶν ἀρκτικῶν ἐρήμων,
Παλαιὸς ἐγὼ τοξότης τῆς σεπτῆς Ἐλευθερίας,
Ἐχαιρέτησα τὸν μέγαν πρόμαχον τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐφερεν ἡ Δύσις τότε τὴν ἐπάρατόν της σπεῖραν
Καὶ δημῖα τῆς Ἑλλάδος, τὴν ἐνέδουε πορφύραν,
Κάλαμον δὲ δίδουσά την ἀντὶ σκήπτρου ἀνεφώνει·
«Τῆς Ἀνατολῆς ἀπάσης, χαῖρε, Ἄνασσα σὺ μόνη!
«Πλὴν μὴ βράδυνε, καὶ ἄρον τὸν σταυρόν σου εἰς τὸν ὄμον,
«Καὶ πρὸς τὸ Κρανίον βαῖνε τῆς ὀδύνης σου τὸν δρόμον.»

Ἔδραμα πρὸς τὴν Ῥωσσίαν, τὴν Ἑλλάδα μου ἀφίνων
Ἐπὶ ξύλου γευομένην τὸν ἐσφυρισμένον οἶνον.

Ἄλλ' ἀπὸ τὸν στρατιώτην τοῦ κακούργου Πραιτωρίου,
Ὅστις νύττων τὴν πλευράν της ἔνυττε τὴν τοῦ Κυρίου,
Τὸ σκληρὸν ἀρπάσας δύρου ἔτρωσα τοὺς τρεῖς φονεῖς των,
Καὶ θερμὸν φυλάττω μῖσος κατ' αὐτῶν τῶν Ἀντιχρίστων.

*

Ἐξεγείρου, ἐξεγείρου, Ἱερουσαλήμ ἡ νέα,
Σεβαστούπολις ἀγία, κόρη τοῦ Χριστοῦ ὡραία!
Ἀποτίναξε τὸν χοῦν σου, ἄφες τῆς θανῆς τὴν ζάλην
Καὶ εἰς τὴν χρυσήλιόν σου παραλίαν κάθου πάλιν!
Ὁ Θεὸς ἐπαναφέρει τὴν λαμπρότητά σου πλήρη
Καὶ ὑπὲρ ποτε πλουσίαν καὶ στιλπνὴν σὲ ἀνεγείρει.

Διὰ λίθου πολυτίμου εἰς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Ἐνακτίζονται τὰ τείχη πύργων σου καὶ προμαχόνων,
 Καὶ δι' ἄνθρακος πυρίνου καὶ μωσαϊκοῦ παγχρύσου,
 Ὡς Σιών, ψηφολογοῦνται οἱ πανάχραντοι ναοί σου,
 Αἱ δὲ ῥυμαί σου λαλοῦσιν· «Ὁ Θεὸς εὐλογημένος,
 «Ὁ εἰς γενεὰς ἀπάσας καὶ εἰς πᾶσαν γῆν τὸ σθένος!»

Οἱ μολύναντες τὴν γῆν σου ἀναβαίνουσι τὰ πλοῖα,
 Καὶ γελαῖ ἡ τοῦ Εὐξείνου χθὲς θρηνοῦσα παραλία.
 Ἔρχονται λαοὶ μακρόθεν πρὸς σέ, Σκῆνωμα Κυρίου,
 ἔχοντες εἰς χεῖρας δῶρα ἐξ ἀργύρου καὶ χρυσοῦ.
 Πόλις τοῦ Ἰσαποστόλου, τοῦ Μονάρχου Βλαδιμίρου,
 Εἰς τὸν ἦχον τῶν ψαλμῶν μου! ἐξεγείρου, ἐξεγείρου!

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΙΚΩΝ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΩΝ.

ΣΧΟΛΙΑ.

(1) Καὶ παρὰ τῶν Γάλλων ἐγὼ ἤλπισον μᾶλλον τὴν ἀπελευ-
θέρωσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους, καὶ πρὸς τὸν πρῶτον τῶν δώ-
δεκα τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας, ἀποστόλων, τὸν καλὸν καὶ ἀγαθὸν
Παναγιώτην Ἀναγνωστόπουλον, ἐδείκνυον, τῷ 1852 ἔτει, τὴν
δυσπιστίαν μου εἰς τὴν μετὰ πεποιθήσεως παρ' αὐτοῦ προσδο-
κωμένην καταστοφὴν τοῦ Ὀθωμανικοῦ Κράτους κατὰ τὸν ἐρ-
χόμενον ἐνιαυτὸν, ὅταν τὸν τετρακοσιοστὸν ἀπὸ ἀλώσεως Κων-
σταντινουπόλεως.

Ἄλλ' ἐκεῖνος ἀπαγγέλλων μοι τὸν χρησμὸν Λέοντος τοῦ Σοφοῦ

Βύζαντος Ἀυλῆ, ἐστία μετὰ ταῦτα Κωνσταντινου,

Ῥώμη, Βαβυλῶν καὶ Σιών ἄλλη νέα,

Τρὶς τρὶς ἑκατὸν καὶ οὐ συνάρξεις κράτος,

Μιᾶς ἐν αὐτοῖς ὑστερούσης εἰκάδος...

Ἄλλὰ σε πυρρίστατον καὶ ξανθὸν γένος

Πᾶσαν τεφρώσει καὶ τὸ σὸν λύσει κράτος...

προστιθέμενος δὲ καὶ τὸν ἄλλον τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου,
τὸν ὑπὸ Γενναδίου τοῦ Σχολαρίου ἐρμηνευθέντα, τὸ δὲ ξαν-
θὸν γένος ὄλον Ἰσμαὴλ τροπώσει καὶ τὴν Ἐπτάλοφον μετὰ
τῶν προνομίων ἀνακτήσει, ἀνέκραζεν ἔνθους· «Περίμενε μῆ-
νας ἔτι ὀλίγους· ἰδοὺ, κατὰ τὴν προφητείαν τοῦ Ἀγαθαγγέ-

«λου, ὁ Ἄγαρηνὸς εἰς πλήρη τέταρτον αἰῶνα φθάνει, καὶ τοῦ «ἕαρος ἀρχομένου ἢ σκηνὴ αὐτοῦ πίπτει.»

Τοὺς λογους τούτους ἐπρόφερον τὰ χεῖλη οὐχὶ μόνον τοῦ Ἀναγνωστοπούλου, ἀλλὰ καὶ σχεδὸν ὅλων τῶν Ἑλλήνων ὅποια δὲ ὑπῆρξεν ἢ ἔκτασις τοῦ Πανελληνίου, ὅτε ὁ Μενσικώφειος σεισμὸς ἐσάλευσεν ἐξαίφνης τὴν Ὀθωμανικὴν Ἐπικράτειαν κατὰ τὴν ἑναρξιν τοῦ πεπρωμένου ἔτους!

Τὴν πάνδημον αὐτὴν ἐκπληξιν, καὶ οὐδὲν ἕτερον, ὁ συγγραφεὺς τῶν Ποιητικῶν Ἀπομνημονευμάτων ἐκφράζει λέγων·

Οἱ χρησιμοὶ λοιπὸν τελοῦνται· τὸ ξανθὸν κινεῖται γένος...

Ὡς εἰς τόπον κατάλληλον, παρενεῖρω ἐνταῦθα καὶ τινα πρὸς τοὺς ἀναγκώστας χρεωστομένην ἐξήγησιν.

Ὅσα μέχρι τῆς σήμερον συνέγραψα μαρτυροῦσιν οὐ μόνον τὸ πρὸς τὴν πάτριον λατρείαν ἀναλλοίωτον ἐμοῦ σέβας, ἀλλὰ καὶ τὴν πρὸς τὰ ξένα θρησκευόμενα πλήρη ἐμοῦ ἀνοχὴν. Πλὴν ἐν τῷ νέῳ αὐτῷ πονήματι, προκαλούμενος εἰς τὴν πάλιν παρά τι τοῦ ὑπάτου Ἀρχιερέως Ῥώμης, καταδικάζοντος ἡμᾶς ὡς σχισματικούς εἰς τὸ πῦρ τῆς Κολάσεως, καὶ παρὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῶν Παρισίων, παραδίδοντος ἡμᾶς ὡς ποίμνην φωριῶσαν εἰς τὴν σφαγὴν τῶν Γάλλων, προσβάλλω καὶ αὐτούς καὶ τὸν θρησκομανῆ Δυτικισμὸν ἐν γένει, ὅστις ἔτεκε δύο θυγατέρας δυσειδεῖς, ζώσας ἔτι ἐν Ῥώμῃ, τὴν Τυρανίαν καὶ τὴν Ἀμάθειαν.

(2) Ὅτε ἡ ἐν ἔτει 328 ὑπὸ Κωνσταντίνου θεμελιωθεῖσα Ἑλληνικὴ Αὐτοκρατορία, μετὰ συνεχῆ ἕξ ἑκατονταετηρίδων ἀγωνίαν, συνεξέπνευσε μετὰ τοῦ ἡρωϊκοῦ Μονάρχου αὐτῆς καὶ τούτου Κωνσταντίνου, Θωμᾶς ὁ Παλαιολόγος, ἀδελφὸς τοῦ ἀτυχοῦς ἐκείνου καὶ Δεσπότης τῆς Ἀχαΐας, κατέφυγεν εἰς Ῥώμην καὶ μετ' ὀλίγον ἀπεβίωσεν· ἡ δὲ θυγάτηρ αὐτοῦ Σοφία ἐνυμφεύθη τὸν Αὐθέντην τῆς Ῥωσσίας, Ἰωάννην τὸν Γ',

ὅστις παρεδέχθη σύμβολον τοῦ Ῥωσσικοῦ Κράτους τὸν ὡς προῖκα προσενεχθέντα Βυζαντινὸν δικέφαλον αἰτόν.

(3) Ἀναγκαίαν νομίζω τὴν συνοπτικὴν ἔκθεσιν τῶν πρὸς τοὺς ἐν τῇ Ἀνατολῇ ὀρθοδόξους λαοὺς ἀδικιῶν τῆς Ὀθωμανικῆς Πύλης, αἵτινες ἀπὸ πολλοῦ μὲν χρόνου προκαλοῦσαι τὴν Ῥωσσίαν εἰς γενναίαν τινὰ πράξιν ὑπὲρ ἐκείνων, κατ' αὐτὴν δὲ τὴν ἐποχὴν κορυφωθείσαι διὰ τῆς ἀπαιτήσεως ἔτι τῶν Ἀγίων Τόπων, ἐπέφερον τελευταῖον τὴν τοιαύτην ῥῆξιν.

Ἄδικοι λογίζονται, ἢ καὶ ἀμαθεῖς ἐξελέγχονται, οἱ μὴ ὁμολογοῦντες ὅτι ἐκ τῶν χριστιανικῶν κοινοτήτων αἱ διὰ τὴν ἀρχαιότητα καὶ τὸν πληθυσμὸν αὐτῶν μόναι ἄξιοι τῆς ἐπικλήσεως Ἐθνικαὶ κατὰ τὴν Ἀνατολὴν διατελοῦσιν ἡ Ἑλληνικὴ τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησία, καὶ κατὰ δεύτερον λόγον, ἡ τοῦ Γρηγοριανοῦ δόγματος Ἀρμενικὴ. Περὶ δ' ἐκείνων, ὅσαι ὠνομάσθησαν Ἠνωμένοι ἀφ' οὗ χρόνου ἀνεγνώρισαν τὴν ἀρχηγίαν τῆς Ῥώμης, οὐδεὶς ἀγνοεῖ πόσον ὑπάρχει πρόσφατος ἢ ἀπὸ τῆς γενεθλίου ποιήτης ἀποσκίρτησίς των. Πρὸ ἑκατῶν εἴκοσι μόλις ἐνιαυτῶν, διὰ τινὰ ἰδιαιτέραν διένεξιν τοῦ ἐν Βεροῖα τῆς Συρίας Ἐπισκόπου τῶν Ὀρθοδόξων πρὸς τὸν Πατριάρχην, συνέστη, ἀντιλήψει καὶ συνεργείᾳ τῶν ἐκεῖ παρεπιδημούντων Ἰησοῦιτῶν, ἢ τῶν Ἠνωμένων Ἐκκλησία, ἣτις μέχρι ὥρας ἐντὸς τῆς Ἐπαρχίας ἐκείνης σχεδὸν περιορίζεται. Ἐτι νεωτέρα ταύτης ἀναφαίνεται ἡ τῶν Καθολικῶν Ἀρμενίων Ἐκκλησία, διότι τριακονταετία μόνη παρήλθεν ἀφ' ὅτου οἱ ἀλλοδοξήσαντες οὗτοι ἔπαυσαν συγκαινωνοῦντες πολιτικῶς μετὰ τῶν πρώην ὁμοθρήσκων καὶ εἰς τὴν ἰσρατικὴν δικαιοδοσίαν τούτων ὑπαγόμενοι.

Ἀναμφιβόλως οὐδεὶς λόγος εἰς τὰς κοινότητας αὐτὰς ἀπαγορεύει τὴν ἐλευθέραν τέλεσιν τῆς λατρείας, ἣν ἠσπάσθησαν, οὐδὲ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς αὐτῶν ἱεραρχίας. Ἀλλ' ὅ,τι καὶ ἄδικον κρίνεται καὶ πρὸς τ' ἀληθῆ συμφέροντα τῆς Ὀθωμανι-

κῆς Κυβερνήσεως ἀπάδει, αἱ νεόφυτοι αὐταὶ καὶ κατὰ τινὰς τῆς Τουρκίας χώρας σποράδες Ἐκκλησία. οὐχὶ μόνον κατετάχθησαν ἰσόβαθοι πρὸς τὴν πρωτογενῆ Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν, ἥτις παρ' ὀλίγον περιέχει τὸ σύνολον τῶν ἐν τῇ Τουρκίᾳ Χριστιανῶν, ἀλλὰ καὶ κατὰ χάριν ἀπολαύουσι προνομίων πολλῶν, ὅσων αὐτὴ παρὰ τὸ δίκαιον ἀπκξιοῦται.

Ἰδωμεν ἤδη ἂν ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία, καὶ πειθηνίως δεχομένη τὸν ἐξ ἐπικρατοῦς εἰς ἀνεκτὴν Ἐκκλησίαν τοιοῦτον καταβιβασμὸν, καὶ μετὰ λύπης ἐνδομούχου παρασιωπῶσα τὰ ποικίλα τεχνάσματα, ὅσα οἱ ἀπόστολοι τοῦ προσηλυτισμοῦ, Καθολικοὶ καὶ Διαμαρτυρούμενοι, μετέρχονται ὁσημέραι πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ σχίσματος καὶ διάδοσιν τοῦ ζιζανίου, ἀφώπλισε διὰ τσαύτης μετριοπαθείας τοὺς διώκτας αὐτῆς καὶ διετήρησεν ὅσα δίκαια ἡ μὲν Πύλη διὰ θεσπίσματος ἀπένειμεν αὐτῇ ἐκ τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς κατακτήσεως, ἡ δὲ Ῥωσσία διὰ συνθηκῶν ἐπεσφράγισεν εἰς τὸ μετὰ ταῦτα.

Ἐπέλειπέ με ὁ χρόνος εἰ ἐπεχείρουν τὴν λεπτομερῆ διήγησιν τῶν παντοίων σκευωριῶν, αἵτινες ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀπὸ τινῶν ἐνιαυτῶν ἀπαύστως ἐνεργοῦνται, πρόδηλον σκοπὸν ἔχουσαι τὴν ἐξουθένισιν Ἐκκλησίας πρεσβευομένης ὑπὸ τῶν Ῥώσσιων καὶ τὴν βαθμηδὸν κατάργησιν τῶν τιμαλφεστέρων προνομίων αὐτῆς· ἀρκοῦμαι δὲ ἀναφέρων μίαν πρᾶξιν μόνην, ἥτις καὶ μεγίστην ἐπέφερε προσβολὴν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Κληρὸν καὶ πλείστην ἐπέχυσε καταφρόνησιν εἰς τοὺς Ὀρθοδόξους ἅπαντας.

Οἱ τέσσαρες Πατριάρχαι, οἱ ἀπὸ τῆς διαιρέσεως τῶν δύο Ἐκκλησιῶν συνιστῶντες τὴν ἀνωτάτην ἱεραρχίαν τῆς Ἀνατολικῆς, ὡς ὑπάρχει γνωστὸν, ἐκλέγονται διὰ πλειονοψηφίας Συνόδων ἰδίων καὶ ἰσοβίως ἐπικυροῦνται διὰ διπλώματος τῆς Κυβερνήσεως. Ὁ τῆς νέας Ῥώμης Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, δικαιοδοσίαν ἔχων πολὺ ἐκτενεστέραν ἢ ὁ Ἀντιοχείας, ὁ Ἄλε-

ξανδρείας καὶ ὁ Ἱεροσολύμων, ἐν ἡμερουσίᾳ δὲ ὧν συναφεία μετὰ τῆς Πύλης καὶ διηνεκῶς εἰς τὰς ῥαδιουργίας ἐκτεθειμένος τῶν Πρέσβων τῆς Δύσεως, σπανίως διατηρεῖ ἐπὶ τινα ἔτη τὴν Πατριαρχίαν. Οἱ συχνοὶ αὐτοὶ ἐκθρονισμοὶ, καὶ τοὶ φέροντες χαρκατῆρα καταχρήσεως καὶ παραβιάσεως τῶν κανόνων, κατήντησαν ἀναπόδραστον σχεδὸν κακὸν, ἄλλως δ' εὐάρεστον εἰς τὴν Ὀθωμανικὴν Κυβέρνησιν, θεωροῦσαν τοῦτο ἀνεξάντλητον πηγὴν προσόδων τοῦ Δημοσίου καὶ δωρημάτων πρὸς τοὺς κατὰ καιρὸν Ἰπουργούς. Ἄλλ' οἱ συνήθεις ἐκκλησιαστικοὶ τύποι ἐφυλάττοντο κατ' ἀκρίβειαν πάντοτε εἰς τὰς τοιαύτας ἀντικαταστάσεις· ἡ δὲ Πύλη πλαγίως μόνον ὑπεδείκνυε τὸν ὑπ' αὐτῆς ἐγκρινόμενον διάδοχον, ὥστε οὐδέποτε, οὐδ' ἐπὶ τῶν μᾶλλον θρησκομανῶν Σουλτάνων, ἐφάνη Ὀθωμανὸς ὑπάλληλος ἐν Πατριαρχεῖᾳ προεδρεύσας Συνόδου ἱερομένων καὶ λαϊκῶν Χριστιανῶν, συνελθόντων πρὸς ἐκλογὴν τοῦ πνευματικοῦ Ἐθνάρχου. Γοιούτον σκάνδαλον ὤφθη κατὰ πρῶτον, τῷ 1848 ἔτει, ὅτε Τοῦρκος Ἐπίτροπος κατ' ἐπίσημον διαταγὴν τοῦ Ἰπουργείου συγκαθῆσας μετὰ τῶν Ἀρχιερέων, διεύθυνε τὴν ἐπιψήφισιν τοῦ Πατριάρχου Ἀνθίμου, καὶ τοιοῦτοτρόπως, ἐπ' ἐξευτελισμῷ καὶ βλάβῃ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἐκενοτόμησε πρᾶξιν, οἷα πρὸς οὐδεμίαν ἄλλην ἐν τῇ Τουρκίᾳ χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν ἀπετολμήθη ποτέ.

Παρατρέχω μυρίας ἄλλας οὐχ' ἥττον σοβαρὰς κακοβουλίας ἢ κακουργίας τῆς Πύλης, οἷον τὴν ἀποφασισθεῖσαν ἀφαιρέσιν τῶν κανονικῶν εἰσοδημάτων ἀπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἱερατείου πρὸς μίσθωσιν τούτου δουλικὴν, τὰς πρὸς τοὺς Πατριάρχας καὶ τὰς Συνόδους τούτων καθ' ἐκάστην γινομένης ἀπειλᾶς, τὰς τῆς συνειδήσεώς των ἀδιακόπως ἀπαιτουμένας θυσίας, τὴν βεβαίαν ἐξωσίν των ὁσάκις ἂν ἀπαρέσκωσιν ἢ καθιστῶνται ὑποπτοὶ πρὸς τινὲς τῶν Πρέσβων, ἅπαν, ἐν βραχυλογίᾳ, τὸ σύστημα τῶν προπηλακισμῶν καὶ τῶν καταπιέσεων, δι' ὧν οἱ

τοῦ ἀδυνάτου καὶ ἀπείρου Ἀβδοῦλ-Μεζίτου Ἰπουργοὶ πολεμοῦ-
σιν ἐπιμόνως τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν.

Ἡ Ὄθωμανικὴ Κυβέρνησις ὑπὸ τὴν εὐσχημον πρόφασιν ὅτι
ἀπέβλεπεν εἰς μεταρρυθμίσεις ἐπωφελεῖς καὶ εἰς περιόρισιν
πολλῶν καταχρήσεων ἐκάλυπτεν ἀείποτε τὴν ἄοκνον αὐτῆς
σπουδὴν πρὸς οὐδένωσιν πάσης ἐπιρροῆς καὶ ὑπολήψεως τοῦ
Ἑλληνικοῦ Κλήρου, ἀρνούμενη ἔτι καὶ τὴν ἄμεσον ἐπέμβασιν
τῆς εἰς τὰς ἐσωτερικὰς ὑποθέσεις τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν
συνεχῆ παραβίασιν τῶν θεσμῶν ταύτης, ἀδικήματα μένοντα,
ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀπαρατήρητα ἐντὸς ἔτι τῆς Κωνσταντινου-
πόλεως ἔνθα οἱ μὲν Ἕλληνες, ὡς συστελλόμενοι, οὐδέποτε προ-
σεκλαίοντο ἀναφανδόν, οἱ δὲ παραστᾶται τῶν Εὐρωπαϊκῶν
Αὐλῶν τότε μόνον ἐπεδείκνυον μέριμνάν τινα περὶ τῶν τοιοῦ-
των, ὅτε ἡ Ῥωσικὴ Πρεσβεία κατεπειγομένη ἀπεύθυνε πρὸς
τὴν Πύλην παραινέσεις σχεδὸν πάντοτε μυστικὰς καὶ φιλό-
φρονας, ἀλλὰ σπανίως εὐπροσδέκτους.

Ἡ Ὄθωμανικὴ Κυβέρνησις ὡσαύτως ἀπέκρυπτε τὰς ἐν
ταῖς Ἐπαρχίαις ἀπάσαις οὐχὶ ἀπλᾶς μηχανουργίας, ἀλλ' ἐγ-
κληματικὰς πράξεις αὐτῆς, ἥτοι τὰς ἐπίτηδες σπειρομένας δι-
χονοίας εἰς τὰς μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Σλάβων πνευματικὰς
σχέσεις, τὰ παρεμβαλλόμενα παντὸς εἶδους κωλύματα εἰς τὴν
πρόοδον τῶν Ἐκκλησιῶν Βουλγαρίας καὶ Βοσνίας, τὰ εἰς τὴν
θρησκευτικὴν ἀγωγὴν τῶν λαῶν καὶ εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν
Ἱερατείων τῶν ἀλλεπάλληλα προσκόμματα, τὴν ἀπαγόρευσιν
τῶν ἐθνικῶν γλωσσῶν ἐν ταῖς Ἀκολουθίαις, τὴν ἀπειρξίν ἢ τὴν
κολόβωσιν τῶν ἱερῶν βιβλίων τῶν ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ
Σλαβικοῦ Κλήρου πρὸς ἰδίαν χρῆσιν ἐκ τῆς Ῥωσσίας μόνης
εἰσαγομένων ὡς μὴ εὕρισκομένων ἀλλαχοῦ, ἐνταῦθα μὲν τὴν
ἀποδοκιμασίαν ἀνοικοδομήσεως λιθοκτίστου Ἐκκλησίας ἀντι-
τῆς καταπιπτούσης ξυλίνης, ἐκεῖ δὲ τὴν παραχώρησιν μονα-
δικῆς Ἐκκλησίας εἰς τοὺς Καθολικοὺς προτιμηθέντας τῶν Ὀρ-

θοδόξων, τὰς ἐν Βεροία ἐπὶ τῶν Χριστιανῶν ἀνοσιουργηθεί-
 σαι σφαγὰς, τὰς κατ' Ἀλβανίαν, Βουλγαρίαν, Βοσνίαν, Ἐρζε-
 γοβίην καὶ Μαυροβούνιον κατηναγκασμένας εἰς τὸν Ἰσλαμισμόν
 ἐξωμοσίας καὶ μυρία τοιαῦτα ἕτερα καταδεικνύοντα ἐκ
 πολλοῦ χρόνου τὴν σταθερὰν σύμπραξιν τῆς Ὀθωμανικῆς Πύ-
 λης μετὰ τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἀγγλίας πρὸς αὐξήσιν τῶν ἀλ-
 λοδόξων καὶ πρὸς ἐλάττωσιν τῶν τοῦ Ἀνατολικοῦ δόγματος
 Χριστιανῶν, θεωρουμένων ὡς ὀπαδῶν τῆς Ῥωσσίας.

Ἄπασαι ὁμῶς αἱ κακώσεις αὗται καὶ ἡ ἀμετάθετος γνώμη,
 καθ' ἣν οἱ ἐκ τῆς σχολῆς τοῦ Ῥεσίδου λειτουργοὶ τῆς Πύλης
 ἐξηκολούθουν πολιτευόμενοι, ἐφωράθησαν ἐπὶ τέλους ὅτε ἡ
 Γαλλικὴ Κυβέρνησις, ἐπιλαμβανομένη τῆς διαθέσεως τῶν ἐν
 ἰσχύϊ Ὀθωμανῶν, προήγαγεν εἰς Κωνσταντινούπολιν τὰς περὶ
 κατοχῆς τῶν Ἱερῶν Τόπων ἀντιποιήσεις αὐτῆς καὶ κατέστησεν
 ἀπαραίτητον τὴν τοῦ Μενσικώφου ἀποστολήν· τῶν δὲ παρὰ
 τῷ Σουλτάνῳ ἀτελεσφορήτων ἐνστάσεων ἐκείνου, ὡς πασιγνώ-
 στων, κρίνω περιττὴν τὴν ἐξιστόρησιν.

(4) Κατὰ τὸν Ῥασίδην, χρονογράφον Τοῦρκον.

(5) Ὁ Παναγιώτης Νικούσιος ἀπέθανεν ἐξ ἀποπληξίας, τῷ
 1673 ἔτει.

(6) Ὁ Πατριάρχης, φέρων ἐπὶ χεῖρας τὸ κεχορηγημένον εἰς
 τὸν Νικούσιον αὐτοκρατορικὸν διάταγμα καὶ ὑπὸ πλήθους
 ἀναριθμήτου Χριστιανῶν συμπροπεμπόμενος, ἐνεφανίσθη εἰς τὸ
 Διβάνιον ἐν Ἀδριανουπόλει, τὸ ὑπέρτατον δὲ τοῦτο Συμβού-
 λιον ἀδιστακτικῶς ἐδικαίωσε τοὺς Ἕλληνας. Δυνάμει τοῦ ἐγ-
 γράφου ἐκείνου ἐξεδόθη εὐθὺς δίπλωμα ἐπικυροῦν τοῖς Ἕλλησι
 τὴν κυριαρχίαν τῶν ἐν Ἱερουσαλὴμ καὶ Βηθλεὲμ ναῶν τοῦ Χρισ-
 τοῦ, ἐπὶ ἑτησίᾳ εἰσφορᾷ χιλίων γροσίων διδομένων πρὸς συν-
 τήρησιν τοῦ τεμένου τοῦ Σουλτάνου Ἀχμέτου. Οὕτως αἱ ἱε-
 ραὶ κλεῖδες τῶν ἐν Πηλαιστίνῃ δύο Προσκυνητηρίων ἀφηρέθη-
 σαν ἀπὸ τῶν Φραγκισκάνων, οἵτινες ματαίως προσέφερον τῷ

μεγάλῳ Βιζύρῃ δεκακισχίλια σκουδα πρὸς ἀκύρωσιν τοῦ ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων νέου ψηφίσματος.

(7) Ὅρα τὴν ὑπὸ Τουρνεφόρτου *Περιήγησιν κατὰ τὴν Ἀνατολίην*, καὶ τὴν ὑπὸ Ἀμμήρου *Ἱστορίαν τοῦ Ὀθωμανικοῦ Κράτους*.

(8) Εἰς τὸν Λουδοβίκον Ναπολέοντα ἀρμόζουσι μάλιστα τὰ δύο ἐξελληνισθέντα ὀνόματα, Ἀρποκράτης (ἄρπαξ κράτους) καὶ Σιγαλίων (ἔφορος σιγῆς), ψευδοῦς τινος θεοῦ τῆς ἀρχαιότητος, λατρευομένου παρ' Αἰγυπτίοις μὲν ὑπὸ τὸ πρῶτον, παρ' Ἕλλησι δὲ ὑπὸ τὸ δεύτερον. Αἱ διάφοροι αὗται κλήσεις, ζητῶ τὴν γνώμην τῶν αὐστηρῶν ἐτυμολόγων, σημαίνουσιν ἄρά γε ἀλληγορικῶς ὅτι ὁ ἄρπαξ τοῦ κράτους καταναγκάζει τὸν ὑποδουλωθέντα λαὸν εἰς σιγὴν;

(9) Ἡ Ἁγία Ἐλένη ἐγεννήθη ἐκ γονέων Ἑλλήνων ἐν Δραπάνῳ, κώμῃ τῆς Βιθυνίας, τῷ 247 ἔτει· ὡς μήτηρ δὲ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου Αὐτοκράτειρα προσαγορευομένη, ἐδύνατο τὰ μέγιστα παρὰ τῷ υἱῷ αὐτῆς, ὅτε κατέλιπε τὴν λατρείαν τῶν εἰδώλων καὶ ἠπάσθη τὸν Χριστιανισμόν, ὅστις ἔκτοτε δι' αὐτῆς ἐκραταιώθη. Μετὰ τὴν ἐν Νικαίᾳ Σύνοδον, καὶ τοιοῦσα ὑπερῆλιξ, ἀπῆλθεν εἰς τὴν Ἁγίαν γῆν, καὶ ἀνήγειρε ναὸν μεγαλοπρεπῆ ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ, ἔνθα ὁ ἔνθερμος καὶ ἀκάματος αὐτῆς ζῆλος ἀνεῦρε τῷ 326, τὸν σταυρὸν καὶ τὸν τάφον τοῦ Σωτῆρος. Μετὰ δύο ἔτη, ἐν Νικομηδείᾳ μετέλλαξε τὸν βίον, κατετάχθη δὲ ὑπὸ τῶν Πατριαρχῶν καὶ τῶν Συνόδων εἰς τὸν χορὸν τῶν Ἁγίων.

(10) Ἀμαύρωσις διανοητικὴ ἀληθῶς ἐπαπειλεῖ τοὺς δῆθεν ἐξευγενισθέντας εἴκοσιν ἢ τριάκοντα μεγάλους τοῦ Ὀθωμανικοῦ Κράτους, οἵτινες οὐδ' εἰς Μωάμεθ, οὐδ' εἰς Χριστὸν πιστεύουσιν, ἀμαθεῖς δὲ Βολταιρισταὶ κατέστησαν ἐμπαίζοντες τὴν ὑπαρξίν τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς καὶ πάντα τὰ παραμυθητικὰ δόγματα τοῦ Σωκράτους καὶ Πλάτωνος ἰδοῦ

ἡ νέα σχολὴ τοῦ 'Ρεσίδου, Φοάδου καὶ Ἀλή! Ἰδοὺ οἱ πεφωτισμένοι Ὄθωμανοὶ τοῦ 'Ρεδκλίφου Κάνιγκος! Λέγεται ὅτι ὁ ἔμ-
βριθὴς αὐτὸς Πρέτβυς ἔγραψε πρὸς τὸν Λόρδον Παλμερστοῦνα
ἐπίσημον περὶ τῶν Ἀνατολικῶν πραγμάτων ἔκθεσιν, ἐν ἣ εὐαγ-
γελίζεται τὴν ἐλπίδα ὅτι τῆς Τουρκίας αἱ Μεγιστάνες καὶ ὁ
Σουλτάνος αὐτῶν, μετὰ τὴν λήξιν τοῦ πολέμου, παρδεχθή-
σονται τὸ θρήσκευμα τῶν Διαμαρτυρομένων· ἀπατᾶται ὁ δι-
πλωμάτης· αὐτοὶ οὐδὲ Μωαμεθανοὶ πλέον εἰσὶν, οὐδὲ Χριστιαν-
νοὶ ἔσονται πώποτε.

Ἄλλ' ὁ αὐτὸς πολιτικὸς ἀνὴρ θαυμασίως ἐπέτυχεν εἰς τὴν
περὶ τῆς ἀσθενείας τοῦ Τουρκικοῦ Βασιλείου ἰατρικὴν του διά-
γνωσιν, ἀναγγείλας πανδήμως τῷ 1852 ἔτει ἐν Κωνσταντι-
νουπόλει τὴν προσεγγίζουσαν τελευτὴν τούτου. Ἐκ τῆς προ-
μηνύσεως αὐτῆς ἴσως ὁ Αὐτοκράτωρ Νικόλαος ὀρῶμενος,
προέτεινε τῇ Ἀγγλίᾳ λόγους μυστικοῦς περὶ τῆς τύχης τῶν
ἐν τῇ Ἀνατολῇ Χριστιανῶν. Ὅτε ὅμως ἡ Αὐτοῦ Ἐξοχότης εἶδε
διανεμομένην οὐχὶ πρὸς τὸ συμφέρον τῆς Βρεττανίας τὴν πολ-
λὴν περιουσίαν τοῦ νοσοῦντος, ὃν διεκωδῶνισεν ὡς ψυχοῤῥα-
γοῦντα, ἐξάνεστη καὶ γεγωνυῖα τῇ φωνῇ ἐκήρυξε βιώσιμον τὸ
Τουρκικὸν Βασίλειον. Ὡς φαίνεται, οἱ Ἄγγλοι ἐν μόνῃ τῇ τιμῇ
τῶν ἐμπορευμάτων μένουσιν ἀμετάβλητοι, ἐν δὲ τῇ διπλωμα-
τίᾳ μεταλλάττουσι καὶ αὐτοὶ γλῶσσαν.

Ἐρευνήσωμεν σπουδαιότερον τὰ τῆς Τουρκίας. Οὐχὶ φωνὴ
ἀνθρώπου, ἀλλ' ἡ τῆς Εἰμαρμένης, ἀνήγγειλε τὴν θανατικὴν
αὐτῆς κατχδίκην.

Καὶ ἀληθῶς οἱ ἐσωτερικοὶ ἐλατῆρες τῆς Τουρκικῆς ἀρχῆς
παρελύθησαν αἱ ζωτικαὶ δυνάμεις αὐτῆς ἐξέλιπον.

Οἱ Τοῦρκοι οὐδ' ὅλως εἰσὶν ἔθνος, ἀλλὰ συρφετὸς στρατοῦ
πάλαι μὲν ὑπὸ τοῦ αἰμοχαροῦς Κορανίου ἐμψυχούμενος καὶ
ὑπὸ Σουλτάνων φιλοπολέμων ἐπαυξόμενος, νῦν δὲ χαυνωθείς
ἐκ τῆς ἀργίας καὶ δι' ἔλλειψιν λαφυραγωγῶν ἐλαττωθεὶς.

Κεχωρισμένοι διὰ μῖσος ἀδιάλλακτον ἀπὸ τῶν Ὀθωμανῶν τῆς Ἀλβανίας, ζῶντες σποράδην κατὰ τὴν Θράκην, τὴν Μακεδονίαν καὶ Θεσσαλίαν, οἱ Ἀσιατικοὶ Τοῦρκοι ἀπαρτίζουσι μόλις ἑκατὸν ἐξήκοντα χιλιάδας στρατιωτῶν, συμβιούτων μεθ' ἑνὸς ἑκατομμυρίου γυναικῶν, παιδῶν καὶ γερόντων.

Σκηνοῦντες, οὕτως εἶπεῖν, ἐν τῇ Εὐρώπῃ, οὔτε οἰκογένειαν τακτικὴν, οὔτε κοινωνικὴν τινα σύστασιν ἔχουσιν· ἡ πατρίς των ὑπάρχει καὶ αὐτὴ πρόσκαιρος, ἡ δὲ ἀτελής διάλεκτός των ἔπαρκεῖ μόλις εἰς ἔκφρασιν τῶν ὕλικῶν ἀναγκῶν.

Τὸ μὲν Εὐαγγέλιον ἐπιτάττει τὴν προσευχὴν καὶ τὴν ἐργασίαν, ἡ δὲ Βίβλος τοῦ Μωάμεθ τὴν προσευχὴν καὶ τὸν πόλεμον. Ὁ πόλεμος ἄρα ἐστὶν ἡ ἐργασία τῶν Ὀθωμανῶν. Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ ἔνοπλος αὐτὸς ὄχλος καὶ τὸ ἀρειμανές ἐκεῖνο ἀπέβαλεν ἦθος καὶ εἰς ἐλάχιστον ἀριθμὸν συνεστάλη στρατιωτῶν, ἡ δύναμις αὐτοῦ ἀπεμαράνθη καὶ μετὰ μικρὸν ἐκπνέει,

Ὡς πρὸς τὰ οἰκονομικὰ, ἡ Τουρκία ἐστὶν Ἐπικράτεια κενὰ ἔχουσα τὰ ταμεῖα, παρ' Ἀρμενίων καὶ Ἰουδαίων τραπεζιτῶν ἐπὶ τόκῳ ὑπερόγκῳ δανειζομένη, πολλάκις δὲ καὶ τοῦ Στέμματος κειμήλια ἐνεχυράζουσα. Οὔτε προσόδους τακτικὰς, οὔτε δημοσίαν πίστιν ἔχει, ζῆ δὲ βίον ἐφήμερον διὰ χαρτονομίσματος μὴ ἐξασφαλιζομένου ἐπὶ μεταλλικοῦ.

Ὁ στόλος αὐτῆς Ἑλληνικός. Ἕλληνες κυβερνῶσι τοῦτον. Ὁ στρατὸς αὐτῆς Φραγκικός· Πολωνοὶ, Οὐγγροὶ καὶ Ἰταλλοὶ ὀδηγοῦσι τοῦτον.

Ἡ Τουρκία οὔτε φιλολογίαν, οὔτε τέχνας, οὔτ' ἐμπόριον, οὔτε βιομηχανίαν, οὔτε γεωργίαν ἔχει.

Καὶ ἰδοὺ τὸ ἐτοιμὸν ἑρρόπον Κράτος, τὸ παρά τινων θεωρούμενον ὡς στερεὸς ἄξων τῆς Εὐρωπαϊκῆς πολιτικῆς! Καὶ ἰδοὺ ὁ Ὀθωμανὸς λαὸς, ὑπὲρ οὗ ἑκατὸν πενήκοντα ἑκατομμύρια Χριστιανῶν μετὰ λύσεως μάχονται κατὰ Χριστιανῶν!

(11) Λέων ὁ ΣΤ΄ διεδέχθη, τῷ 886 ἔτει, τὸν πατέρα του, Βασίλειον τὸν Α΄, καὶ ἀπέθανε τῷ 914. Ἐπονομασθεὶς Σοφὸς ἢ Φιλόσοφος ὡς προστάτης τῆς παιδείας, ἐνησχολεῖτο καὶ αὐτὸς περὶ τοὺς λόγους· ἔχομεν δὲ τούτου σωζόμενα συγγράμματα *Τὰ Βασιλικὰ*, συλλογὴν νόμων, καθ' οὓς ἐκυβερνῶντο οἱ Βυζαντινοὶ Ἕλληνας μέχρι καταλύσεως τῆς Αὐτοκρατορίας ὑπὸ τῶν Τούρκων, *Τακτικὰ* καὶ δέκα ἑπτὰ ἐν ἱαμβικαῖς ἔπεσι *Προρρήσεις περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς Κωνσταντινουπόλεως*.

(12) Ὁ Ἱερώνυμος Ἀγαθάγγελος, πεπαιδευμένος ἱερομόναχος τοῦ τάγματος τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, ἐγεννήθη ἐν Ῥόδῳ τῷ 1197 σωτηρίῳ ἔτει, ἔγραψε δ' Ἑλληνιστὶ τὴν περιβόητον *Ὀπτασίαν* ἐν Μεσσήνῃ τῆς Σικελίας τῷ 1276. Ἰταλικὴ αὐτῆς μετάφρασις, ἐκδοθεῖσα ἐν Μεδιολάνῳ τῷ 1555 ὑπὸ Ἰακώβου τοῦ Παλαιοτάτου, ἐκίνησε πολλάκις εἰς περιέργειαν τοὺς λογίους τῆς ἑσπερίας Εὐρώπης, ἀπὸ δὲ τοῦ 1754 τὰ Ἑλληνικὸν κείμενον κλονίζει τὴν Ἀνατολὴν ἅπασαν.

(13) Ὁ Γεώργιος Σχολάριος, ὁ κοινότερον Γεννάδιος λεγόμενος, εἶδε τὸ πρῶτον φῶς ἐν Κωνσταντινουπόλει κατὰ τὸ 1400 ἔτος. Δικαστὴς παρὰ ταῖς Βυζαντιναῖς καὶ Γραμματεὺς τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰωάννου Ζ΄ κατασταθεὶς, συναπῆλθε μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἐν Φλωρεντία Σύνοδον τῷ 1439, καὶ διεκηρύχθη θερμότατος ἀντίπαλος τῆς Ῥωμαϊκῆς Ἐκκλησίας. Ἐπιστρέψας εἰς τὴν πόλιν τῆς γενετῆς αὐτοῦ, ἠσπάσατο τὸν μοναχικὸν βίον· μετὰ τὴν ἄλωσιν δὲ ταύτης, ἐξελέχθη Πατριάρχης τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους ὑπὸ τῶν Τούρκων, παρητήθη τοῦ θρόνου κατὰ τὸ 1458, καὶ ἀπεβίωσε μετὰ ἕξ ἔτη. Κατὰ τὰς φιλοσοφικὰς τῶν συγχρόνων αὐτοῦ διαμάχας, ὑπερασπίσθη τὴν τῶν Περιπατητικῶν σχολὴν καὶ συνέγραψε κατὰ Πλήθωνος τοῦ Γεμιστοῦ, ὀπιδεῦ τῆς τῶν Ἀκαδημαϊκῶν.

(14) Ὁ Φώτιος ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει· ἀπεστάλη δὲ τὸ πρῶτον πρεσβευτὴς εἰς Περσίαν, ἐγένετο ὕστερον Ἀρχι-

γραμματεὺς τοῦ Αὐτοκράτορος Μιχαὴλ Γ΄., καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης τῷ 857 ἔτει. Τότε, σφοδρᾶς ἔριδος ἐμπροσθοῦσης μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ῥώμης, Νικολάου τοῦ Α΄., ἐπεγένετο ἡ τῆς Ἑλληνικῆς καὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς Ἐκκλησίας ἀπ' ἀλλήλων διαχώρισις, ἣτις διεφύλαξε τὴν πρώτην ἀπὸ τοῦ μιάσματος τῶν διδαχῶν τῆς δευτέρας.

Στρέψας ὁ Φώτιος ἀπὸ τῆς δύσεως εἰς τὴν ἄρκτον ὀξυδερεκὲς βλέμμα, ἐπεχείρησε τὴν εἰς τὸν Χριστιανισμὸν προσέλκυσιν τῶν Ῥώσων, καὶ διὰ τῶν ἱεραποστόλων αὐτοῦ, πεμφθέντων κατὰ τὸν ἱστορικὸν Καραμσῖνον εἰς Κιέβην τῷ 866, αἱ πρῶται τῆς ἀληθείας ἀκτῖνες εἰσέδυσαν εἰς τὸ μέσον τῆς Ῥωσσίας, πλανωμένης τότε εἰς τῆς εἰδωλολατρείας τὸ σκότος.

Τὸν διαβόητον τῆς Ὀρθοδοξίας ὑπέρμαχον, ἐκπεσόντα μετ' ὀλίγον τῆς Πατριαρχίας, διεδέχθη ὁ προκάτοχος αὐτοῦ Ἰγνάτιος, καὶ πάλιν τοῦτον ἀποθανόντα ὁ Φώτιος ἐπὶ Βασιλείου τοῦ Μακεδόνοιο· ἀλλὰ καὶ δεύτερον ἐπὶ Λέοντος τοῦ ΣΤ΄. ἐξωσθεὶς, μετήλλαξε τὸν βίον ἐξόριστος ἐν Μονῇ τινι τῆς Ἀρμενίας τῷ 891.

(15) Ἡ ἐπὶ κλήσις αὕτη, παρ' ἄξιαν ἤδη ἐπιδοθεῖσα εἰς τὸν Σουλτάνον Ἀβδουλ-Μεζίτην, ἡ αὕτη ἐκείνη ἐστὶν Ὀσμάνου τοῦ Α΄., ἣτις τῷ ἀπενεμήθη διὰ τὸ μέγεθος τῶν πολεμικῶν αὐτοῦ πράξεων.

(16) Ὅρα *Νικήτου Χωνιάτου Χρονικὰ* παρὰ τῇ σειρᾷ τῆς *Βυζαντίδος*, καὶ *Βιλλαρδουίνου Ἱστορίαν* τῆς ἀλωθείσης *Κωνσταντινουπόλεως*.

(17) Τούτου γίνεται μνεία παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς Ἀκροπολίτη, Παχυμέρη καὶ Νικηφόρω Γρηγορᾷ, ἔτι δὲ παρὰ Δουκαγγίω *Ἱστορία καὶ Γενεαλογικοὶ Πίνακες*.

(18) Ὁ διασημότετος τῶν νομοδιδασκάλων τούτων Τριβωνιανὸς ἐγεννήθη ἐν Σίδῃ τῆς Παμφυλίας ἀρχομένης τῆς τετάρτης ἑκατονταετηρίδος· διὰ δὲ τὴν εὐρείαν αὐτοῦ πολυμαθειαν,

ἠξιώθη τῆς εὐνοίας Ἰουστινιανοῦ τοῦ Α. καὶ προεβιάσθη ταχέως εἰς τὰς μεγίστας ἀρχάς. Κατὰ διαταγὴν τοῦ Αὐτοκράτορος, μετασκευάσας τοὺς ἀπὸ Ἀδριανοῦ Ῥωμαϊκοὺς νόμους, συνέταξε τὸν τοῦ Ἰουστινιανοῦ Κώδικα λεγόμενον· μετὰ τινα δ' ἔτη, συνεργάτας λαβὼν δέκα ἕξ, ἐν οἷς ἐξεῖχον ὁ Θεόφιλος καὶ ὁ Δωρόθεος, συνέθεσε τοὺς *Παρθέκτας* ἢ τὰ *Δίγιστα*, τὰς *Εἰσηγήσεις* καὶ τὰς *Νεαράς*.

(19) Ἡ Ἀγγλία οὐδένα φόβον διαγωνισμοῦ παρὰ τῶν ἄλλων ἐθνῶν ἔχει κατὰ τὴν πώλησιν τῶν ὑφασμάτων καὶ τῶν σιδηρουργημάτων αὐτῆς. Ἄλλ' εἰς τὴν προτίμησιν τῶν ἐμπορευμάτων τῆς μὴ ἀρκουμένη, ἀπαιτεῖ τὸ μονοπώλιον τούτων ἐν τῇ Εὐρώπῃ. Ἀπλήστως ἐπιζητοῦσα τὴν κατοχὴν πάντων, μὴ τρέχη ἄρα εἰς τὴν ἀπώλειαν πάντων;

(20) Ὁ ἄγριος δορυκτῆτωρ οὗτος σεμνυνόμενος ἔλεγε περὶ ἐχυτοῦ Λατινιστί· «Ego malleus orbis.»

(21) Ὁ Μανουὴλ Παλαιολόγος ἀπέλιπε τὴν Ῥώμην ὅτε ἠπερὶ ἀφέσεως τῶν ἀμαρτιῶν ἐρρῆ ἐπανηγυρίζετο, μὴ ζητήσας τὸ μέγα συγχωρητικὸν τὸ ἐξαλείφον, ὡς γνωρίζομεν, τὰς ψυχικὰς κηλίδας τῶν πιστῶν. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ῥώμης ἐκ τούτου παροργισθεὶς, κατηγορήσεν αὐτὸν ὡς ἀνευλαβῆ πρὸς τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, ἣτις πιθανῶς ὑπῆρχε γλυπτόν τι τεχνουργημα, καὶ οἱ τῆς Ἰταλίας Ἡγεμόνες ἐκ πειθανάγκης ἐγκατέλειψαν τὸν ἰσχυρογνώμονα σχισματικόν.

(22) Ἡ περίστασις αὐτὴ τῆς ἐθιμοταξίας οὐδόλως ὑπῆρχεν ἀδιάφορος ἐν χώρᾳ, ἣτις ἐθεώρει τὸ λευκὸν χρῶμα ὡς ἔμβλημα κυριαρχίας.

(23) Ὀλίγον ὕστερον ἀπὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ Παλαιολόγου, ὁ δυστυχὴς βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, Κάρολος ὁ ΣΤ'. ἐπιπτεν εἰς παραφροσύνην καὶ ἀπὸ ταύτης εἰς ἡλιθιότητα, ἐκ διαλειμμάτων μόνον καὶ τούτων συντέμων ἀνακτῶν τὰς φρένας.

(24) Ἡ Γαλλία σήμερον ὀμιλεῖ ἐνθέρμως ὑπὲρ ἀκραιό-

τητος τοῦ Ὀθωμανικοῦ Κράτους. Πλὴν ἄλλα ἔλεγεν αὐτὴ κατὰ τὸ 1841 ἔτος, ὅτε, ἀναστᾶσα ὅπως καταστήσῃ τοὺς Ἄραβας ἔθνος αὐτόνομον ἐπὶ βλάβῃ τῶν Τούρκων καὶ τῆς δυνάμεως αὐτῶν, εὐρέθη μεμονωμένη ἀπαρράλλκτως ὡς ἤδη ζητεῖ τὴν Ῥωσσίαν.

Ἡ Ῥωσσία τοῦλάχιστον, κατὰ τὸν ἀγῶνα τοῦτον, προέθετο σκοπὸν ἠθικὸν καὶ χριστιανικόν· ἡ δὲ Γαλλία ἐπεχειρεῖ τότε τὴν ἀνέγερσιν τῆς Αἰγυπτιακῆς βαρβαρότητος ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς Τουρκικῆς.

Τῆς ἀντιφασκούσης οὕτω Γαλλίας δημοσιογράφοι τινὲς παρέστησαν τὸν Αὐτοκράτορα Νικόλαον ὡς ἐν ἀντιθέσει ὄντα πρὸς ἑαυτόν. « Πῶς, εἶπον, ὁ πρὸ μικροῦ προστάτης τῆς δυναστείας τῶν βασιλέων ἐν τῇ ἑσπερία Εὐρώπῃ διακηρύττεται « ἤδη πρόμαχος τῆς ἐλευθερώσεως τῶν χριστιανικῶν λαῶν ἐν « τῇ Τουρκίᾳ ; »

Ἴδου ἡ λύσις τοῦ μεγάλου αἰνίγματος τῆς Σφιγγός·

Κατὰ τὴν Δύσιν ἡ ἐλευθερία, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ κοινωνισμοῦ καὶ κατόπιν αὐτῆς φέρουσα τὴν ἀναρχίαν, κατεδείχθη, ἐσχάτως μάλιστα, μεγίστων δυστυχημάτων πρόξενος εἰς τοὺς λαούς· αὐτὰ δὲ ταῦτα τὰ δεινὰ κατὰ τὴν Ἀνατολὴν παρασκευάζει ἀπὸ τεσσάρων αἰῶνων ἡ Ὀθωμανικὴ τυραννία, ἥτις, φραγμὸν προβάλλουσα εἰς πᾶσαν πρόοδον τῶν ὑπ' αὐτῆς καταδυναστευομένων φυλῶν, καταλείπει αὐταῖς μίαν μόνην διέξοδον, τὴν τῶν ἀναστατώσεων.

(25) Ἐν ἔτει 1807, Ἀγγλικὴ μοῖρα ὑπὸ Καθκάρτου καὶ Γαμβιέρου ὀδηγουμένη κατέπλευσεν, εἰρήνης οὔσης, ὑπὸ τὰ πείχη τῆς Κοπεγχάγης καὶ ἀπήτησε παρὰ τῆς Δανίας τὴν παράδοσιν ὅλου τοῦ ναυτικοῦ τῆς ἀντιτετινούσης δὲ ταύτης, ἤρξατο παρευθὺς βομβαρδολισμὸν, ὅστις διαρκέσας ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἐφόνευσε ὑπὲρ δισχιλίους πολίτας, ὥστε τὸ Κράτος τοῦτο καταναγκασθὲν παρεχώρησε τὸν στόλον του συγκείμε-

νον ἕκ τριάκοντα ἑννέα πολεμικῶν πλοίων καὶ εἴκοσι πέντε κανονοφόρων λέμβων.

(26) Ἡ Ἀγγλία τῷ 1839 ἔτει, ἐκήρυξε πόλεμον κατὰ τοῦ Σινικοῦ Κράτους, διότι ὁ μονάρχης τριακοσίων πενήκοντα ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων βιομηχάνων καὶ εἰρηνικῶν ἀπηγόρευσε τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ καλοῦ ὀπίου της, οὗ τινος τὴν πώλησιν ἐκείνη ἐπέβαλλεν, εἰς τὸ Οὐράνιον Κράτος ὅπως καταστήσῃ αὐτὸ καταχθόνιον. Εἰς τὴν μίαν μὲν χεῖρα φέρουσα τὸ δηλητήριον, εἰς τὴν ἄλλην δὲ τὴν ῥομφαίαν, ἔλεγε πρὸς τοὺς Σίνας: Ἀνταλλάξατε τὴν μετάξην καὶ τὸ θείον ὑμῶν ἀντὶ τοῦ ποταμοῦ μου, ἢ καταστρέφω πόλεις καὶ κατοίκους διὰ τοῦ πυρός καὶ τοῦ σιδήρου.

Ἴδου λοιπὸν τί ἔπραττεν ἡ φημιζομένη προστάτρια τοῦ παγκοσμίου πολιτισμοῦ, ὅτε ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ῥωσσίας ἀπεκώλυεν, ἐπὶ αὐστηρᾷ ποινῇ, τὴν ἐμπορίαν ταύτην γινομένην διὰ ξηρᾶς ὑπὸ τῆς κερδοσκοπίας.

(27) Ἡ παραβίασις τοῦ διεθνoῦς δικαίου, ἣν ἡ Ἀγγλία κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἀπετόλμησεν ἐν τῇ περιστάσει τῶν ὑπερμέτρων ἀπαιτήσεων τοῦ Ἰουδαίου Πασιφίκου, γνωστῇ τοῖς πᾶσιν ὑπάρχει, καὶ διὰ τοῦτο ἀποσιωπῶ τὰ καθ' ἕκαστα ταύτης· λέγω δὲ μόνον ὅτι, διὰ τινὰς ἐλαφρὰς αἰτιάσεις πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν ἢ, κάλλιον εἰπεῖν, πρὸς τὸν Βασιλεῖα Ὄθωνα ἰδίως, ἡ Μεγάλη Βρεττανία εἰς τοσαύτην ἀσυνειδησίαν ἅμα καὶ μικρότητα ἔφθασεν, ὥστε συνέλαβε καὶ κατόπιν τῶν τριηρῶν αὐτῆς ἔσυρε καὶ τὰ ἐλάχιστα ἰδιωτικὰ τῶν Ἑλλήνων πλοῖα, παραλύσασα οὕτως ἅπαν τὸ ἐμπόριον τούτων.

(28) Ἀντιθέσωμεν εἰς τοὺς λόγους αὐτοὺς τοῦ Ποιμενάρχου, γλυκεῖς μὲν πρὸς τοὺς Δυτικούς, δριμυτάτους δὲ πρὸς τοὺς Ἀνατολικούς Χριστιανούς, τὰ εἰλικρινῆ ῥήματα τοῦ Ἀμιβουέου, Καθολικοῦ καὶ αὐτοῦ.

« Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία, λέγει ὁ σοφὸς καὶ φιλαλήθης συγγραφεὺς τῆς *Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας*, διατελεῖ οὖσα προοδευτικὴ, ἐν ᾧ ἡ τῆς Ῥώμης ἐστὶ στάσιμος ὡς ἡ θρησκεία τοῦ «*Δαλαΐ-Λάμα* εἰς τὴν *Τιβέτην*.»

Ἴδου λοιπὸν ἡ Δύσις ἐξελέγχουσα τὴν Δύσιν ὡς ψευδομένην κατὰ τῶν Χριστιανῶν τῆς Ἀνατολῆς!

(29) Ἡ Ῥώμη ἔδωκε διὰ τῆς λόγχης τὸ ἄθλον τοῦ μαρτυρίου εἰς Πέτρον, τὸν κορυφαῖον τῶν Ἀποστόλων· αὐτὴ ἀπεκεφάλισε Παῦλον τὸν Οὐρανοβάμωνα· αὐτὴ ἀνεσταύρωσε Σιμεῶνα, τὸν πλησιέστατον συγγενῆ καὶ τὸν ἀγαπητότατον μαθητὴν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ Κόρμμοδος ὁ Δέκιος καὶ ὁ Αὐρηλιανὸς ἐστήριζαν τὴν κλονουμένην Πολυθεΐαν δι' ὠμοτάτων πράξεων. Ὁ Διοκλητιανὸς ἐθεσπίσατο τὴν κατάργησιν τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ τέλος διέταξε τὴν αἱματηροτάτην τῶν καταδιώξεων. Μετὰ τοῦτον δέ, ὁ Μαξιμῖνος, ὁ Γαλέριος, ὁ Μαξέντιος, ὁ Σεβῆρος καὶ ὁ Δικίνιος ἔχυσαν χειμάρρους αἵματος, σφάζοντες τοὺς μὴ ἀπαρνούμενους τὴν χριστιανικὴν πίστιν, Ἕλληνας τοὺς πλείστους.

Ἀλλ' υἱὸς Ἑλληνίδος, ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος ἐκρήμνισεν ἀπὸ τοῦ Καπιτωλίου τὸν Ἄρην καὶ τὸν Δία, ὕψωσε δ' ἐπ' αὐτοῦ τὸν Σταυρὸν, ὅστις ἐκόσμησεν ἔκτοτε τὴν σημαίαν τῶν Καيسάρων.

(30) Ὁ Κύριος Β. Βρουνέτος Δεπρέλης, Ἑλληνιστῆς πολυμαθέστατος, συμμετέχει τῆς μεγάλης συντάξεως τοῦ *Γραφικοῦ Κόσμου*· ἡ δὲ ἀποτελοῦσα μέρος ταύτης καὶ ὑπ' ἐκείνου συγγραφεῖσα *Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ κατακτῆσεως Ῥωμαϊκῆς μέχρι τῶν ἡμετέρων χρόνων* πλείστου λόγου ἀξία ὑπάρχει διὰ τὴν ὑγιᾶ κρίσιν τοῦ συγγραφέως καὶ τὴν ἀκριβῆ γνῶσιν τῶν πηγῶν, ἐξ ὧν οὗτος ἀρύεται.

(31) Ὅτε ἡ Ἀλεξάνδρεια ἐάλω ὑπὸ Ἄμρου, στρατηγοῦ τοῦ Ὁμάρου, Ἰωάννης ὁ Γραμματικὸς, διατρίβων ἐν ταύτῃ τῇ

Πρωτεύουση καὶ ἀπολαύων πολλῆς ὑπολήψεως παρ' ἐκείνῳ, ἐξητήσατο ἐνθέρμως τὴν διατήρησιν τοῦ Σεραπείου· τοῦτο δὲ, παρεκτός πολλῶν ἄλλων θησαυρῶν, εἶχε τὴν περίφημον μετάφρασιν τῶν Ἑβδομήκοντα καὶ τὰ ποιήματα τοῦ Ὀμήρου χρυσοῖς γράμμασι γεγραμμένα. Ὁ Σαρακηνὸς δορυκτῆτωρ εἶπεν ὅτι ἀνέθετε τὴν περὶ τοιαύτης αἰτήσεως ἀπόφασιν εἰς τὸν Καλίφην. Ἄλλ' οὗτος ἀπεκρίνατο διλημματικῶς ὅτι, εἰ μὲν τὰ βιβλία περιεῖχον τὰς αὐτὰς διδασκαλίας τοῦ Κορανίου, ἦσαν περιττὰ, εἰ δὲ τὸναντίον, ἡ διαφύλαξις τούτων ἦν ἀσέβεια. Οὕτω κατὰ διαταγὴν τοῦ Ὁμάρου, ἡ ἀνεκτίμητος αὕτη συλλογὴ τῶν καρπῶν τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας ἐγένετο πυρὸς παρανάλωμα τῷ 642 ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ, ἐπὶ μῆνας δ' ἕξ ὁλοκλήρους ἐθέρμαινε τὰ λουτρὰ τῆς αἰχμαλωτισθείσης πόλεως.

Τὴν δὲ Βιβλιοθήκην τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀνορθωθεῖσαν ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου τῷ 940, ἐσεβάσθη καὶ διεφύλαξε Μωάμεθ ὁ Β'. τῷ 1453. Ἄλλ' Ἀμουράτης ὁ Δ', ἐκ θρησκομανίας κινούμενος, κατέκαυσεν αὐτὴν τῷ 1636, μείνασαν ἀκεραίαν ἐν τοῖς Ἀνακτορίοις τοῦ Βυζαντίου μέχρι τῆς βασιλείας αὐτοῦ.

(32) Βλασφημία ὑπὸ τοῦ Σιβύρ, Ἱεροφάντου τῶν Παρισίων, ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος ἐκφωνηθεῖσα καὶ δι' ἐκκλησιαστικῶν ἐγκυκλίων τὴν Γαλλίαν ἄπασαν διατρέξασα!

(33) Ὁ περιοδικὸς τύπος τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἀγγλίας διεκοίνωσεν ἐπιβούλως τὴν γνώμην ὅτι αἱ τελευταῖαι κατὰ τὴν Ἑπειρον, Θεσσαλίαν καὶ Μακεδονίαν ἐπαναστάσεις τῶν Ἑλλήνων ἐκινήθησαν λαθραίως ὑπὸ τῆς ἐν Ἀθήναις Ῥωσικῆς φαρτρίας. Γράφων ἐγὼ τὸ σχόλιον τοῦτο περὶ τὰ τέλη τοῦ ἔτους 1855, ὅτε τὰ γεγονότα μαρτυροῦσι τὴν ἀλήθειαν, διακηρύττω πρῶτον ὅτι αἱ τρεῖς ἡρωϊκαὶ χῶραι αὐθορμήτως ἔδραξαν τὰ ὄπλα, καὶ δεύτερον ὅτι πολεμικοὶ ἀρχηγοὶ τούτων ὑπῆρξαν οἱ στρατηγοὶ Θεόδωρος Γρίβας, Χριστόδουλος Χαζῆ-

Πέτρος καὶ Τσάμης Καρατάσος, ἐξ ὧν οἱ μὲν πρῶτοι δύο ἀεί-
ποτε πρὸς τὴν Γαλλίαν ἔκλιναν, ὁ δὲ τρίτος πρὸς τὴν Ἀγ-
γλίαν. Τὸ ἀληθές ἐστιν ὅτι, ἅμα ἡ καταγιγίς ἐτάραξε τὴν Τουρ-
κίαν καὶ οἱ ἐν αὐτῇ δοῦλοι Ἕλληνες ἐσάλευσαν τὴν ἄλυσίν των,
ἅπαντα τὰ κόμματα ἐν τῇ Ἑλλάδι συνηνώθησαν πρὸς ἀπε-
λευθέρωσιν ἐκείνων. Οὐχὶ λοιπὸν ἡ Ῥωσσία διὰ μυστηριωδῶν
μηχανημάτων, ἀλλ' οἱ αὐτόνομοι Ἕλληνες ἐξ αὐτομάτου ὁρ-
μῆς ἐπέσπευσαν τὴν ἐκρηξίν τῆς Ὀθωμανικῆς Ἑλλάδος, ἐν ᾗ
ἡ ἐνθερμος καὶ πατριωτικὴ Μοῦσα τοῦ Παναγιώτου Σούτσου
ἀνεζωπύρει τὸν θεῖον τῆς ἐλευθερίας ἔρωτα εἰς ὅλας τὰς Ἑλ-
ληνικὰς καρδίας.

Εἷς ἐκ τῶν μάλιστα συνδραμόντων τὴν ἐθνικὴν κίνησιν τοῦ
1854 ἔτους ὑπῆρξεν ὁ μηδεμίαν ἀμοιβὴν ἐπιζητῶν, ὁ μηδε-
μίαν διάκρισιν ἐπιδιώκων καὶ ὁ πάντας τοὺς ἐπαίνους φεύγων
ἄριστος ἀνὴρ, Νικόλαος Νέγρης.

Οὐχὶ μόνον ἑκατοστάδας χιλιάδων δραχμῶν προσήνεγκεν,
ἀλλὰ καὶ αὐτοπροσώπως ἔδραμεν εἰς Ἕπειρον καὶ προεκινδύ-
νευσεν ὑπὲρ πατρίδος. Ἐν τῇ τότε κακουχίᾳ καὶ σπάνει πάν-
των τῶν ἀναγκαίων, στερούμενος παλλάκις καὶ ἄρτου καὶ ὕδα-
τος ἐπέμεινε μέχρι τῆς ἐν Πέτρα καταστροφῆς, οὐδεμίαν δὲ ἀπὸ
τῶν χειλέων αὐτοῦ ἠκούσθη φωνὴ μὴ μαρτυροῦσα γενναῖον
Ἕλληνα.

Ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ὀφείλει σήμερον, ὡς δεῖγμα τιμῆς,
πρὸς τὴν μετριόφρονα καὶ σιωπηλὴν ἀρετὴν τὸν χρυσοῦν σταυ-
ρὸν τοῦ Σωτῆρος, τὸν ἀφειδῶς εἰς ἄλλους διδόμενον.

(34) Ὁ Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος Δραγόσης, ἀφ' οὗ τὴν
ἐσπέραν τῆς προτεραίας ἐν τῷ ναῶ τῆς Ἀγίας Σοφίας μετέ-
λαβε τῶν ἀχράντων Μυστηρίων, ἅμα ὑπέφηγεν ἡ αὐγὴ τῆς
29 Μαΐου τοῦ 1453 ἔτους καὶ οἱ Ὀθωμανοὶ ἀλαλάζαντες ἐπέ-
δραμον διὰ γῆς καὶ θαλάσσης, ὦφθη τρέχων ἔφιππος ἀπαντα-
χοῦ καὶ πολεμῶν· ἔσσει δὲ μάχαιραν αἰμοσταγῆ καὶ ἀνέκρα

ζε· «Στρατιῶται καὶ ἀδελφοί, στῶμεν ἀνδρείοι! ὁ Θεὸς μεθ' ἡμῶν!» Ἀλλ' ὅτε λειποτακτῆσαντος τοῦ Ἰταλοῦ Ἰουστινιανοῦ, εἰς ἃν ἐνεπιστεύθη τὴν τοῦ Ἁγίου Ῥωμανοῦ Πύλην, εἰσέδυσαν διὰ ταύτης οἱ ἐχθροὶ ἄθροοι, «ἀποθάνωμεν βασιλικῶς!» ἀναφωνήσας ὁ Αὐτοκράτωρ, ἐκάλπασεν ἔνθα τὸ πλῆθος τῶν βαρβάρων συνέρρεε, καὶ τοὺς πρώτους ἐφορμήσαντας ἀπεκρήμισε τῶν τειχῶν· τραυματισθέντος δὲ τοῦ ἵππου, κατέβη καὶ πεζὸς ἐπὶ πολλὴν ὥραν προεμάχησε τῆς πόλεως. Πλὴν ἡ σπάθη συνετρίβη ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, καὶ τότε ἄοπλος κατὰ τῶν πολεμίων ἐπιπεσὼν ἐγένετο ἄφαντος. Ὅτε δὲ μετὰ τὴν μάχην τὰ παραμορφωθέντα λείψανα τοῦ Μάρτυρος ἐν μέσῳ πλείστων νεκρῶν ἀπὸ τῶν πορφυρῶν καθόρων ἀνεγνωρίσθησαν, ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Μωάμεθ ἀπεκόπη, καὶ εἰς τὸν μέγιστον Κλίνα τοῦ Ἴπποδρόμου ἀναρτηθεῖσα περίοπτος ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἔμεινεν, ὡς ἐν Διθυράμβῳ ποτὲ μνημονεύσαντες ἀνεκράξαμεν·

« Τὴν ἐκδίκησιν φωνάζει

« Τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς

« Ἡ Κολώνη, ἥτις στάζει

« Αἶμα φλέβας ὑψηλῆς,

« Κ' εἰς Μωάμεθ τοῦ δευτέρου

« Κλίνασα τὴν ἐντολὴν

« Ἐφερε τὴν τοῦ ὑστέρου

« Κωνσταντίνου κεφαλὴν. »

(35) Οἱ Ἕλληνες οὐδέποτε λησμονήσομεν ὅτι, κατὰ τὸν πρῶτον ὑπὲρ τῆς αὐτονομίας ἡμῶν ἀγῶνα, οἱ Ῥῶσοι ἐν ταῖς ἐκκλησίαις αὐτῶν ἐπεκαλοῦντο τὴν θεῖαν ἀντίληψιν ὑπὲρ τῆς λυτρώσεως ἡμῶν ἀπὸ τοῦ Ὄθωμανικοῦ ζυγοῦ.

(36) Ἡ κώμη αὕτη τῆς Ἀττικῆς ἀπέχει τῆς πόλεως Ἀθηνῶν ἑκατὸν τεσσαράκοντα σταδίους, ἐξ λεύγας Γαλλικὰς περὶ πού.

(37) Πρὸ τινων ἐνιαυτῶν, ἀνασκαφῆς ἐκεῖ γενομένης, εὐρέθησαν βέλη λιθίνας ἢ χαλκᾶς ἔχοντα τὰς ἀκίδας ὡς ἦσαν, κατὰ τὸν Ἡρόδοτον, τὰ τῶν Αἰθιοπῶν, οἵτινες ἠκολούθουν εἰς τὴν ἐκστρατείαν τὸν μέγαν βασιλέα.

(38) Οἱ δύο οὗτοι πολῖται, οἱ φονευθέντες κατὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην, ἦσαν ἐκ τῶν δέκα στρατηγῶν τῶν δεκακισχιλίων πολεμιστῶν, οὓς παρέσχον αἱ δέκα τῶν Ἀθηνῶν φυλαί.

(39) Τὴν 29 Σεπτεμβρίου τοῦ 490 ἔτους πρὸ Χριστοῦ.

(40) Ἡ λέξις *Βρέννος*, ἐν Κελτικῇ γλώσσῃ ἀρχηγὸς σημαίνουσα, ἐδόθη ὡς κύριον ὄνομα εἰς δύο στρατηγούς τῶν Γαλατῶν Σεννῶνων.

Ὁ εἷς τούτων, νικήσας κατὰ κράτος τοὺς Ῥωμαίους παρὰ τὸν Ἀλίαν ποταμὸν καὶ τῇ τρίτῃ ἀπὸ τῆς μάχης ἡμέρᾳ διὰ τῆς Κολλίνης πύλης εἰσελάσας, εἶλε τὴν Ῥώμην ἔχουσαν ἀπὸ κτίσεως χρόνον τριακοσίων ἐξήκοντα ἔτων καὶ τι πλέον· ἀντεχόντων δὲ τῶν ἐπὶ τοῦ Καπιτωλίου καὶ εἰς λόγους συμβατικούς ἐλθόντων ὠμολογήθη μετ' αὐτοῦ ἵνα λάβῃ χιλίας λίτρας χρυσοῦ καὶ ἀναχωρήσῃ. Ἄλλ' ὁ Κάμιλλος, Δικτάτωρ πρὸ μικροῦ αἰρεθείς, ἐπεφάνη αἴφνης καὶ τὸν Βρέννον ἀψιμαχήσαντα εἰς φυγὴν ἔτρεψε, μετ' ὀλίγον δὲ παρὰ τὴν Γαβινίαν ὁδὸν στρατοπεδεύσαντα μετὰ πολλοῦ φόνου ἐκ τῆς χώρας ἐδίωξεν.

Ὁ ἕτερος Βρέννος, περὶ οὗ ἀναφέρω ἐν τῷ ποιήματι, ἀπολέσας κατὰ τὴν εἰς Δελφούς ἐπιδρομὴν τὸ πλεῖστον τῆς στρατιᾶς αὐτοῦ καὶ βαρέως πληγωθείς, ἐτελεύτησεν ἐν μέθῃ τῷ 278 ἔτει πρὸ Χριστοῦ, τὰ δὲ λείψανα τῶν ἀγρίων αὐτοῦ λόχων ἀποχωρήσαντα, συνέστησαν ἐν τῇ Ἐλάσονι Ἀσίᾳ τὸ μικρὸν Βασίλειον τῆς Γαλατίας.

(41) Ἴδου πῶς ὁ Πausανίας ἱστορεῖ τὰ περὶ τούτου· «Καὶ «τὰ ἐς Καλλιέας Κόμβουτις οἱ ἐργασάμενοι καὶ Ὀριστό-
«ρις ἦσαν, ἀνοσιώτατά τε ὢν ἀκοῇ ἐπιστάμεθα καὶ οὐ-

« δὲν τοῖς ἀνθρώπων τολμήμασιν ὅμοια, Γένος μὲν γε πᾶν
 « ἐξέκοψαν τὸ ἄρσεν, καὶ ὁμοίως γέροντές τε καὶ τὰ νήπια ἐπὶ
 « τῶν μητέρων τοῖς μαστοῖς ἐφονεύετο τούτων δὲ καὶ τὰ ὑπὸ
 « τοῦ γάλακτος πιότερα ἀποκτείνοντες ἔπινόν τε οἱ Γαλάται
 « τοῦ αἵματος καὶ ἤπτοντο τῶν σαρκῶν. Γυναῖκες δὲ καὶ ὅσαι
 « ἐν ὄρα τῶν παρθένων, ὅσαι μὲν φρονήματός τι αὐτῶν εἶχον
 « ἑαυτὰς ἐφθησαν, ὡς ἠλίσκετο ἡ πόλις, διειργασμένοι, τὰς δὲ
 « ἔτι περιούσας ἐς ιδέαὺν ὕβρεως πᾶσαν μετὰ ἀνάγκης ἤγον
 « ἰσχυρᾶς, ἅτε ἴσον μὲν ἐλέου, ἴσον δὲ τὰς φύσεις καὶ ἔρωτος
 « ἀπέχοντες· καὶ ὅσαι μὲν τῶν γυναικῶν ταῖς μαχαίραις τῶν
 « Γαλατῶν ἐπετύγγανον, αὐτοχειρία τὰς ψυχὰς ἠφίεσαν· ταῖς
 « δὲ οὐ μετὰ πολὺ ὑπάρξειν τὸ χρεῶν ἔμελλεν ἢ τε ἀσιτία καὶ
 « ἡ ἀϋπνία ἀστόργων βαρβάρων ἐκ διαδοχῆς ἀλλήλοις ὕβρι-
 « ζόντων· οἱ δὲ καὶ ἀφιεῖσαις τὰς ψυχὰς, οἱ δὲ καὶ ἤδη νεκραῖς
 « συνεγίνοντο ὁμῶς... Καλλιεῦσι δὲ καίπερ δεινὰ οὕτω παθοῦ-
 « σιν, ὡς μηδὲ τὰ ὑπὸ Ὀμήρου πεποιημένα ἔς τε Δαιστρυγό-
 « νας καὶ ἐς Κύκλωπα ἐκτὸς εἶναι δοκεῖν ἀληθείας, ὁμῶς κατὰ
 « τὴν ἀξίαν ἐγίνετο ἢ ὑπὲρ αὐτῶν δίκη. »

(ΕΛΛΑΔΟΣ ΠΕΡΗΓΗΣΙΣ ΦΩΚΙΚΑ ΚΒ΄.)

(42) Ἡ παρὰ τῆς Ἀγγλίας δημοσίευσις τῶν κρυπτῶν σκοπῶν τοῦ Αὐτοκράτορος Νικολάου ἐπὶ τῆς Τουρκικῆς Ἐπι- κρατείας οὐδόλως ἐψύχρανε τὴν πρὸς τὴν Ῥωσσίαν ἀγάπην τῶν Ἑλλήνων· ἀπ' ἐναντίας δὲ συνέσφιγξεν ἐπὶ πλεον τὸν δεσμὸν τῆς πρὸς αὐτὴν εὐγνωμοσύνης ἡμῶν. Διὰ τῆς ἀποκαλύψεως ταύτης ἐνεβατεύσαμεν εἰς τὸν διαλογισμὸν τοῦ Μονάρχου ἐπὶ τοῦ πολυπλόκου ζητήματος, οὗ τινος ἐπρό- τεινε τὴν λύσιν πρὸς τὸ συμφέρον ἡμῶν διὰ τῶν ἀκολουθῶν ὄρων·

Α΄. Ἡ τοῦ Ὀθωμανικοῦ Κράτους ὑπαρξίς ἐπαυεν...

Β΄. Ἡ Ῥωσσία παρῆτεῖτο πάσης δι' ἑαυτὴν προσκλήσεως χώρας.

Γ'. Ἡ Κωνσταντινούπολις εἰς οὐδεμίαν τῶν μεγάλων Δυνάμεων ἐκληροῦτο.

Δ'. Ἡ Εὐρωπαϊκὴ Τουρκία, κατ' αὐτόνομα Κράτη διηρημένη, παρεδίδeto εἰς τὰς χριστιανικὰς φυλάς.

Τοιοῦτον ἦν τὸ ὑπὲρ Ἑλλήνων καὶ Σλάβων σχέδιον τοῦ Μονοκράτορος τῆς Ῥωσσίας. Ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Γαλλία, ἐρωτῶ, προέθεντο ἄλλο τι ἐπωφελέστερον δι' ἡμᾶς; Πολλοῦ γε καὶ δεῖ τὴν αἰωνίαν αὐταὶ συνώμοσαν δέσμευσιν τῶν ὀρθοδόξων λαῶν ὑπὸ τὸν Ὀθωμανικὸν ζυγόν.

Ἡ μὲν Ἀγγλία, ὡς ἐκ τῶν ἰδίων αὐτῆς διακοινώσεων ἐξάγεται, οὐδόλως ἤθελεν Ἑλλάδα, ἡ δὲ Ῥωσσία οὐκ ἤθελεν Ἑλλάδα λίαν μεγάλην. Ἄλλ' ἡ Ἑλλάς, μικροτάτη οὔσα, εἰ μόνον προσελάμβανε τὰς χώρας, ὅσας ὁ Νικόλαος ἔδιδεν εἰς αὐτὴν, ἐκέρδαινε πάλιν οὐκ ὀλίγον ἐκ τῆς προαιρέσεως τοῦ Αὐτοκράτορος.

Ὅτε ὁ Ἀριστοτέλης διήνυσε τὴν ἀγωγὴν τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἐζήτησε παρὰ τοῦ Φιλίππου ὡς δίδακτρα τὴν ἀνοικοδόμησιν τῆς κατασκαφείσης αὐτοῦ πατρίδος καὶ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν συμπολιτῶν του, ὁ δὲ Βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων προθύμως ἐπέδωκεν αὐτῷ τὴν αἰτηθεῖσαν χάριν. Οἱ Ἕλληνες, πρὸς ἀμοιβὴν τῶν φώτων, ἅτινα ἡ Ἑλλάς κατὰ τὸν δέκατον πέμπτον αἰῶνα ἐπέχυσεν εἰς τε τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Ἀγγλίαν, ἠτήσαντο παρὰ Ναπολέοντος τοῦ Γ' καὶ παρὰ τῆς Βικτωρίας τὴν αὐτονομίαν τοῦ Πανελληνίου γένους. Ἄλλ' ὡς μόνον γέρας τῶν εὐεργετημάτων τῆς Ἑλλάδος, ἥτις ὠφέλησε τὴν Δύσιν πολὺ πλέον ἢ ὁ φιλόσοφος τῶν Σταγείρων τὸν δορυκτῆτορα τῆς Βαβυλώνος, οἱ νῦν κύριοι τῆς τύχης τῶν ἐθνῶν ἐζήτησαν τὴν διαιώνισιν τῆς δουλοσύνης ἡμῶν!.. Ἱστοριογράφοι, καταθέσατε εἰς τὰς βίβλους ὑμῶν τὴν πράξιν ταύτην.

(43) Ἡ Αὐστρία, ὡς θηρευτικὸς κύων, ἔδραξε διὰ τῶν ὄξυτάτων αὐτῆς ὀδόντων τὴν Βλαχίαν καὶ Μολδαυίαν, δάκνουσα καὶ καθαιματοῦσα τὰς ζώσας ἄγρας.

Χρείαν ἀναπαύσεως ἔχουσιν αἱ ἀδελφαὶ αὐταὶ Χῶραι, μάλιστα δὲ ἡ Βλαχία, ἣτις πρὸ τῆς Αὐστριακῆς ἔτι κατοχῆς ὑπέστη τοσαῦτα εἰς τοὺς ὄνυχας τοῦ ἀλαζόνος καὶ στρυφνοῦ Στιρβέη.

Ὁ πρῶτον Ἡγεμὼν αὐτῆς, ὁ ἐνάρετος καὶ ἀφιλοκερδῆς Ἀλέξανδρος Γκίκας, ἀναγνωρίζεται σήμερον παρὰ πάντων ὡς μόνος ἄξιος τοῦ θρόνου τῆς φιλοξένου γῆς, ἣν οἱ Ἕλληνες πάντοτε ὡς δευτέραν ἡμῶν πατρίδα ἠσπάσθημεν.

Οὐδεμιᾶς Εὐρωπαϊκῆς δυνάμεως ὑπάρξας ποτὲ ὀπαδὸς, πρὸς πάσα, δὲ πάντοτε φανεὶς συνδιαλλακτικὸς, βεβαίως καταστήσει τὴν Βλαχίαν εὐτυχῆ διὰ τῆς ἀγαθότητος, ἣτις ἀπαρτίζει, οὕτως εἰπεῖν, μέρος τῆς γενναίας αὐτῆς ψυχῆς.

Ὁ τοσοῦτον ὑπὸ πάντων ἀγαπώμενος καὶ ἀληθῶς τὸν λαὸν ἀγαπῶν μεγαλοπράγμων Γκίκας οὐδέποτε κατεδίωξε τὰς παλαιὰς Βλαχικὰς οἰκογενείας, ὡς ἔπραξαν χθὲς οἱ χθὲς ἐξευγενισθέντες καὶ τὸ σκῆπτρον ὡς ῥόπαλον κρατήσαντες.

Ἐκτὸς τούτων, ζηλωτῆς ὢν τῶν φῶτων καὶ προστάτης τῶν λογίων, ὁ φιλοτιμότερος αὐτὸς ἀνὴρ ἀναδειχθήσεται καὶ κατὰ τὴν ἀνάπλασιν τῆς Βλαχίας ἐπωφελέστατος διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τεχνῶν, ἐπιστημῶν καὶ θεσμῶν, ὧν αὕτη ἐλλείπει.

(44) Καὶ μὴ τις ἐκλάβῃ τοῦτο πλάσμα τῆς φαντασίας μου. Ἀνάγνωτε τὴν ἐξῆς περικοπὴν ἐκ τοῦ Ὀδοιπορικοῦ Ἡμερολογίου τοῦ Σατωβριάνδου: «Ὀλίγον πρὸς βορρᾶν τοῦ ὄρους βα-
«δίζοντες, ἀπαντῶμεν ἐλαίαν γηραιάν, παρ' ἣ ὁ Υἱὸς τοῦ Παν-
«τοκράτορος προήγγειλε τὴν δευτέραν παρουσίαν... Μετὰ πεν-
«τήκοντα περίπου βήματα πρὸς τ' ἄνω, φθάνομεν εἰς Ὀθω-
«μανικὸν τιναῖδιον σχήματος ὀκταγώνου, λείψανον ἐκκλησίας
«πάλαι κτισθείσης εἰς τὸ αὐτὸ ἐκεῖνο μέρος ὅθεν ὁ Θεάνθρω-
«πος ἀνῆλθεν εἰς τὸν οὐρανὸν μετὰ τὴν ἀνάστασιν. Ἐπὶ τοῦ
«βράχου φαίνεται ἔχνος ἀριστεροῦ ποδὸς ἀνθρώπου, οἱ δὲ
«Ἅγιοι: Λύγουστίνος, Ἰερώνυμος καὶ Παυλῖνος, Βέδης ὁ Σε-

«βίσιμος, ἢ παράδοσις, ἅπαντες οἱ περιηγηταί, ἀρχαῖοί τε καὶ «νέοι, διαβεβαιούτιν ὅτι τοῦτό ἐστιν ἐν βῆμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Οἱ ἀκριβῶς παρατηρήσαντες τὴν θέσιν τοῦ ἐντυπωσματος εἶκασαν ὅτι ὁ Σωτὴρ, κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀναλήψεως, εἶχε πρὸς τὴν ἄρκτον ἐστραμμένον τὸ πρόσωπον.

(45) Ἀναφέρω τινὰς περὶ τοῦ σεβαστοῦ αὐτοῦ Ποιμενάρχου λόγους τῆς Κυρίας Σταέλης. «Ἐνθυμούμαι, λέγει που ἡ «κλεινὴ Γαλλίς, τὸν πολὺν Ἀρχιερέα Πλάτωνα γράψαντα πρὸ «μικροῦ τῷ Αὐτοκράτορι Ἀλεξάνδρῳ ἐπιστολὴν πνευματικὴν, «ἥς τὴν Ἀνατολικὴν ὕψος μεγάλως συνεκίνησέ με. Ἀπὸ τῶν πε- «ράτων τῆς Εὐρώπης ἔστειλε τὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου πρὸς «ἀφορισμὸν, πόρρω τῆς Ἀσίας, τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις ἤρχετο «ἐπιβάλλων εἰς τὴν Ῥωσσίαν ὅλον τὸ ἄχθος τῶν παρακολου- «θούντων αὐτῷ ἀλυσιδέτων ἐθνῶν.»

Ὁ Ῥωσσικὸς Κληρὸς, οὗ τινος ἄλλοτε ὑπῆρξεν ὁ Πλάτων καὶ ὠραῖον κόσμημα διὰ τῆς πολυμαθείας αὐτοῦ ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς γράμμασι καὶ τέλειος ὑπογραμμὸς διὰ τῆς ἀγνῆς αὐτοῦ ζωῆς, ἔχει καὶ σήμερον πολλοὺς ἄνδρας δι' ἕκτασιν ποικίλων γνώσεων καὶ ζέσιν ἀκραιφνοῦς πατριωτισμοῦ διαπρέποντας.

Οἱ τέσσαρες κορυφαῖοι τῆς Συνόδου τέσσαρες λυχνίαι εἰσὶν ἀναλισκόμεναι παρὰ τὸν βωμὸν τοῦ Ὑψίστου.

Εὐαγγελικαὶ ἀρεταὶ διακρίνουσι τὴν Νικάνορα, ὅστις ηὐλόγησε τοὺς πορευομένους ἀπὸ τῆς πόλεως τοῦ Μεγάλου Πέτρου εἰς τὰ πεδία τῆς Ταυρίδος, ὡς ὁ Μωϋσῆς ἔτεινε τὴν δεξιὰν ἐπὶ τοὺς στρατιώτας τοῦ Ἰσραὴλ καὶ περέστησεν αὐτοὺς πρὸς τὸν Κύριον.

Δίσκος ἀγίου φωτῆς, ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ῥωσσικῇ Καθέδρᾳ, λαμπρεῖ ἐπὶ τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ θρόνου, ὅπου καθέζεται Φιλάρετος, ὁ πρῶτος τῶν Θεολόγων τοῦ αἰῶνος τούτου. Ὄταν ὀμιλῇ, ἐπιβλέπει αὐτὸν ὁ τοὺς ἑπτὰ κρατῶν ἀστέρας καὶ δίδων πνεῦμα συνέσεως.

Αἱ ἱεραὶ ῥήτραι τοῦ ἄλλου Φιλαρέτου, Ποιμάντορος τοῦ παλαιτάτου ἄστεος τοῦ Βλαδιμίρου, ἐπιχέονται εἰς τὰς καρδίας τῶν πιστῶν ὡς οὐρανίου ὕδατος σταγόνες πίπτουσαι εἰς τὴν βλαστάνουσαν χλόην.

Ἡ εὐγλωττία τοῦ βαθύνοος Ἰννοκεντίου ἀντλεῖ τὸ πῦρ αὐτῆς ἀπὸ τῆς γῆς, ἔνθα ἡ δύναμις τῆς θείας χάριτος κυρία ἐγένετο τοῦ Ἡγεμόνος Ἀποστόλου. Αἱ συγγραφαὶ τοῦ ἱεράρχου μαρτυροῦσι τὸν λόγον μου· ἡ φράσις αὐτοῦ ἔχει τι τῶν Προφητῶν· ἡ φωνὴ αὐτοῦ γίνεται μεγάλη ὡς σάλπιγγος, εἴτε ὅταν ἀποτείνηται πρὸς τοὺς Ἕλληνας βαδίζοντας εἰς τὴν Ταυρικὴν κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς Πίστεως, εἴτε ὅταν εὐλογῇ τὸν Γορσακώφην μαχόμενον πρὸς τῶν τειχῶν τῆς Σεβαστουπόλεως.

Ἡ Εὐρώπη πάντῃ σφαλερῶς γινώσκει τὰ κατὰ τὴν Ῥωσσίαν, ἣν οἱ ξένοι δημοσιογράφοι παριστῶσιν ὡς χώραν ἀμαθείας καὶ βαρβαρότητος. Κατ' αὐτοὺς, εἶπεν ὁ Θεός· « Γενηθήτω φῶς » καὶ ἐγένετο ἡ Δύσις· καὶ καθὼς ἔπειτα διεχώρισεν ἀνὰ μέσον τοῦ φωτὸς καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ σκότους, οὕτω φραγμὸν ἔθετο μεταξὺ τῆς δυτικῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ῥωσσίας.

Ἄλλ' ἐγὼ, κατὰ τὸ εὐρὺ τοῦτο Κράτος περιηγηθεὶς, ἐγνώρισα ἐν τῷ κύκλῳ ἔτι τῶν λαϊκῶν πολλοὺς ἄνδρας κατόχους παιδείας μεγάλης καὶ πλήρεις ἀληθοῦς εὐφυΐας. Οἱ μὲν ἔχουσι τελείαν γνῶσιν τῶν νεωτέρων φιλολογιῶν, οἱ δὲ εἰσιν ἄριστοι Ἕλληνισταί.

Μεταξὺ τῶν περιποιούντων δόξαν τῇ νέᾳ Ῥωσσίᾳ, ὁ Ἰπουργὸς τῆς δημοσίας ἐκπαιδείσεως Κύριος Νόρωφ ἐπαξίως συγκαταριθμεῖται μετὰ τῶν ἐξοχωτέρων σοφῶν τῆς Εὐρώπης. Γράφων τινὰ ἐνταῦθα περὶ τοῦ βίου καὶ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ, εὐάρεστον παρέξω ἀνάγνωσιν εἰς τοὺς ὁμογενεῖς μου, οἵτινες ἀγαπῶσι τὸν εἰλικρινῆ Φιλέλληνα τῆς Ῥωσσίας.

Ὁ Ἀβράμιος Σεργίου Νόρωφ, Ῥώσπος ἐξ ἀρχαίου οἴκου, ἐγεννήθη τῷ 1795 ἔτει· ἐκλέξας δὲ τὸ πολεμικὸν στάδιον,

κατετάχθη νεανίσκος δεκαεξαετής εις τὸ πυροβολικὸν τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς.

Τῆ 6 Αὐγούστου 1812, κατὰ τὴν τοῦ Βοροδίνου μεγάλην μάχην, ὁ νέος ἀξιωματικὸς, διευθύνων ἐφ' ὅλης τῆς ἡμέρας τὸ πῦρ τοῦ προμαχῶνός του, διεκρίθη ἐπ' ἀνδρία καὶ δεξιότητι. Ἀλλὰ περὶ τὰ τέλη τῆς συμπλοκῆς βαρέως ἐπλήγη τὴν ἀριστερὰν κνήμην, ἧς τὴν τομὴν ὕστερον ὑπέστη. Μεταφερθεὶς εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τῆς Μόσχας, ἔμεινεν ἐκεῖ αἰχμάλωτος τῶν Γάλλων καὶ εἶδε τὴν φοβερὰν ἐκείνην πυρκαϊάν, ἣτις ἀπετέφρωσε τὴν πρώην Μητρόπολιν τῆς Ῥωσσίας· ἀπελευθερώθη δὲ ὅτε ὁ Βοναπάρτης, ἰδὼν μετὰ τρόμου τὸ σκελετὸν τῆς κεκαυμένης Μόσχας, ἔφευγε διωκόμενος ὑπὸ τοῦ λιμοῦ καὶ τοῦ χειμῶνος, οἵτινες ἔπεσαν ἐπὶ τῆς στρατιᾶς αὐτοῦ ὡς δύο δαίμονες ἐξολοθρευταί. Αὐτόγραφος ἐπιστολὴ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀπονέμοντος αὐτῷ τὸν σταυρὸν τῆς τιμῆς καὶ βαθμὸν Ἰπολοχαγοῦ, ὑπῆρξε τὸ γέρας τῆς γενναιότητος καὶ φιλοπατρίας του.

Ἐξακολουθῶν τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, ἐγένετο Συνταγματάρχης τῷ 1820. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς ἀσκήσεις αὐτὰς τοῦ Ἄρειος διετέλει θεράπων πιστὸς τῶν Μουσῶν, καὶ πολλὰ τούτου πονήματα ἐν πεζῷ λόγῳ ἢ ἐν ἔπεσι προήγγειλον τὸν ἔξοχον συγγραφέα· φλεγόμενος δ' ἐκ πόθου περιηγήσεων κατὰ τὰς χώρας τοῦ ἀρχαίου κόσμου, ἄλλως τε προβλέπων μακροχρόνιον εἰρήνην, ἤτησεν ἄδειαν ἀπουσίας καὶ, τῷ 1821, ἐδόθη ἔθνος εἰς τὰς σοφὰς αὐτοῦ περιουστήσεις.

Τὸ ἐπιγενόμενον ἔτος, περιῆλθε τὰ Ἰταλικὰ Κράτη. Διερχόμενος τὴν γῆν ταύτην, ὅπου αἱ ψυχαὶ ἤχους μόνον θλίψεως καὶ θανάτου ἐκφέρουσιν, ἔγραψε τὴν ἐν Ἰταλίᾳ τε καὶ Σικελίᾳ Ὀδοιπορίαν, πόνημα τιμηθὲν μεγάλως καὶ διὰ τὴν ἐν αὐτῷ ἀναφαινομένην ποικιλίαν τῶν ἱστορικῶν γνώσεων καὶ διὰ τὰς ὡραίας μεταφράσεις πολλῶν ἀνθολογικῶν τεμαχίων, αἵτινες κατακοσμοῦσι τὸ κείμενον.

Τελευτώντος τοῦ 1823, ἐπανελθὼν εἰς τὴν Ῥωσσίαν, διωρίσθη Σύμβουλος τοῦ Κράτους παρὰ τῷ Ἰπουργείῳ τῶν ἐσωτερικῶν, καὶ μετὰ ἔτη ἑννέα Σύμβουλος τοῦ Κράτους ἐν ἐνεργείᾳ.

Τῷ 1834, ἀπεδήμησεν ἐκ δευτέρου καὶ διευθύνθη πρὸς τὴν Ἀνατολήν. . . Ἴσως, — καὶ ἡ προσέγγισις αὐτῆ ἀποδοθήτω εἰς μόνην τὴν καρδίαν μου, — ἴσως συνηντήθημεν ἄγνωστοι πρὸς ἀλλήλους ὑπὸ τὰς πυραμίδας τοῦ Χέοπος καὶ τοῦ Κεφρήνος ἢ παρὰ τὰ ἐρείπια τῆς Παλμύρας καὶ τῆς Νινευῆ, ἐν μέσῳ τῶν ναῶν τῆς Συρικῆς Ἡλιουπόλεως ἢ ἐν τῷ προσκυνητηρίῳ τῆς Ἱεροσολῆμ· ἐπειδὴ ἐγὼ αὐτὸς τότε φεύγων τὸν κόσμον καὶ τὰς ἀθλιότητας αὐτοῦ, διέτρεχον τὰς ἐρήμους ἐκεῖνας, τὰς αἰωνίως νέας, ἔνθα ἡ πάσχουσα ψυχὴ ἀνακτᾶ ζωὴν καὶ οὐρανόθεν λαμβάνει παραμυθίας.

Μετὰ διστεῖς ἐκδρομὰς κατὰ χώρας ἀπωτάτας, ὁ ἐνδοξος περιηγητὴς εἰς τοὺς κόλπους τῆς πατρίδος αὐτοῦ διαπλάσας τὴν πολύτιμον συλλεχθεῖσαν ὕλην, ἐπλούτισε τὴν Ῥωσσικὴν φιλολογίαν διὰ δύο συγγραμμάτων, τοῦ μὲν περὶ τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Νουβίας, τοῦ δὲ περὶ τῆς Ἀγρίας χώρας καὶ τῶν Ἑπτὰ Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀποκαλύψεως. Τοῦτο ἰδίως τὸ πόνημα διὰ τὴν ἀκρίβειαν πολλῶν τυπογραφικῶν ἐπὶ τῆς Παλαιστίνης ἐρευνῶν κατέστη δημῶδες ἐν τῇ Ῥωσίᾳ, ἐν ᾧ κατέχει συγχρόνως θέσιν ἕξοχον ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις τῆς Εὐρώπης.

Ἀπὸ τοῦ 1839 ἔτους, ὁ Κύριος Νόρφω ἀλληλοδιαδόχως ἐγένετο Διευθυντὴς τοῦ Γραφείου τῆς ἐπὶ τῶν ἀναφορῶν Ἐπιτροπῆς, Σύμβουλος Ἰδιαιτέρος, Συγκλητικὸς, Πρόεδρος τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας, καὶ τέλος, τῷ 1854, Ἰπουργὸς τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως· ἐν τοιαύτῃ δὲ ὑψηλῇ ἀρχῇ διατηρεῖ τὴν εὐγενῆ ἐκείνην ἀφέλειαν, ἣτις, κατὰ τὴν Σατωβριάνδον, ἐστὶν ἡ μεγαλοφυΐα τῶν ὑπερτέρων ψυχῶν.

Οἱ γνωρίζοντες τὴν Ῥωσσικὴν ἰδιαιτάτοι φίλοι αὐτοῦ θαυμάζουσιν ἐκ τῶν ἀνεκδότων συγγραφῶν του τὴν Ῥωσσιστὶ ἐκ-

πονηθείτα μεταποίησιν τοῦ Ἀνακρέοντος. Ἡ γλυκυτάτη μελωδία ταύτης φαίνεται ῥέουσα ἐκ τῆς αὐτῆς πηγῆς, ὅθεν ἦν τλησεν ὁ ποιητὴς τῆς Τέω.

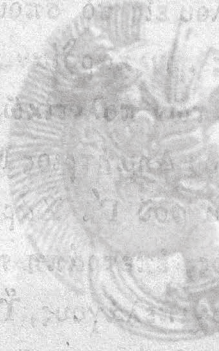
Μετὰ συγκινήσεως ἐχάραξα τὴν σύντομον αὐτὴν βιογραφίαν. Αἰσθημα βαθείας εὐγνωμοσύνης μὲ συνδέει διὰ παντὸς μετ' ἐκείνου, ὅστις ἐδέχθη με ὑπὸ τὴν φιλόξενον στέγην του εἰς Παυλόσκην. Ἀνεμοφόρητον πτηνὸν, ἠποπλανηθὲν τῆς φωλεᾶς, ἐθέρμανα ἐν τῇ ἐστίᾳ τῆς γενναίας αὐτοῦ φιλίας τὰς ἐν μέσῳ ὑπερβορείων κλιμάτων κρυσταλλωθείσας μου πτέρυγας.

Τὸ ἀγαπητὸν αὐτοῦ ὄνομα διαμεινάτω εἰς τὴν βίβλον μου, ὡς πελύτιμος εἰκὼν φίλου εἰς τὸ σπουδαστήριον, ὡς γλυκεῖα ἐνθύμησις εὐεργέτου εἰς τὴν καρδίαν!

(46) Μόνος, μεταξὺ τῶν πολιτικῶν Ἑλλήνων, ὁ περιφανέστατος ἀνὴρ τοῦ Φαναρίου Δημήτριος Μουρούζης προσηγορεύθη Ἐθνάρχης ὑπὸ Σελίμου τοῦ Γ'. Χάρις τῇ ἐπιδεξιότητι τοῦ προορατικοῦ αὐτοῦ νοῦς, ἐπετράπη παρὰ τοῦ Σουλτάνου εἰς τὰς τρεῖς νήτους τοῦ Ἀρχιπελάγους, Ἰδραν, Τιπάρηνον καὶ Ψαρά, ἡ ναυπήγησις πλοίων ἐχόντων μῆκος πενήκοντα ἕως ἐξήκοντα ποδῶν· τὸ προνόμιον δὲ τοῦτο προητοίμασε τὸν θρίαμβον τοῦ Ἑλληνικοῦ ναυτικοῦ ἐπὶ τῶν θαλασσίων δυνάμεων τῆς Τουρκίας. Ἡ ἐλευθέριος καὶ κραταιὰ χεὶρ αὐτοῦ ἤγειρεν ἔτι τὰς δυο ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ Βουκορεστίῳ Ἀκαδημίας, ἐξ ὧν, τῷ 1821 ἔτει, ὡς ἐκ τοῦ ὀλεθρίου τοῖς Τρωαδίταις δουρείου ἐκείνου ἴππου, ἐξῆλθε φέρουσα πανοπλίαν ἡ Ἑλληνικὴ Ἀυτονομία. Ἀλλ' ὁ μέγας Ἕλληνα ἔκλεισε διὰ παντὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὶν ἴδῃ τὰ εἰς τὴν διάνοιαν αὐτοῦ ἐγκυμονηθέντα συμβάντα. Ὁ Μαχμούτης, ἐκ μανιώδους ὀργῆς τυφλωθεὶς, ἔσφαξεν αὐτὸν ἐν Σούμλα διὰ τὴν περιβόητον ἐκείνην συνθήκην, ἣν ὡς πληρεξούσιος τῆς Πύλης ὑπέγραψεν ἐπ' ὠφελείᾳ οὐχὶ μόνον τῆς Ῥωσσίας, ἀλλὰ καὶ τῆς Τουρκίας αὐτῆς, διασωθείσης οὕτως ἀπὸ τῆς Βοναπαρτείου δοξομανίας.

Ἄθανατος ζῆ ὁ Μουρούζης εἰς τὴν μνήμην τῶν Χριστιανῶν
 τῆς Ἀνατολῆς μετ' ἐγκαυχήσεως δέ τινος ἐθνικῆς οἱ Ἕλληνες
 βλέπουσι τὸ λαμπρὸν ὄνομα τούτου ἀξίως ἐν τῇ Ῥωσσίᾳ φερό-
 μενον ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὅστις ἐξέχει οὐχὶ δι' ὄγκον
 ὑπουργημάτων οὐδέποτε παρ' αὐτοῦ ἐπιζητηθέντων, ἀλλὰ διὰ
 ὕψος πνεύματος καὶ φρονήματος ἀνακαλούντων τὰ σπάνια
 προτερήματα τοῦ Μάρτυρος Φαναριώτου.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΣΧΟΛΙΩΝ.

ἄλλοι αὖτε τῶν ἰσοποδῶν εἰς τὴν ἡμέραν τῶν Χριστιανῶν
 τῶν Ἀνατολῆς καὶ ἑκκαυχῶνται ὅτι τινος ἐθνικοῦ οἱ ἄλλοι
 ἔλεποναι τὸ λατρεῖν ὄνομα τοῦτον ἕως ἐν τῇ Πρωσίᾳ φέρει
 ἕνα ἐκ τῶν οἴων τῶν Ἀλεξανδρῶν, ὅτι εἰς οὐχὶ οἱ ἄλλοι
 ὁμογενεῖαν οὐδέποτε παρ' αὐτοῦ ἐπισημαίνοντες, ἀλλὰ οἱ
 οὗτοι πρῶτον καὶ φρονιμότερον ἀνακαθόντων τὰ σκάνη
 πρὸς τὴν τοῦ Νεβροῦ φωνησάντων

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΣΧΟΛΙΩΝ

ΤΟΥ ΑΤΤΟΡΙΑΤΟΥ...
 ΑΚΑΔΗΜΙΑ...

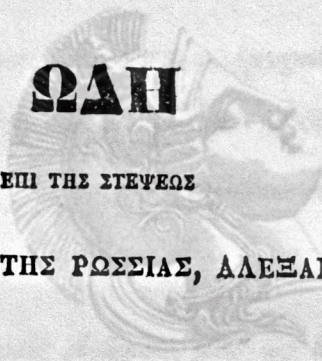

ΩΔΗ

ΩΔΗ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΣΤΕΦΕΩΣ

ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ, ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΤΟΥ Β'.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

(EN MOXA, 26 AVTOYTOY 1858.)

Ο κος της Βουλγαρίας, ημωδός
 και οι κος του Κωνσταντινουπόλεως, ημωδός
 Ο Αλέξανδρος του Αλεξανδρούπολης
 ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ, ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΤΟΥ Σ.
 Ημεν μάλιστά τον σπασίμεν, μετ' εν ελπίσιν φιλίας
 Ημεν τον ελπίσμεν τον δάμα τον ημωδόν του Κ. Κ. Κ.
 και απ' άρκτου εις έωρον η των Οδοδών ημωδόν
 Ημεν βασιλεία κωνσταντινουπόλεως ημωδόν και ημωδόν
 Φίλες ημωδόν ημωδόν ημωδόν ημωδόν ημωδόν ημωδόν
 Αποκατάστασε τον ημωδόν ημωδόν ημωδόν ημωδόν
 και ημωδόν ημωδόν ημωδόν ημωδόν ημωδόν
 Ημεν ημωδόν ημωδόν ημωδόν ημωδόν ημωδόν
 Ημεν ημωδόν ημωδόν ημωδόν ημωδόν ημωδόν
 Ημεν ημωδόν ημωδόν ημωδόν ημωδόν ημωδόν

ΩΔΗ.

(ΕΝ ΜΟΣΧΑ, 26 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1856.)

Ὁ γὰρ τῆς Θεοτόκου ἠστραπτερ, ἐμυροβόλει,
Καὶ οἱ πύργοι τοῦ Κρεμλίνου ἔχαιρον ὑψόθεν ὅλοι.
Ὁ Ἀλέξανδρος τῶν Ῥώσσω ἐψημεῖτο Ἀυτοκράτωρ,
Καὶ στεφόμενος ἐφάρη ἐνδακρυς ὁ φιλοπάτωρ.

Εἶχε κύκλω τοὺς τρεῖς Δοῦκας, μεθ' ὧν ἄγρυπνος φυλάττει
Πρὸς τὰς τέσσαρας τῶν ἄκρας τὰ χιλιετῆ του Κράτη,
Καὶ ἀπ' ἄρκτου εἰς ἑῶν ἢ τῶν Ὀρθοδόξων πολυνη
Ἐν βαθείᾳ κατανύξει αὐτὸν ἠῦχετο καὶ ὕμνει.

Φῶς ἀφ' ἑαυτοῦ λαμβάνον ἄστρον ἔλαμψεν ἐγγύς του,
Ἀυτοκράτειρα τὸ βλέμμα ἔλκονσα τοῦ Τρισυφίστου,
Καὶ γορυπετής ἐδέχθη ἐν τῷ μέσῳ ἀρωμάτων
Εἰς τὸ μέτωπον τὴν δόξαν τῶν τριῶν διαδημάτων.

Ὡς εἰκὼν ἐφάρη τότε ὑπὸ σκέπη κεκρυμμένη,
Αἴφνης ἀποκαλυφθεῖσα καὶ εἰς φῶς ἐκτεθειμένη,

Κόρη, ἀδελφή, συμβία, μήτηρ Μοναρχῶν τεσσάρων
 Ἐ τοῦ Νικολάου χήρα, καὶ ἠυλόγησε τὸν Κσάρον.

Ποία θεά! . . ὁ Μονάρχης ἡμισείας ὑψηλίου
 Κύπτει μετὰ θελου φόβου εἰς τοὺς πόδας τοῦ Κυρίου,
 Πρὸς τὸν Πλάστην της ἢ πλάσις μετ' ἐκείνου γορατίζει,
 Καὶ ἡ γῆ Παμβασιλέα τὸν Θεὸν ἀναγνωρίζει . . .

Ποία δόξα ! . . εἰς τεμένη, ὅπου ἐν πομπῇ ἀγία
 Ἐ Ἑλληνικὴ τελεῖται τοῦ Φωτίου λειτουργία,
 Σύμπαρτες οἱ τῆς ἐχθρᾶς του Δύσεως ἀπεσταλμένοι
 Πρὸς τὰς ἱεράς του ρήτρας μένουσιν ἐκπεπληγμένοι . . .

Ἐκ τῆς ἀρετῆς αὐγάων μᾶλλον ἢ ἐκ τῆς πορφύρας,
 Ἐρεπάρου τηρηθείσης ἀπὸ τοῦ ἐχθροῦ τὰς χεῖρας,
 Ἀφ' οὗ ἔλαβε τὸ θεῖον δῶρον τῆς Εὐχαριστίας,
 Ὁ Ἀλέξανδρος ἐξῆλθε τῆς ἀρχαίας ἐκκλησίας·

Καὶ πρὸς τὴν τοῦ Ἀρχαγγέλου, ὅπου μένει ἀπ' αἰῶνων
 Θεοφύλακτος ἡ κόρις τῶν ἐνδόξων του προγόρων,
 Ἐβαιρεν ἐν μέσῳ κόσμου τ' ἀμφιθέατρα πληροῦντος
 Καὶ κραυγὰς ἐνθουσιώδεις μέχρι νεφελῶν ὑψοῦντος·

Ἐν ᾧ δὲ καὶ τῆς Εὐρώπης, ἣτις ἔσειε χθὲς δόρυ,
 Τὸν συνώδενον οἱ Πρέσβεις σήμερον βαΐοφόροι,
 Αἴφνης ἤκουσαν τὰ πλήθη κερανοῦς ἐπὶ βροντῶσαν
 Οὐρανοῦ φωνὴν πρὸς πάντας «ἄνω βλέφατε!» βοῶσαν·

Καὶ τὴν ὄρασίν τωρ πάντες ἀπὸ πᾶν ὑψοῦντες μέρος,
Θρόνον εἶδαρ ἠστημένον εἰς τὸ μέσον τοῦ αἰθέρος.

Ὁ καθήμενος ἐκράτει ἑπτὰ φλέγοντας ἀστέρας,
Ὑπερέχων εἰς τὸ φέγγος τὸν φωστῆρα τῆς ἡμέρας.

Ἑπτὰ ἔκαιον ἐμπρὸς τοῦ ἀδαμάντιναι λυχνίαι,
Βροῦνται, λάμπεις κύκλωθέν του ἐξεχέοντο μυρίαί,

Καὶ τὰ Σεραφίμ ἐκίρουν καὶ τὰ Χερουβίμ συγχρόως
Ὁφθαλμοὺς ἀπειραριθμοὺς εἰς χρυσᾶ πτερὰ ταῶνος.

Δωδεκάδες ἐκεῖ δύο περισταρτο ἄγιων

Καὶ μετὰ λευκῶν χιτῶνων καὶ μετὰ λευκῶν γενείων,

Οἱ δὲ ἄγιοι τῶν Ῥώσων Σέργιος καὶ Βλαδιμίρος

Ἐπεμπορ πρὸς τὸν Μοιάρχην εὐλογίας τοῦ Σωτῆρος . . .

*

Ἦχησεν ἐξαίφνης σάλπιγξ, καὶ εἷς ἄναξ ῥωμαλέος

Ἦρθη σοβαρὸς τὸ ἦθος καὶ τὸ σῶμα κολοσσαῖος

Εἰς τὴν μίαν του παλάμην σπάθην ἔσφιγγε μεγάλην,

Ποντοκράτειρα δὲ λόγχην Ποσειδῶνος εἰς τὴν ἄλλην,

Κ' ἐκραξεν· « Ἀπόγονέ μου ! ἀρωγῇ τοῦ Ὑπερτάτου

« Νικητῆς εἰς τὴν Πουλτάβαν τοῦ Καρόλου Δωδεκάτου,

« Ἐδωκα τὴν πολυναῦτιν Βαλτικὴν εἰς τὴν Ῥωσίαν·

« Ὡς εἰς χώραν διψαλέαν πηγὴν ὕδατος πλουσίαν.

« Κατὰ τὴν Κρονστάδην ὄλον

« Ἐρῶσέ τὸν εἰς θαλάσσης δύο ἔσπαρμένον στόλον. »

Ἦχησε δευτέρα σάλπιγξ, καὶ γυνή τις τὸν ἀέρα
 Διατρέξασα κατέβη τοῦ φωτός φωτεινότερα·
 Σταυρὸν εἶχε ρικηφόρον εἰς τὸ τιμολφέας της στέμμα,
 Ἡμισέληνον ἐπάτει βεβαυμένην εἰς τὸ αἶμα,
 Κ' ἔκραξε· «Δισέγγονέ μου! σ' ἔδωκα τὴν Πολωνίαν,
 «Τὴν πολύσταχυν Κουρλάνδαν, τὴν καλὴν Λιθουανίαν.
 «Ἐδωκά σοι τοῦ Μεγάλου Βλαδιμίρου τὴν Ταυρίδα,
 «Πύλην τῆς Ἀσίας πάσης καὶ τῆς Πίστews κοιτίδα.
 «Τὰς πλευρὰς ἀφείς τοῦ Αἵμου,
 «Τὴν Ἑλληνικὴν Ἀσίαν λάβε στάδιον πολέμου.»

Ἦχησε καὶ τρίτη σάλπιγξ, καὶ εἰς ἵππον λευκοχαίτην
 Εἶδα Καίσαρα ὠραῖον, τῆς Εὐρώπης ὀροθέτην,
 Ὅστις ἐξελθὼν εἰς ρίχην ρικητῆς ἐπαρεστράφη
 Καὶ Σωτὴρ τῶν Ἡγεμόνων εἰς ἀψίδας ἐπεγράφη·
 Κ' ἔκραξεν· «Ὁμώνυμέ μου! σ' ἔδωκα τὴν Γεωργίαν,
 «Τὴν χρυσόψαμον Φινλάνδαν, τὴν καλλικολπον Βοθρίαν,
 «Τὸν σκηνώσαντα δὲ πέραν Ἀλπεων καὶ Πυρηνάλων
 «Σέσωστρον, τὸν ζευγηλίτην ἔρρηξα τῶν Βασιλέων.
 «Ἀλλὰ σὺ τοὺς ὁμοπίστους
 «Λαοὺς μόνον εὐεργέτει, καὶ παραίτει ἀχαρίστους.»

Ἦχησε τετάρτη σάλπιγξ, καὶ εἰς ἵππον πυρρόν εἶδα
 Γίγαντα, τὴν πάχ χρυσόν του ἐπεκτείναντα αἰγίδα
 Κατ' ἀνατολὰς ἐν πρώτοις καὶ κατὰ δυσμὰς κατόπι,
 Καὶ στηρίξα ντα τὴν Πίστιν εἰς Ἀσίαν, εἰς Εὐρώπην·

Κ' ἔκραξεν· «Γιέ μου, χαῖρε! σ' ἔδωκα τὴν Ἀρμενίαν,

«Τὸν παράδεισον τοῦ κόσμου, τοῦ Ἀδάμ τὴν κατοικίαν·

«Βάσεις Ἀυτοκρατορίας μιᾶς ἔσεισα εἰς Ἔβρον,

«Καὶ εἰς Ἰστρον ἄλλην ἦρα ὅτε κατὰ γῆς τὴν εὖρον·

« Ἄλλὰ θῦμα τῆς ἀπάτης

« Ἐγενόμην φρικτὸν ὄπλον τὴν εἰρήνην σὺ προστάτεις. »

Ἄγγελος προσῆλθε τότε κλεῖδας φέρων τῆς ἀβύσσου

Ἄκου ἔδρασε τὸν γαῦρον Δράκοντα τῆς μαίρης ρήσου,

Τὸν αὐθάδη Ἄγγλον, ὅστις διατρέχων τὰς θαλάσσας

Διὰ μόνης τῆς προῆς του ἔκαιε τὰς ὄχθας πάσας·

Κ' ἔκραξε· «Γερραῖε Καῖσαρ, σκοποὺς κρύπτων πέλωρλους,

«Τὴν παιδείαν καὶ τὰς τέχνας ἐγκαθίστα ἐγχωρλους

«Καὶ τὸ φῶς τῆς ἀληθείας ἔκτεινε εἰς τὴν Ῥωσίαν·

« Ἐσπειρεν ἀρκοῦσαν λάμψιν εἰς Εὐρώπην καὶ Ἀσίαν

«Τῶν τεσσάρων σου προγόνων ἡ ρομφαλα στρεφόμενην

«Πρὸς τὸν ἥλιον τῆς δόξης καὶ φῶς τόσον δεχομένην,

« Ἄρωθεν τῶν Οὐραλίων

« Ἄς ἐπαιωρῆται φύλαξ καὶ προστάτις τῶν ὀρίων. »

Εἶπε, καὶ πυρὸς σταγόνας ἔρραρεν εἰς τὸ Κρεμλίνον

Πτέρυγας ἀπὸ τὸ κτίσμα τοῦ Ἰβάνου ἀνατείνων·

Ἄπεριβόλος τῶν Κοάρων αἴφνης ἐφωταγωγῆθη,

Καὶ ἡ παλαιὰ τῆς Μόσχας πυρὰ πάλιν παρεστήθη·

Τετρακόσια τῶν Γάλλων ἀλωθέντα τηλεβόλα

Τὸνομα τοῦ Βοραπάρτου ἐντυπον παρίστων ὄλα,

Κ' ἐπ' αὐτῶν ὠχρὸς ἐφάρη ὁ φρυγῶν ἐπὶ ἀμάξης
 Καὶ ἀφείς εἰς Βεριζλίαν τὰς τῆς στρατιᾶς του τάξεις,
 Ὡς εἰς σκάφος ἐν ὃ Ξέρξης διεσώθη τρόμον πλήρης
 Παραιτῶν, εἰς Σαλαμίνα τὰς χιλίας του τριῆρεις·

Εἰς τὸ μέγιστον δὲ δρᾶμα,
 Ἐκυρίευσε τοὺς Πρέσβεις ἔκπληξις καὶ φρίκη ἅμα...

*

Ἥλιε, εἰς τὴν εὐρείαν
 Ταύτην Αὐτοκρατορίαν
 Ἀνατέλλωρτε καὶ δύωρ !

Χύσε λάμψεις σιλιπροτέρας
 Εἰς ἑκάτερον τὸ πέρας

Καὶ τῶν δύο σου σταδίων,
 Καὶ τὴν κατὰ θεῖαν κλῆσιν
 Ἄγγελε τοῦ Κόσμου χροῖσιν

Πρὸς ὑμνοῦντας λαοὺς τόσους
 Τὸν Μοράρχην καθ' ἑκάστην,
 Ὡς τὰ πετεινὰ τὸν Πλάστην,
 Εἰς φωτὰς μυριογλώσσους·

Ἰστρο, Τύρα, Βορυσθένη,
 Οἵτινες ἀπηνδημέροι

Ἐκ τοῦ δρόμου διαβάται
 Εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Εὐξείνου
 Πίπτετε ! . . τοῦ Κωνσταντίνου

Τὴν Καθέδραν χαιρετάτε,

Καὶ πρὸς τὸσους Ὀρθοδόξους
 Πίροντας χολὴν μετ' ὄξους
 Ἄραγγελλετε τὴν στέψιν
 Τοῦ Συμμάχου τῶν Ἑλλήνων,
 Ὅστις γρηγορεῖ ἐκτείνων

Εἰς τὰς τύχας τῶν τὴν σκέψιν.

Δύο κεφαλὰς προτείνων
 Ὁ ξαρθὸς εἰς τὸ Κρεμλῖνον
 Ἄετὸς τοῦ Ῥωμανώφου,
 Μίαν πρὸς τὴν Σέραν στρέφει,
 Ἄλλην πρὸς τὰ μαῦρα νέφη
 Τῆς ὠραίας Ἑπταλόφου.
 Ἐλουσεν ἐντὸς τῆς Σέρας
 Πτέρυγας κεχρυσωμένας
 Δις μεθ' ὅλης τῆς Εὐρώπης,
 Ἄπαξ δὲ εἰς τὴν Ἁγίαν
 Ἐπλησίασε Σογίαν
 Κρώζων ἀπὸ τῆς Ῥοδόπης.

Ὡς ποτὲ πρὸς τὴν Ἀσίαν
 Τὴν Ἑλληνικὴν ἀνδρίαν
 Ὁ Ἀλέξανδρος στέρνων,
 Καί τοι Μακεδῶν μονάρχης,
 Εἰς τὴν Κόρινθον στρατάρχης
 Ἦγορεύθη τῶν Ἑλλήνων,

Οὕτω μετὰ ὕμνων τόσων
 Ὁ Ἀλέξανδρος τῶν Ῥώσων
 Εἰς τὴν πόλιν τῶν Καισάρων
 Στρατηλάτης τῆς ἀγίας
 Ἐξελέχθη ἐκστρατείας

Κατὰ Τούρκων τῶν βαρβάρων.

Σπάθη τοῦ Παρελληνίου
 Πάλιν κόπτει τοῦ Γορδίου
 Τὸν δεσμὸν βασταζομένη
 Εἰς παλάμην Ἀλεξάνδρου,
 Ὅστις μετὰ πολυάνδρου
 Στρατοῦ Ῥώσων καταβαίνει.
 Πολεμῶν ὡς ὁ ἀρχαῖος
 Τοὺς βαρβάρους καὶ ὁ νέος,
 Φθάνει καὶ εἰς τὴν Ἰνδία
 Πρὸς ἐκδίκησιν πατρώων
 Ἀποσπᾷ τὸν χρυσορρόον
 Γάγγην ἀπὸ τῆν Ἀγγλία.

ΤΕΛΟΣ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΝΕΥΝΗΟΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000022260

